

Délibáb

V. ÉVFOLYAM 32 SZÁM
BUDAPEST, 1931 AUGUSZTUS 8.
MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

24
FILLÉR

Dénes
Oszkár
Londonban
FOTO Amster

PHILIPS

nyári csereakciójának sikere!

ÖNNEK IS
100 PENGŐT
FIZETÜNK TELEPES
KÉSZÜLÉKÉRT

50 PENGŐT
FIZETÜNK DETEKTOROS
KÉSZÜLÉKÉRT

A fenti
sikerre való
tekintettel
csereakciónkat

CSERÉLJE BE
RÉGI TELEPES
KÉSZÜLÉKÉT
PHILIPS +
HÁLÓZATIRA

AUGUSZTUS 31-ig meghosszabbítottuk

6 - 12 HAVI RÉSZLETFIZETÉS · 1 ÉVI GARANCIA

V. évfolyam

Budapest, 1931 augusztus 8

32. szám

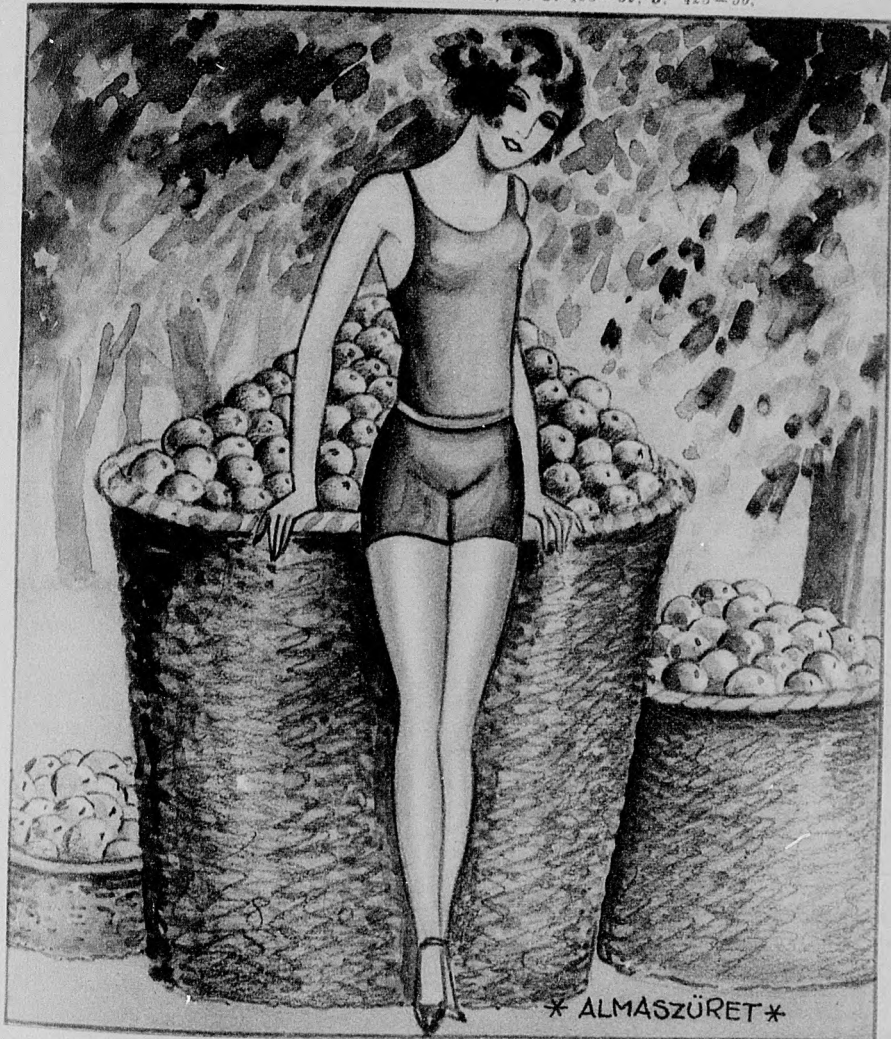
Délibáb

24
fillér

SZINHÁZI HETILAP

Megjelenik minden szombaton

Előfizelési ár: negyedévre 2 P 50 fill., félévre 5.— pengő. Egyes szám ára — pályaudvarokon is — 24 fillér. Ausztriában 40 Groschen, Csehszlovákiában 2.— cseh korona, Jugoszláviában 4 dinar, Romániában 15 lei, Olaszországban 1 líra 20 centesimo, Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII. Dohány ucca 12. Telefon: J. 423—39, J. 423—50.

(Byssz Róbert rajza)

A kellemetlenség a világ teremtésénél kezdődött. A föld tengelye — mint mondják — véletlenül vagy szándékosan, azt ma már nem tudjuk — kissé, éppen 23 foknyira elhajlott. Azóta a mérsékelt égövön évente egyszer beköszönt egy nyárnak nevezett időszak.

Szakértő meteorológusok szerint a nyár szímtómái a következők: 1. A sör, limonádé és színes vizek fogyasztása rekordarányokat ölt. 2. A színházban nevezett műintézetek ebben az évszakban kivételesen nem fizetnek rá, mert zárva tartanak. 3. Megjelenik a vízsuborka az élelmiszerpiacon s ezzel kapcsolatban a hírlapok szerkesztésében is különleges változások észlelhetők. Ebben az évszakban a nagy szenzációk rendszerint a világ

valamelyik eldugott részében (saját kiküldött munkatársunk hasában) történnek. Lásd uborkaszegzón. Ezek a nyár szímtómái.

Ja igaz. Még egy. Többnyire melegebb van, mint télen. A különbséget kánikulának hívják.

A mérsékelt égöv minden nagyvárosának megvan a maga reprezentatív embertípusa. Hogyan reagálnak ezek az embertípusok a kánikulára?

1. Párizsban 38 fok meleg van. Az aszfalt olvad. A Moulin Rouge-ban úgynevezett másodrendű külföldiek ülnek. A kistökés, Párizs reprezentatív embertípusa megy az uccán. Izzad. Gallér nincs a nyakán. Az állampapírok várható értékelkedésén töpreng. Megüti a hóguta. Kórházba viszik, fején jégtömlővel ébred. Rögön

ujsá
hete
be j
kezd
nagy
gebb
2.
lás,
csen
meg
holm
a gy
dolgo
kevé
3.
lanul
désre
dolja
„Hm
hallj
való
ban
mind
4.
embe
Embe
hivat
köny
házba
asztal
előbb
hajtó
fejébe
asztal
terjes
mint
sőt ell
reket.
most
strand
leolva
is írta
rémes
egy fo
térén
mert a
a leve
köztük
a legör
lékezn
hogya
— M
—

ujjságot kér és hátulról kezdi olvasni. Arca földerül. — Túrhetetlen meleg van mégis — gondolja aztán és váratlanul eszébe jut valami jó. A térdére üt, felül az ágyban és nevetni kezd. — Hallom, hogy Berlinben 40 fok volt, na ez igazán nagyszerű, akkor nincs semmi baj, ha Berlinben még melegebb van, mint itt.

2. Chicagóban 36 fok van. Ezen a napon kilenc bankrablás, 3 gyilkosság történik és mindössze 300 vagon szeszt csempésznek be a városba. A hóguta csak egy embert üt meg, az is prohibíciós rendőr, akin az orvos másodfokú alkoholmérgezést konstatál. A hivatalban nem dolgozik senki, a gyárakban nem dolgozik senki, az alvilágban mindenki dolgozik. Ki kell használni azt az időt, mikor az emberek kevésbé éberek.

3. Londonban 36 fok. Anglia egyik konzervatív főura váratlanul választ ad egyik klubtársa által mult télen feltett kérdésre, mely szerint „mintha kissé hideg lenne, nem gondolja a Lord?”. A lord válasza szószerint így hangzik: „Hm, inkább meleg van.” — Az egyik előkelő hotel halljából kiutasítottak egy külföldit, aki a hőségre való hivatkozással szmoking helyett világos uccai ruhában jelent meg. Hm, ezek a külföldiek, miért nem mindjárt meztelenül...

4. És Budapest? Hogyan viselkedik a budapesti ember a hőségben? A Budapesti

Ember: Kovács Alajos bankhivatalnok, cipészsegéd vagy könyvügynök ül a kávéházban foglalt asztalnál. Az asztalt ugyanis percekkel előbb foglalta le a végrehajtó a kávéház tartozása fejében. Kovács Alajos ül az asztalnál és szorgalmasan terjeszt. Nem könyveket, mint az várható lenne, sőt ellenkezőleg. Rémhíreket. — Barátom, éppen most hallom, a Nádorstrandon három hölgyről leolvadt a fürdőruha, fel is írta őket a rendőr, fű, rémes ez a meleg, pincér, egy forró feketét. A Kálvin téren kisiklott a villamos, mert a légfékben felmelegedett a levegő, 8 halott, 7 sebesült, köztük egy néger; ilyen megre a legöregebb eszkimók sem emlékeznek, barátom, tudod te, hogy 60 fok van.

— Mennyi?

— Hatvan fok. Persze Fahren-

Gyerünk a vízbe!

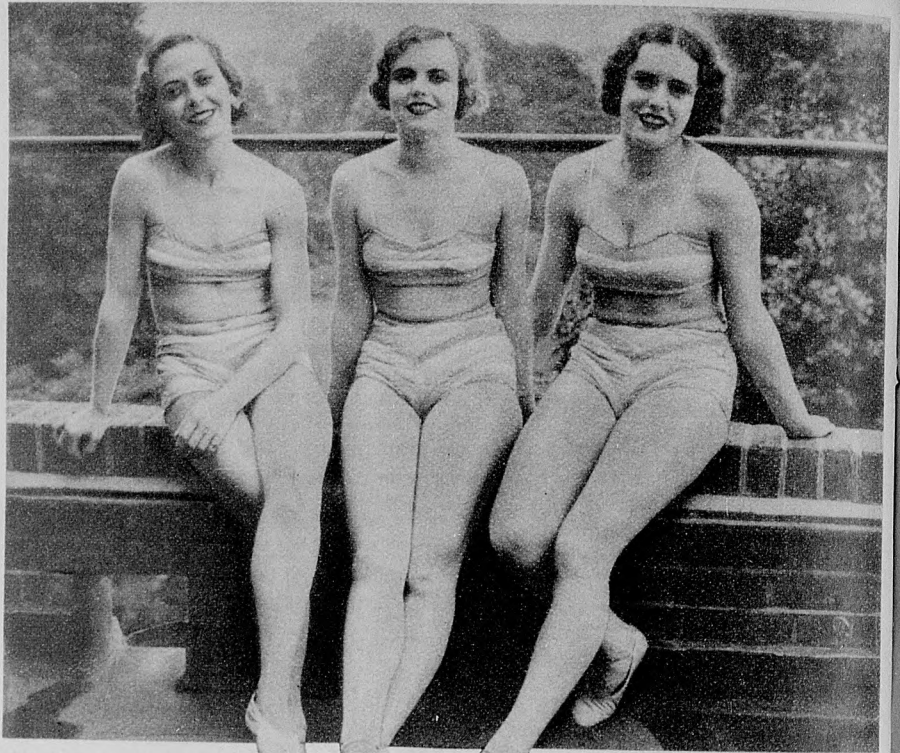

heítben. Pszt, de ezt ne terjeszd.

A pesti ember fittyet hány a hőségnek, őt nem üti meg a hóguta rémhírterjesztés közben, legfeljebb ő üti meg a hógutát. Edzett, de azért panaszkodik. Ő ennek a városnak reprezentatív manje, aki még a kánikuláról is viccet vagy rémhírt csinál.

*

A nap fanatikusainak szezonja ez a kánikula. A napimádók szek-

*Londonban háztetőn nap-
fürdőznek egy nyári revü
görljei*

tája évről-évre terebélyesedik. A nagy tengeri strandok: Biarritz, Deauville, Scheveningen, a Lidó homokján a legfanatikusabb napozók rendszerint magyarok. Mert ha már költjük a drága pénzt, legalább egy kis bizonyítékot vigyünk haza ismerőseinknek, hogy nyaraltunk.

Idehaza sok baj van a fürdőruhával. Kánikulában legnagyobb problémánk: vállpánttal vagy anélkül. Svédországban meztelenül fürdenek férfiak és nők, a Lidón rövid uszónadrág a divat, Amerikában pedig a női fürdőruha reformerei feltalálták a hátnélküli fürdőruhát, melynek háta három pántból áll, praktikus, senkinek erkölceit nem rontja, igaz, hogy nem is javítja. Egy hátránya van: csak széphátú hölgyek viselhetik.

Hervadnak az uborkák. Lassan vége

lesz a kánikulának. Kinyitnak a kőszínházak, verejtékeznak az igazgatók, ez lesz az igazi kánikula számukra. Mert egy kicsit egyoldalú vállalkozás a színház, akárcsak a jégpálya. Télen ráfizetéssel. Nyáron nem. Nyáron kiaknázatlanul hever a sok jó ráfizetési lehetőség.

Ki kell aknázni! Át kell alakítani a színházakat nyárra strandfürdőkké. Egyebekben ez az ötlet nem új, New-Yorkban már ezt is megcsinálták, igaz, hogy csak a próbáló görlök és színészek számára. A Gaety Színház tetején például vidáman napfürdőznek és tussolnak a görlök a próbák szünetjében. A hőhullám, a kánikula így tán elviselhető.

Érdekes, mi mindent meg nem próbálnak az amerikai színházak a kánikula és közönség nyári részvétlenségé-

gén
tér
szín
nem
nés
nem
érd
hal
den
sav
E
meg
rök
már
ame
hun
legl
ideá
ütne
N
min
nak
szín
állit
csak
unal
kisz
A
tiká
feste
leolv
Jupi
K
nál
A
nap
kapr
terén
silán
bízn
színl
nete
létet
N
szező
fürd
legt
néző
ben,
rabba
De e
— C

gének legyőzésére. A rekordot ezen a téren kétségkívül az a Broadway-i színház tartja, amelyik plakátjain nemcsak a darab címét, szerzőjét, színészeit s a színház helyárait közli, hanem egyúttal tudomására adja a nagyerdemű közönségnek, hogy az előrehaladott szezónra való tekintettel minden néző egy darab óriási kaliforniai savanyú uborkát kap ajándékba.

Ezt az ötletet az amerikai közönség megfélelően honorálta is. Színházi körökben szinte szállóigévé vált: Van-e már színházi savanyú uborkája? Az amerikai közönség a legképtelenebb humort szereti, a legváratlanabb és legheteflenebb ötleteket, amikért ideát Európában a humoristát agyonütnék.

Nyitott tető, jégkűtés, ventilátorok, minden eszköz jó a newyorki színháznak a kánikula letörésére. Az egyik színházban pláne zuhanyozó fürléket állítottak be a közönség kényelmére, csak hogy ez visszafelé sült el. A darab unalmas részeinél a közönség nagy része kiszállingózott zuhanyozni.

A rendkívüli hőség speciális kozmetikát is kíván a színpadon. Közönséges festék és ruzs nem használható, mert leolvad az izzadó színész arcáról a Jupiter-lámpák fényében.

Különleges hőálló arcfestéket használnak a színészek.

A legképtelenebb reklámok látnak napvilágot. „Ha nem akar hőgutát kapni, jöjjön be az X. színház nézőterére.” Sőt a konkurencia tönkreszilányítására is vannak ötleteik. Megbízhatnak egy embert, hogy a konkurrens színház előadásának legdrámaibb jelenete közepette szimuláljon rosszullétet a hőségtől.

Nincs kizárva, hogy a jövő uborkaszézónra bársonyszékek helyett ülőfürdőkádakat állítanak be. Így aztán legtöbbször több a leleményesség a nézőtéri trükkökben, mint a darabban magában. De ez nem baj.

— Chicagói gang.

Amerikai színész nő olyan fürdőruhát kreált, amelynek merebbel már 6 sem tud elképzelni

stereknél csak egy erőszakosabb emberfajta van — mondja a yankee fel fogás — és ez: a színigazgató. A gangster revolverrel beront egy bankba, mindenki felemeli kezét. A bandita kinyitja a kasszát. Látja, hogy csak 20 dollár van benne. Legyint. Köp egyet. Aztán ott hagyja a húsz dollárt, beül autójába és elrohog. Neki van önérzete, füttyül a húsz dollárra. A színigazgató azonban ott is akar pénzt keresni, ahol nincs: a közönség zsebében. Nincs pénzünk színházra, mert a tőzsdekrach... és különben is kánikula van, inkább kimegyünk a strandra, Coney Islandre. A színigazgató azonban még ide is követi a közönséget. New-Yorkban egymást érik a vízi-revűk, vízi-kabarek. A színészek egy része valódi szí-

nész — másik része úszóbajnok. Sőt társulatok úgynevezett strand-turné- ra indulnak, még a nyaralókat, strandolókat sem hagyják békében.

Fatalista európai színigazgatók sem maradnak el amerikai kollégáik mögött. Ők nyáron is akarnak színházat igazgatni. Egy suszter néha abba hagyja a talpalást, a színigazgató azonban igazgat rendületlenül. Éjjel és nappal, fagyban és kánikulában.

Hervadnak az uborkák, hervad az uborkaszезón. A kánikula utolsókat lobban.

Aztán a strandokat majd becsukják, a jégpályatulajdonosok, télikabátkereskedők, fagybalszámárusok és színigazgatók szezonja következik. Ősz lesz. A naftalint kiszellőztetik a lakásokból.

A görll nem zavarja a kánikula, most is legnagyobb gondja, hogy milyen magasra tudja emelni a lábát

Színészek, artisták és óceánrepülők találkozása a futballpályán

Az év harmadik színészmecset az elmúlt hét szombatján tartották, amikor is a színészek csapata az artisták futbalcsapatával állott szemben. Az első meglepetés, amely a színészmecsek látogatóját érte, az volt, hogy az eddigi színészmérkőzésektől eltérően a közönség soraiban feltűnően nagy számban képviseltette magát a budapesti művészvilág. Ennek az oka nem a meccs iránti érdeklődés volt, hanem az ezt megelőző ünnepségek. A Magyarországi Artista Egyesület ugyanis a meccs előtt adta át a magyar óceánrepülőknél, *Endresz Györgynek*, *Magyar Sándornak*, a nagylelkű mecenásnak, *Szalay bácsinak*, valamint *Kertész Mihálynak*, a világhírű filmrendezőnek az egyesület dísztagságának oklevelét. A pesti színészek tehát a kíváncsiság hozta ki és nem a sportszeretet. A tribünön mindenki arról

vitatkozott, hogy a repülők vajjon valóban kijönnek-e?

— Remélem, Endreszék nem végeznek valamelyik belvárosi kávéházban kényszerleszállást? — aggódott *Szilágyi Marcsa*, aki egy hatalmas virágcsokrot szorongatott a kezében.

Az óceánrepülők *Szilágyi Marcsa* aggodalma ellenére a kítűzött időben valóban megjelentek a pályán, annak ellenére, hogy ezen az útfajdon úgy jártak, mint a levegőben. Kétszer körüljárták autójukon ugyanis a liget egyik részét, amíg ráakadtak a póstapályára. Most azonban nem történt semmi baj, mert alaposan fel voltak szerelve benzinnel. Közben megérkezett *Kertész Mihály* is feleségével, *Bess Meredith*vel, a híres amerikai filmrónóval. Őszintén szólva, a közfigyelem pillanatok alatt az óceán-

Major Kaló, Szalay bácsi, Magyar Sándor, Sándor József, Szentiványi Kálmán, Kertész Mihály, Bess Meredith és Kertész Gábor az ünnepségen

repülőkről, Szalay bácsiról és Kertész Mihályról Bess Meredithre terelődött. A közönség mindkét nembeli része Kertésznét figyelte. A férfiak pikáns szépségét, a hölgyek legújabb divatú acélkék ruháját, cipőjét és kalapját vitatták meg a legaprólékosabb részletekig.

Az ünnepeltek a pálya közepén elhelyezett asztal körül foglaltak helyet, amely mögött félkörben a két csapat helyezkedett el. A színészesapat arcáról leritt az aggodalom, amely annak volt köszönhető, hogy az ellenfél csapatában egy valódi néger várt a meccs kezdetére. A néger valóban félelmetesen nézett ki és neki is, akárcsak a párisi futball olimpiász egyiptomi játékosának, *Salem* volt a neve.

ünnepség. A meghívottak a klubház teraszán elfoglalták helyeiket és megkezdődött a meccs, amely kivételesen igen heves iramú volt. A Színész Szövetség és Artista Egyesület ugyanis tizenegy ezüst érmet tűzött ki a győztes csapat számára. Ez sarkalta mind a két csapatot a győzelemre.

A meccs első öt percében már megszületett a színészek vezető gólja, amelyre *Szentiványi Kálmán* búsan jegyezte meg:

— Az érem egyik oldala már a színészeké.

— De ne felejtsetd el, hogy az éremnek két oldala van — vigasztalta *Sándor József*.

Az Artista Egyesület elnökének

Szilágyi

Marsca kezdő-

rugása, jobboldalt: Békássy, dr. Földessy János, a bíró és László Andor

A meghívottakat az Artista Egyesület elnöke, *Sándor József* köszöntötte fel és adta át a babérágakkal feldíszített díszoklevelet. A budapesti színésznők nevében *Szilágyi Marsca* és *Major Kató* adták át egy-egy virágcsokrot, majd *László Andor* lépett elő, aki a következő szavakkal üdvözölte az óceánrepülőket:

— Szeretettel köszöntjük a vitéz óceánrepülőket, kedves kollégáinkat, akik kollégáink, azért, mert a magyar színészek már régebbi idő óta szintén a levegőből élnek.

Ezek után a két csapat háromszoros „óceáni” csatakiállításával fejeződött be az

valóban igaza volt, mert a színészek kapusa néhány perc múlva kifutott kapujából, elbotlott, elvágódott és közben az ellenfél belőtte a kiegyenlítő gólt. A közönség kedvence kétségkívül *Salem*, a néger játékos volt. Folyton őt bíztatták gyorsabb és erősebb akciókra, míg végre is a néger artista megdühödött és visszakiabált a közönségnek:

— Hagyjanak békét — mondotta, — nekem este fel kell lépnem a cirkuszban és már alig állok a lábamon.

Bizony a félelmetes *Salem* a leggyengébb játékos volt. Annál jobb volt az artisták

az tera-
ezdődött
es iramú
egyesület
itt ki a
a mind

megszüle-
re Szent-
;
nészeké,
nek két
lőzsef.

kapusa, aki a labdákat dupla szaltóval és bukfenekkel védte ki. Nagyon tetszett az egyik bekk is a közönségnek, aki igen sokszor a kezein járt a pályán, ha kifáradtak a lábai. Egyes artistajátékosok viszont ki-kiszaladgáltak a pályáról egy kis cukorért, citromért, vagy egy-egy slukk cigarettáért. — Fiúk, ezt mégsem lehet csinálni — fedtte meg őket Szentiványi Kálmán. — A futballpálya nem lokál és itt előadás közben nem lehet konzumálni.

A színészesapat két legjobb játékosa Pethes Sándor, a Nemzeti Színház művésze és Szabó László voltak. Különbösen az utóbbi

okozott, de a színésznézőknek csakhamar ajkukra fagyott a mosoly, mert az artisták berugták második és egyben vezető góljukat.

A színészek hiába igyekeztek kiegyenlíteni, ez az első féldő végéig nem sikerült nekik. A szünetben futották le a görlok és artistanók 3×50 méteres stafétaversenyét, amelyet az Oxford-görlok Szőke Katóval az élükön fölényesen megnyertek. Az artistanók veresége kissé felvillanyozta a színészesapatot és ennek köszönhető, hogy a második féldőben sikerült kiegyenlíteni. Többet azonban egyik csapat sem tudott elérni, annak ellenére, hogy a mérkőzést kétszer tizenöt perccel meghosszabbították.

Szentiványi
Kálmán elindítja
az Oxford-görlok és az artistanók stafétáját (Harsányi felvételei)

kapusa
ból, el-
ellenfél
g ked-
átékos
és ér-
néger
bált a
— ne-
és már
engébb
rtisták

messze kimagaslott a két csapatból. A bírói lisztséget elvállaló Dr. Földessy János, volt szövetségi kapitány maga is gratulált Szabó Lászlónak, aki büszkébb volt erre, mint sok nyíltszíni ismétlésre. A többiek, László Andor, Fodor Arthur, Mikóssy Imre, a kispesti színház igazgatója ezen a meccsen nem brilliroztak. A közönség erőleyesebb akciókat követelt tőlük, mindhiába. Végre is Vty Miklós meglegelte a dolgot és a nézőtérén elhelyezett hangszóróba bekiabálta, hogy: László Andor urat kéretik a telefonhoz. Ez a kijelentés általános derültséget

Az eldöntetlen meccs végén mindegyik csapat magának követelte a díjfal kitűzött érmeiket és a vita annyira elfajult, hogy már-már mindenki arra számított, hogy a barátságos futballmeccset egy barátságosan boxmérkőzés fogja követni. Egy órai izgalmas tárgyalás után végre mégis barátságosan fejeződött be a mérkőzés, amennyiben a két csapat megállapodott abban, hogy egy új mérkőzés fogja eldönteni, kiket illet meg a tizenegy ezüst érem.

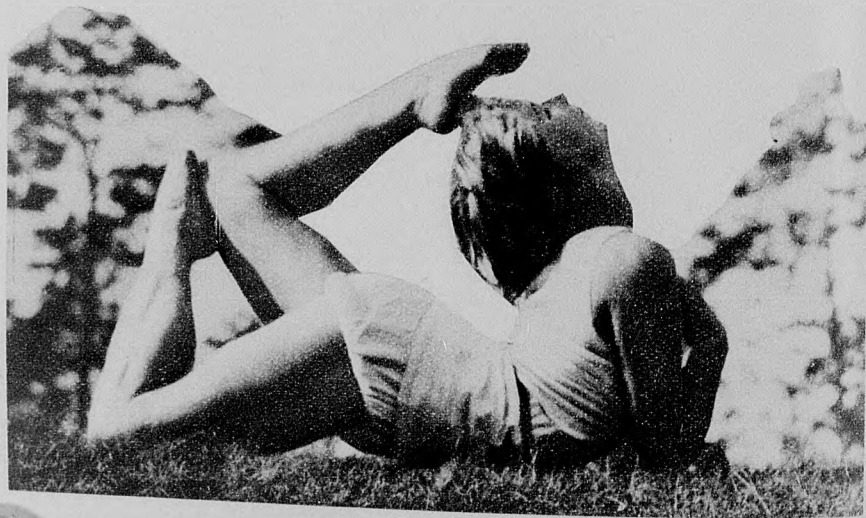
Szilágyi Ödön

Ezelőtt harmincegyven évvel a férfiak csoportja állta körül azt a kerekre felszerelt fürdőkabint, amelyben a strand szépe átöltözött fürdőruhába, mielőtt a tengerbe lépett volna. Ezeket a két keréken álló kabinokat nagy lovak húzták a vízbe, hogy a strandszépség a kabin lépcsőjéről mingyárt a tengerbe léphessen és ne legyen kénytelen a parton, az éhes férfiszemekről kísérve elvonulni.

A kabin ajtaja megnyílt és kilépett rajta miss 1900 elbájoló fekete fürdő-

ruhában, a bő bugyogó térden alul összehúzva, rajta egy magasan, nyakig becsukott fekete atlaszkabátka, könyökig érő ujjakkal, esetleg a vállakat fedő széles gallerral, mindehhez egy irtózatosan nagy gumicalap és természetesen a lábakon fekete harisnya és fürdőcipő. Így nézett ki miss 1900. Belebetegedett, ha a nap az arcára sütött, egy gombostűnyi szeplő az orron szerencsétlenné tette és ha a teste anuyira izmos lett volna, mint a mai fiatal leányoké, akkor biztos

cirkuszban mutogatta volna magát, de természetesen csak rózsaszínű trikóban.

Ezek az idők elmúltak, az éhes férfiszemek ma már nem lesik a nyakig felgombolt strandszépet, amint a vízbe siet, mert ezrével fürödnek egészséges testű fiatalok a Dunában, a tengerben s a tavakban rövid, testhez simuló fürdődresszben. Senki meg nem ütközik rajtuk, mert mindenki szépnek és természetesnek találja, hogy tiszta

gondolkodású, széptestű emberek ne burkolózzanak be akkor, amikor a levegőt, napsugarat és a vizet akarják élvezni.

Hogy idáig jutottunk, ebben a sporton kívül talán a táncnak volt a legnagyobb része. Tudniillik mindig többen és többen sportoltak és lassanként észrevették a sportolók, hogy a ruha mennyire gátolja a szabad mozgást és mennyire fölösleges akkor, amikor az állandó mozgásban amúgy

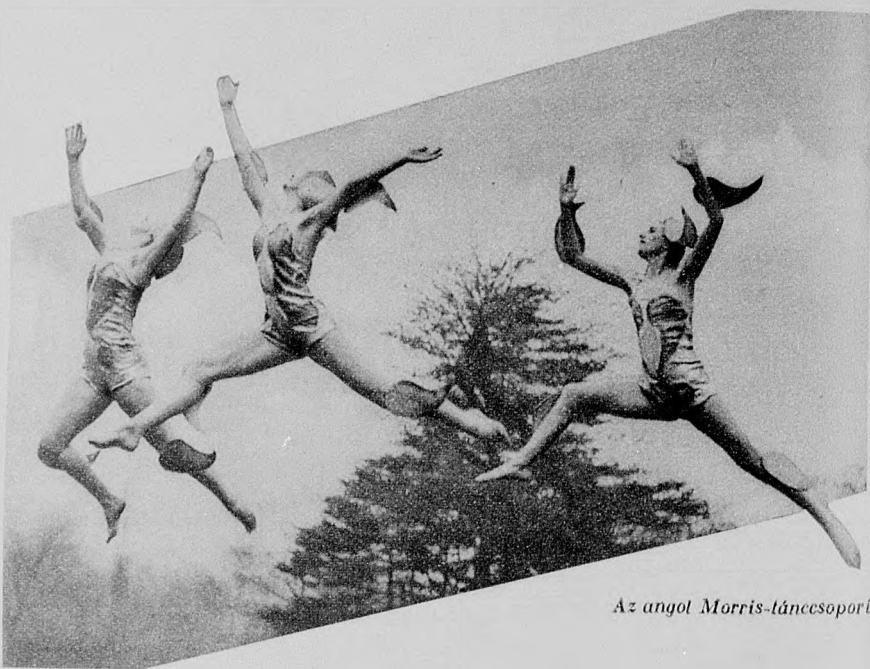

Az ugrás.

is felhevül a test, tehát nincs szüksége külső védelemre. A futballisták megrövidítették nadrágjukat, levágták trikójuk ujjait, az úszók csupán kis nadrágban úsznak, a tennisezők kalap helyett egy kis kendőt tesznek a fejükre, hogy hajuk ne essen a szemükbe és az automobilversenyzők sem versenyeznek ma már bundában, mint azelőtt.

Az egyre fejlődő tánc viszont lassanként átalakult mozgásművészetté, ami azt jelenti, hogy ma már nemcsak azért ugrálgatunk, mert jó-

A tánciskolákban a balett helyett meztelen lábakkal, lehetőleg a szabadban végzik a táncmozdulatokat és a régi tánchoz talán még csak az kapcsolja a mai táncot, hogy a zenekísérettel szerves összefüggésben van. Viszont a mozgásművészetek tulajdonképpen az egyszerű tornából indultak ki és ezeket az unalmas, nem szép mozdulatokat akarták reformálni; ami sikerült is. De mi volt az az eszköz, amivel a tornából mozgásművészetet létesítettek? A

Az angol Morris-táncosporl

kedvünk van, de az ismos test mozgásait ritmusba kényszerítjük és bizonyos esztétikai törvényeknek vetjük alá. A leghíresebb tánciskolák és mozgásművészeti iskolák bármennyire is vitatkoznak egymással, valójában egy cél felé törekednek és mindegyik már félúton van, csak nem akarja bevallani, hogy találkoztak. A cél pedig: a művészetet a szépséggel és az egészséggel egyesíteni.

tánc. Ami azelőtt unalmas torna volt, az ma ritmikus mozgást kifejező mozdulat és a legapróbb részletekig megkomponált és kialakult művészet.

Most, hogy a mozgásművészet nagyrészen az egészséget szolgálja, sokkal több híve van, mint azelőtt volt a táncnak, hiszen minden fiatal lány alkalmas, hogy ilyen artistikus tornát tanuljon, izmait fejlessze és legálább a nyári hónapok alatt vidám

t he-
lehető-
tánc-
z talán
lányot,
össze-
mozgás-
yszerű
et az
akar-
De mi
rnából
? A

oporí

volt,
moz-
meg-

agy-
kkal
lt a
lány
tor-
leg-
dám

Tánc a ló partján

A sportoló nő
ezelőtt 30 év-
vel és ma

játékokkal szórakozva, idejét a szabadban töltse.

Természetesen ezek a ritmikus torna-gyakorlatok nem pótolják a sportolást, de nem is akarják. Kiegészítik egymást. Az evezéstől, de különösen a tenniszhezétől a karok izmosodnak, míg a gyaloglástól a lábizmok fejlődnek, az úszásnál a mellkas és így tovább minden sport más izmokat fejleszt. A férfiaknál ez rendben is volna, hiszen minden férfi vágya, hogy izmosabb legyen, de egy nő, aki vigyáz, hogy alakja arányos legyen és aki némileg a divatnak is alá van vetve, nagyon megijed, ha egyszer csak észreveszi, hogy a sok sportolástól izmos, de szögletes alakja lett. Ilyenkor azután ez a ritmikus torna vagy tánc nagyszerű szolgálókat tesz. Lágy mozdulatokkal és céltudatosan megválasztott gyakorlatokkal helyreállítja az arányokat és rövid idő alatt itt áll az ideális miss 1931. Izmos,

kisportolt, mégis karcsú, hajlékony testtel.

A legnagyobb tábora azonban Németországban van a mozdulatművészetnek. Nyáron rendszerint kibérelnek egy nagy parkkal körülvett kastélyt, vagy egy mezőség közelében telepednek le, hogy már a hajnali órákban a szabadban lehessenek. Bár a zene fontos tényezője ezeknek a mozdulatoknak, mégis könnyen nélkülözhető, mert a ritmuson van a hangsúly, már pedig ritmust egy gong, egy castagnetta is szolgál, de megfelelő esetleg két pálcika is, amit

egymáshoz ütögetnek. Az ilyen ritmusra azután — a felkelő nap sugaraitól megvilágítva — tornászva táncol a mai ifjúság.

Mit szólna, ha ezt látná az állig begombolt 1900-as miss.

Irigyelné miss 1931-et.

t. s.

Sz
egy
öket
egés
egés
utai
zeg-
az é
meg
kesel
ucca

G
út a
zak,
apró
köve
nem
várá
egyik
ki...
altat
A
vető
tudó
vette
maga
egy
Baba
elköv
giai
és Sa
alá v
és Ö
két é

a Né-
művé-
bélrel-
t kas-
g kö-
hogy
an a
k. Bár
ezője
ozdu-
négis
élkü-
hert a
van
súly,
g rit-
gong,
netta
de
etleg
amit

Szintelen, szürke uccatáblák. Rajtuk egy-egy név, semmi egyéb. A járókelő megnézi őket, aztán továbbhalad. Pedig betűikből egész világ táruul föl, egy évezredes mult egész története. Pest forgalmas, lármás utait, a Belváros ódon negyedét, Tabán zeg-zugos sikátorait és a Vár csöndes uccáit az élő történelem emléke lengi körül. Aki megáll egy pillanatra, az előtt a legérdekesebb regény bontakozik ki. Mesél az ucca...

*

Gül-Baba ucca... Meredek, macskaköves út a Rózsadombon. Kétfelől pittereszk házak, az udvarokban színes üveggömbök, apró szobortörpék mosolyognak. Az úttest kövezetét kiverte a zöld fű: kocsikerék nem koptatja soha. Multba temetkező, elvarázsolt világ ez. Alszik itt minden. Az egyik ablakból andalító zongoraszó száll ki... talán Gül-Babát, a szent dervist alatja.

A másfélszázados török uralom alatt vetődött ide Kara Musztafa budai pasájának tudós tanácsosa. Szerette a virágot s körülvette magát illatos rózsákkal. De szerette a magyar urakat is és szívesen látta őket egy-egy pohár mézízű szorbetre. Így élt Gül-Baba a virágai és barátai között. Aztán elkövetkezett 1686 nyara, amikor Lotharingiai Károly, Miksa bajor választófejedelem és Savoyai Jenő egyesült haderői ostrom alá vették Budát. A Gellérthegy, a Viziváros és Óbuda felől vívták egyszerre a várat és két és félhónapos ádáz küzdelem után vissza

is foglalták az ozmánoktól. De ezt már a Rózsák Atyja nem érte meg: hősi halált halt. Porladozó csontjai ott nyugszanak a Rózsadomb lankásán, az omladozó falu, mecsetszerű sírhegyen. Az idők során sok ájtatos muzulmán zarándokolt el kriptájához, a nyolcszögletű türbéhez és drága kendőket, keleti szőnyegeteket, verestáblákat helyeztek ott el. A szentéletű dervis pedig harmadfél száz éve alussza örök álmát és haló poraiban is ott leng körülötte a rózsák illata.

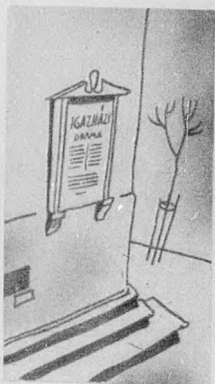
Uri ucca... Patinás hangulatú, több százéves sarokház. Itt lakott Mária Terézia tábornoka, Hadik András gróf, aki olyan úri gesztussal hódolt a királynőnek, hogy ahhoz valóban méltó az ucca neve. A vitéz lovas generális 1757 október 15-én, amikor Mária Terézia a nevenapját ünnepelte, gondolt egyet és háromezer elszánt huszárával váratlanul Berlin városára tört. Nem akart ő semmi különösebbet, csak hogy „lovagbajnok módjára kedveskedjek” a királynőnek. Ezért a megrémült városra

300.000 tallér sarcot vetett ki; hat porosz zászlót követelt, hogy azt hazavihesse és a kesztyűvargákra ráparancsolt, hogy a város címerével díszített két tucat kesztyűt készítsenek Mária Terézia számára. A kesztyű hamarosan el is készült, de az egyik krónika szerint nem volt köszönet benne, mert mind a két tucat — csak a balkézre illett. Egy másik írás azonban sietve közli a cáfolatot, mondván, hogy a tisztas bur-

kus kesztyűvargák nem is mertek volna ilyen vakmerő tréfát megkockáztatni.

Színház ucca... Itt nyílt meg Budapest első színháza, a Várszínház. Az épület egykor karmelita szerzetesek temploma volt, de II. József császár német színházzá alakíttatta át. A színház tervezetét Kempelen Farkas bánati kormánybiztos, költő, tudós és föltaláló készítette el. Magyar nyelven először 1790 október 25-én Kelemen

László színtársulata játszott benne. Hat napi vendégszereplésre kaptak engedélyt és az „Igazhízi” című darabot mutatták be, amelyet Simai Kristóf ültetett magyarra. A hetedik napra lelet az engedély; a színészek továbbmentek Pestre, a Petőfi tér táján levő Rondellába, a Várszínház színpadát pedig visszaadták a németeknek. Tíz esztendő múlva, 1800 május 7-én különben ebben a színházban mutatkozott

be Magyarországon először Beethoven egy zongorahangversennyel.

Döbrentei ucca... Két tábla az egyik ház falán. Mind a kettő árvíz tábla. Az egyik az 1775. évből való és a február 17-i árvíz színét latin, magyar, továbbá német nyelven mutatja. Erről az áradásról az egész városban csak ez az egy tábla beszél. A másik tábla egy méternyelvel fölötte van, ez s.erb nyelven az 1838-iki emlékezetes árvízről ad hírt. A Döbrentei ucca különösen sokat szenvedett az áradástól. A Duna árja 1838-ban olyan magasra csapott ki,

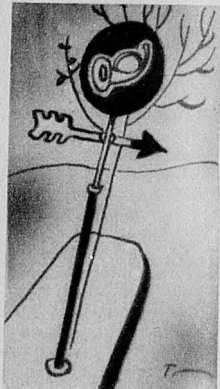
hogy hullámai a ház kapujának szemöldök-fáját mosták.

Az ucca különben Döbrentei Gáborról kapta nevét. A költő, tudós és műfordító Döbrentei 1824-ben Buda tartományi másodalbiztosa lett, majd tíz év múlva első albiztossá nevezték ki. E kinevezése miatt le kellett mondania akadémiai titkárságáról és színházigazgatói állásáról is, pedig Pest vármegye éppen csak egy évvel előbb bízta meg a színházigazgatással. Döbrentei több darabot fordított le, köztük Shakespeare Macbeth-jét, Molière A fősvényét és Schiller Haramiákját, de legnagyobb érdeme, hogy ő fedezte föl azt az 1508-ból való igen becses nyelvemlékünket, amelyet róla Döbrentei-kódeksznek neveztek el. Az író, aki később kerületi főhadbiztos, majd királyi tanácsos lett, ifjú korában Erdélyben siker

es irodalmi mozgalmat szervezett. Főurak segítségével „Erdélyi Múzeum” címen folyóiratot szerkesztett és drámapályázatot tűzött ki. Katona József erre a pályázatra írta meg a halhatatlan „Bánk bán”-t, — de műve még csak egyszerű dicséretet sem kapott...

Krisztina tér... Kedves, regényes kis térség, amely a Krisztinavároستól kölcsönözte nevét. A múlt században nagy kendőlobogtatások, érzékeny búcsúzkodások játszódtak itt le. A templom mellett volt ugyanis a Brancard-kocsik állomása, ahonnan a bécsi császárvárosba lehetett utazni. A külföldi utazás nagy eseményszámba ment és az utast az egész család elkísérte a postakocsikhoz. A Bécsig szóló jegy tizenöt forintba került, az utazás pedig két és fél napig tartott. Amint a krisztinavárosi templom harangja elkondította az esti hét órát, a postillon nagyot fújt kürtjébe és a nehézkes bárka ringva-rengve elindult. A bírodalmi főváros bástyákapuja előtt aztán a harmadik nap délelőttjén kötött ki a postakocsi.

emöldök-

Gábertől
nőfordító
i másod-
első al-
ése miatt
árságáról
ig Pest

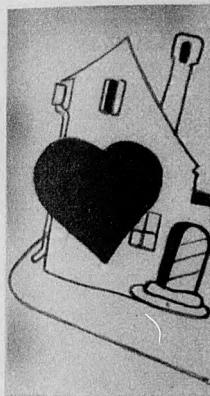
Főurak
nen fo-
rázatot
ázatra
t, —
et sem

es kis
önözte
lobog-
zódtak

biro-
tán a
pósta-

Hadnagy ucca... Girbe-gurba, meredek sikátor, Tabán minden bűbajos varázsával. Hegybefürdő udvarok, boltíves kapualjak, apró ablakok. Az egyik ablak különösen nevezetes: onnan ugrott ki éjnek idején Seingalt lovagja, Casanova Jakab. A híres olasz kalandor, aki jogásznak készült, papnövendék lett, de botrányos szerelmi kalandjai miatt nemcsak a szemináriumból

csapták ki, hanem börtönbe is került. Ezután a legváltozatosabb kalandozáson esett át. Velenében és Konstantinápolyban katonáskodott, de a hadseregéből is eltávolították s ekkor a lagunák városában mint hegedűjátékos, majd mint csodadoktor tevékenykedett. A szerelmi kalandokat eközben sem vetette meg s újabb botrányai, valamint adósságai miatt 1755-ben az ólomkamrákba vetették. Amikor másodikban

tűnt fel Párizsban, ott a jó társaságok kicsapongásai ellenére ismét befogadták és sikerült vagyonra is szert tennie. Ettől kezdve sokat utazott, bejárta csaknem egész Európát. Elköborolt még Budapestre is és persze, itt is kereste a kalandokat. Amint híres emlékirataiban saját maga írja, egy este a Hadnagy ucca 14. számú házában várták szerelmes szívvel. Meg is jelent az első emeleti lakásban, de úgy éjfél tájban kitört a gyalázat. Férjura és még néhány férfi dorongokkal fölfegyverkezve, nagy csatordítások közepette támadt Casanova lovagra, aki menekülést keresve, az elsőemeleti ablakból kiugrott az uccára. A támadók azonban úzóbe vették és ugyancsak megkergették. A mester lesántulva rohant a hajóhíd felé, ahol az éj lepte alatt el szerett volna tűnni, de az üldözők fülöncsüpték, megragadták és a partról a Dunába vetették. Casanova a kényszerű fürdés után sietve tovább állott Budáról.

Bercsényi ucca... Ez a kis uccácska Bercsényi Miklós gróf nevét őrzi. Amikor Budavára fölszabadult a török uralom alól, Lipót király a legnagyobb önkénnyel kezdett uralkodni. A sokat sanyargatott magyarság végre is elhatározta, hogy fegyvert fog alkotmánya védelméért. Az elégteltelek II. Rákóczi Ferencet választották vezérüknek, aki az ország sorsáról több főúrral és különösen Bercsényivel tanácskozgatott. Mielőtt Rákóczi kitzte volna a szabadság zászlaját, levélben segítséget kért XIV. Lajos francia királytól. A levél azonban a bécsi udvar kezébe jutott, Rákóczit fogságba vetették s kimondták fejére a halálos íté-

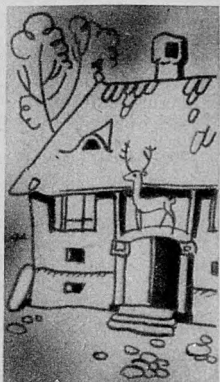
letet. Csakhogy Rákóczi a fogságból felesége segítségével kiszabadult és Lengyelországba menekült, ahol ismét találkozott Bercsényivel. Itt együttesen kieszközölték a Napkirály segítségét s kis csapatot gyűjtve, betörték Magyarországra. A szerencse eleinte nagyon kedvezett a kuruc fegyvereknek. Rövid idő alatt csatlakozott hozzájuk egész Magyarország, Rákóczit Erdély fejedelmévé választották s az 1707-i ónodi országgyűlésen elszakadtak a Habsburg-családtól. Végül a szerencse elpártolt tőlük. Károlyi Sándor alvezér megkötötte Lipót utódával, I. Józseffel a szatmári békét, Rákóczi Ferenc pedig a feleségével és Thököly Imre gróf, valamint Bercsényi Miklós gróf fővezérekkel együtt kibujdosott Rodostóba. Hamvait 1906-ban hozták haza s azóta a négy kuruc szabadsághős hazai földben nyugszik.

Szebeny Antal tér...

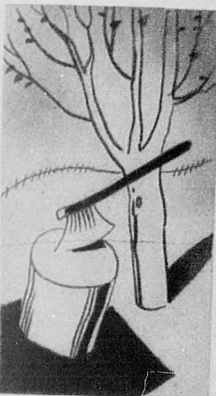
Egykor Szarvas tér volt a neve. Még ma is áll itt az az ódon ház, amelynek kapuja fölött szarvast ábrázoló relief látható. Mátyás király idejében ugyanis nagy vadaskert volt ezen a területen, ahol a királyi udvar számára sok szarvast is tenyésztettek. A vadaskert idők multával eltűnt, helyébe házat építettek és a közelmult években a Szarvas tér nevét is megváltoztatták.

Vérmező...

A zöld gyepp dűsan sarjad, hiszen egykor piros vér volt a harmata. Itt fejezték le 1795 május 20-án Martinovics Ignác József politikai író, a magyar jakobinusok vezérét és társát. Martinovics, aki mindössze negyven évét élt, igen nagy pályát futott be: ferencrendi szerzetes volt, aztán a lembergi akadémia tanára és dékánja lett, később II. Lipót király udvari vegyész és tanácsosa; a király halála után pedig szászvárosi címzetes apáttá nevezték ki. Még a császári kabinetiroda külügyi osztályán dolgozott, amikor már álnéven nyílt levelekkel és egyéb politikai dolgozatokkal izgatott az elnyomatás ellen. Ez a munkássága eredményezte, hogy a francia jakobi-

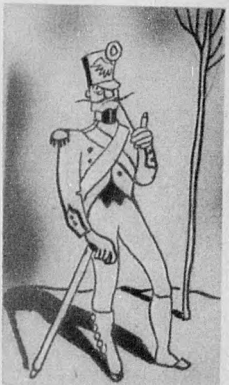
nusok őt szemelték ki 1793-ban egy titkos forradalmi társaság megalakítására. A tagok toborzását Bécsben kezdte meg, de alig voltak hetvenöten, egy éjjel több társával együtt elfogták. Ugyanakkor Budán, a Margit körút 29. számú házban elfogták négy főemberét: Laezkovicot, Hajnóczit,

Szentmarjait és gróf Sigrayt is. Lassan-lassan több mint ötven összeesküvő került kézre. A vizsgálat 1795 április 20-ig, csaknem egy évig tartott. A hétszemélyes tábla a halálos ítéletet Martinovics számára azzal súlyosbította, hogy őt csak négy főembere után volt szabad kivégezni, vagyis végig kellett néznie azok haláltusáját.

Az ítéletet május 18-án hirdették ki előtte. Miután egyházi méltóságától is megfosztották, kivégezték őket a Vérmezőre, ahol már akkor ütközött a tavaszi fű. A jakobinus vezér ötödiknek került a hóhérbárd alá. A kivégzés után máglyatűz lobbant föl a vesztőhelyen és Martinovics apát forradalmi műveit a lángok közé vetették.

Károly körút... Nevét a régi Károly-kaszárnyától kapta. A hatalmas épületet, amely homlokán a „Hôtel des Invalides“ fölírást viselte, még III. Károly építtette négyezer rokkant katona befogadására. Udvarában, sőt uccái termeiben sokáig

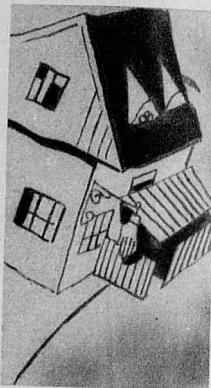
kínestári lovak istállója is volt. A múlt század hetvenes éveiben aztán megnyitottak benne az első boltok: pénzkölcsönző, bazar, kávéház, néhány árverési csarnok, panoráma, bolhaszínház s a Gerlőczy (akkor Rosztély) uccai oldalon az első pesti orfeum, a Carlé, fölötté a félelemetlen a hírhedt Ámor-teremmel.

A tulsó oldalon, a Károly körút 9. szám alatt pedig még a múlt század elején a hajléktalan magyar színészet ütötte föl sátorfáját. Vida László vette bérbe az elsőemeleti nagytermet, az úgynevezett Hacker-szálát és azt saját költségén színházzá alakította át. Itt küzdöttek azután a kultúra apostolai hosszú ideig. Amíg a Vörösmarty téri német

színház föl nem épült és vendégül nem látta a magyar színészeket, ezek a Hacker-teremben, a budai Várkert-kioszknál lévő faépületben és a pesti Rondellában harcoltak a magyar igék hirdetéséért. A nemzet napszámosai száz évvel ezelőtt igen hányattott életet éltek.

Aranykéz ucca... Ódon földszintes házak és köztük egy kis vendéglő. Az „Aranykéz”... Asztalai mellett gyakran üldögéltek a negyvenes évek irodalmi fáklavívói, köztük Petőfi és Jókai. De még ennél előbb Katona József is forgolódott falai között. Amikor

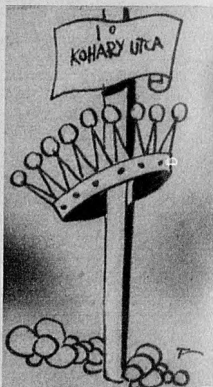
apjaura, a derek kecskeméti takácsmester hírvil vette, hogy jogászfia „medvetáncoltató komédiás” lett, haragjában fölutazott érte Pestre. Fia szállásadó, Karacs Ferenc rézmetsző és felesége azonban rávették, hogy menjen el velük a teátrumba. Az öreg beadta a derekát és elment, sőt fia olyan jól játszott, hogy még meg is rikatta. Az előadás után ebbe a vendéglőbe jöttek mindannyian, az aktorokkal együtt. Idő-

sebb Katona József a saját szemével láthatta itt, hogy azok a fránya komédiások és komédiásnék nem is olyan megvetni való perszónák. Mégsem hagyta köztük a „Bánk bán” szerzőjét. Csak haza, haza, valami hivatalt vállalni inkább!

Koháry ucca... A csábrághi és szitnyai Koháry-család a felvidék leghíresebb nábóbfamíliája volt. Koháry Ferenc gróf császári

és királyi kamarás, főpohárnokmester, királyi kancellár, Hont megye örökös főispánja, aranygyapjas vitéz; felesége pedig római szent birodalmi grófnő, csillagkeresztés hölgy. Náluk gazdagabb magnás nem akadt az egész országban, talán csak egyedül Esterházy herceg. Leányukra pazar hozományt vár: földbirtok, paloták, várkastélyok és mesés műkincsek. Az ifjú grófnő kezéért az ország valamennyi lovagja versengett, végül is egy királyi herceg jegyezte el: Ferdinánd szász-kóburg-góthai herceg.

el: Ferdinánd szász-kóburg-góthai herceg.

Hogy a nagy rangkülönbséget áthidalják, Ferenc császár hercegi rangra emelte a Koháryakat s így az esküvő 1816 január 2-án nagy fénytel megtörtént. Az ifjú Koháry Antónia az idők során királyok és cárok özanyja lett. Közvetlen leszármazottai a nevükben egyesítve viselték a Kóburg-Koháry nevet, de amikor Antónia 1862-ben meghalt, unokája, Ferdinánd bolgár cár visszatért a régi név használatához... Azóta a cári és királyi dinasztiák helyett csak ez az uccatábla őrzi a Koháryak nevét...

Harmincad ucca... Itt volt a régen letűnt harmincad-hivatal és itt szedték a vele együtt letűnt harmincadot. A kivitt vagy behozott árújvedék értéke után kiszabott harmincad már a magyar királyság első éveiben is dívott és egyike volt a legfontosabb királyi jövedelmeknek. Mivel a mult század elején még a Károly körút volt az országot, ahol mozgalmas vásárokat tartottak, a piac pedig a Deák tér helyén terült el, a Harmincad ucca jó gőcpontnak bizonyult a vám szedéséhez.

Váralja ucca... Eldugott, hangulatos kis ucca a Vár tövében; vén falai között alkonyatkor boldog szerelmesek róják a kövezetet. Itt székelt a koronaórség, amely a koronázási jelvényeket és a királyi koronát őrzi: Szent István koronáját, amelynek felső részét II. Szilveszter pápa küldte Rómából, alsó részét pedig Dukász Mihály görög császár Bizáncból s amelynek azonkívül, hogy végigkalandozta fél Európát, bőségesen kijutott az elvesztésből, elásásból, megsérülésből, elzalogosításból és ellopásból is. A koronát a Várbeli Zsigmond-kápolnában,

páncélszekrényben, kettős zár alatt őrzik s az őrcsapat a Váralja uccából vonul föl, hogy éjjel-nappal őrt álljon mellette.

De van ennek a kis uccácskának még egy nevezetessége. A 20. számú ház első emeletéről kis vashíd vezet át a Várkertbe. A sikátor itt olyan szűk, hogy pár lépésnyi

csak a távolság a Vár kerítése és a ház között. A ház tulajdonosa tíz év előtt még Schratt Katalin színésznő, Ferenc József barát-nője volt. Akik a boldog békeidőkben ezen a tájon járogattak, többször látták alkonyatkor az öreg királyt, amint a Várból a vashídon keresztül át-sietett Schratt Katalinhoz. Az öreg király azóta örök nyugovóra tért, a szépséges színésznő is megöregedett és ma visszavonult magányban él Bécsben; a ház pedig gazdát cserélt. Immár a Magyar Szent Korona a tulajdonosa és az elsőemeleti lakásban a királyi kertészlet vezetősége üttött tanyát...

... Mesél az ucca. A Vár csöndes, ódon negyede, Tabán macskaköves síkatorai, a Belváros öreg uccái egész életék, sorsok, tragédiák regényét őrzik. Aki megáll a szürke uccatáblák előtt, leolvashat róluk egy darab történelmet. És akkor megelevenedik a mult, ami itt kelt életre és itt enyészett el, a vén falak között. Egész Buda fölött ott lebeg Gül-Baba rózsáinak illata, a királyi korona fénye s a vérhullás és a szerelem örök boldogtalansága.

Huray István.

A falusi „Shakespeare” Pesien

Jaj de szép ez a Pest, Istenem, de szép!
S benne milyen úri, mily kevély a nép...
Itt a színházakat mindenki lesi
S operettel, drámát egy ír... Hevesi!
Mindegy neki Sekszpir... avagy könnyű dal
Részére a múzsa... „ilyen fiatal”!
Ránébszedi gyorsan... egy-kettőre ír
S máris „sláger” lejtve, ropja: Elzevir!
Az összes „Richardok” vígan lejtjenek
S Hamlet és Othello rosszat sejtjenek,
Hátha mint operett rákerül a sor
Hogy velük egy tangót lejtjen Pompadour.
S mivel Juliát is unja Rómeó
Részére egy új sztár nagyon kéne óh...
Egy-két görticével nagyot enyeleg
S lesz belőle bluett... zenés egyveleg!
Manapság a dráma, ha már nem divat,
Egy-két huncut számol az ember irtal
S kész van a finálé... és kész a siker
Ebben kételkedni... civégre ki mer?...
Megnézi Pál... Böske, Etus és Nusi
Elvégre ha kistány... legyen falusi!...

Benedikt

A higanyoszlop csillogó vonala
harmínckettős deliriumban olvad . . .
S mint forró nyíl, mely útjában megáll,
a fejek fölött lebeg kábulatban . . .
A nagy fürdő barátnéje hataványzöld
mozgó üveglap; csöndes esobogással
morajlik a víz óriási tükre
és karcsú vállak rajzát verik vissza . . .
Itt egy gömbölyű térd vonala várja,
hogy átölelje az elomló hullám;
ott egy vajsárga fürdőkosztüm szélén
lóg meg zsongva a habhegy taréja . . .
Egy sovány, sötét, agártestű férfi
bukik ki most a zöldszín víztüköriből;
éjszín sövényéről pereg a vízesepp,
nyakán szentképes szűk aranylánc csillog.
A hőség füllesztő . . . Még itt 's izzik
a levegő, a nimfák berke mélyén . . .
A férfi, aki télen parkettáncos,
az oszlopnak dől, két keze csipőjén . . .
Fesztes frakkhoz szokott alakja pőrén
szégyenkezik a zsandár-kék trikóban . . .
Karján izom helyett a vágy virágozik:
kikerülni a táncos szolgaságból! . . .

nyáron

írta
Somlyó Zoltán

Nem pusztá anyagnak nézni a nőket,
kiktől pénzt kap, ha rutinos elánnal
a setymes és parfömös féltulágban
elegánsan eljár egy stepet, tangót...
Nem függni tőlük s megélni a láneból
s úgy nézni föl a Nőre, mint a szolga...
Nem megélni belőle — érte élni!
Kiparancsolni véréből a csókot!...
S ha elviszi a lükörsíma parket
lidére-tavára s jó egy ilyen táncos:
öklével arconütne s mint a hulla,
terülne el a megfizetett férj...
... Az oszlop forró... Egeti a hátát...
De valami égeti a szívét is...
A szolga akar úrrá lenni benne:
sehogy se megy... sehogy se megy... sehogy se...
S amíg egy szőke, karesú lány cikázik
mellette el vad, mezitelen lábbal,
az ijjú test virága zengi
a rabélet sötét szimfóniáját...
A lába charlestonlépésbe bottlik,
dereka megbicsaklik... válla görnyed...
Az ökölcspáást érzi az arcán,
meltyet a szépség suhintott feléje...

úgy látom nagyon élvezi a szalma-özvegységet?

— Hát nincs igazam? Az ember elmegy egy ilyen kis kedves budai kocsmába egy még kedvesebb nővel.

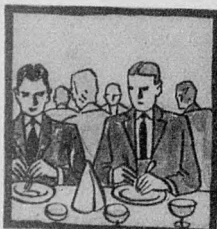
— Meg van maga bolondulva, kedves barátom! Hát én nő vagyok?

— Ó, szó sincs róla, a hölgy csak most fog jönni. Itt adtam neki randevut.

— Millen erkölcsök, millen erkölcsök! De mért eszi olyan szomorúan a rántott csirkét?

— Mert önagységának már régen itt kellene lenni és ideges vagyok.

— Na majd addig én vállalkozom a szórakoztató szerepére. Egyébként azt hiszem, hogy maga egy küssé azért is búsul, mert nemcsak a maga vacsoráját kell kifizetnie, hanem a partnernőjéét is. Vigasztalásul elmondom, hogy Kertész Mihály a minap sokkal több vacsorát fizetett. Ugy történt a dolog, hogy a Hollywoodból látogatásra hazatért kiváló filmrendező valamelyik nap betért régi törzskávéházába, hogy egy kicsit széjjel nézzen, mi változott ott meg azóta. Ker-

tész Mihályt régi barátai kitörő örömmel fogadták és csakhamar úgyszólván az egész kávéház közönsége az asztalánál ült. Addig-addig beszélgettek a régi jó barátok, amíg rájuk esteledett és elkövetkezett a vacsora ideje. Maga Kertész is nagyon éhes lett és miután közben megállapította, hogy a kávéházban semmi sem változott azóta, mióta Hollywoodban kiment, meghívta

az egész társaságot egy kis barátságos vacsorára.

A jelen voltak a meghívást kítörő örömmel fogadták és néhány óra múlva Kertész Mihály nem kevesebb, mint háromszáz vacsorát fizetett ki.

Ez azonban nem azt jelenti, mintha valóban ennyien ültek volna Kertész Mihály asztalánál. A vacsorázó társaság körülbelül negyven főből állott, de a legtöbbje néhány megevelt vacsorával tartozott már a főpincérnek, aki legjobban örült Kertész Mihály megérkezésének, mert különben még sokáig kellett volna várni az elfogyasztott vacsorák kifizetésére.

— Kár, hogy nem vacsoráztam én is aznap ott.

— Pechje volt, édes öregem. Különben figyelmeztetem, hogy már magára is ráfér egy kis jogyókúra. Látja, Gombaszögi Frida igazán nem mondható kővérnek és mégis Karlsbadba utazott egy kis jogyókúrára. A művésznő erre az úljára elki-sérte huga, Gombaszögi Ella is, aki szintén nem panaszkodhat amiatt, hogy túlságosan sovány.

A két Gomba minden reggel fél hatkor kel és fél hétkor már túristaöltözetben nekivágnak hegyet mászni.

A hátizsákjukban meghúzódik egy kevés elemózsia, amelyet mint ebédet fogyasztanak el egy-egy kies helyen. A hegyi

séta mindennap reggel fél héttől délután félhélig tart és ezt sohasem mulasztanak el.

— Hát én mindenesetre másképp fogyókúráznék.

— Talán úgy, ahogy Heltai Jenő és Molnár Ferenc teszik?

— Miért, ők mit csinálnak?

— Ők reggel fél hétkor kelnek, akkor

felverik legédeesebb álmából Marton Sándort azzal, hogy itt az ideje a kártyacsata megkezdésére. Marton Sándor valóban igyekszik minél hamarabb leülni a kártyasztalhoz

harmadiknak és így elkártyáztatnak hármásban ebédidőig.

Akkor, amíg Heltai és Molnár elolvassák a lapokat, Marton beül egy autóba és átmegy a szomszédos fürdőhelyre, ahol Hevesi Sándor nyaral.

Hevesi már útrakészen várja Martont, aki áthozza a Nemzeti Színház igazgatóját Molnárékhoz. Három órától kezdve aztán négyesben kártyáznak tovább késő estig. Persze maga azt hiszi, hogy ilyen körülmények között inkább hizni lehet, mint fogyni. Ebben azonban alaposan csalódik, mert kémeim jelentése szerint Heltai Jenő két kilót, Molnár Ferenc másfél kilót fogyott. Ugy látszik a vesztes a legjobb fogyasztszert, mert Molnár és Heltai igazán nem dicsekedhetnek azzal, hogy szerencsésük van a játéokban.

— Szóval nemesak kilókat adnak le, hanem pénzt is.

— Igen, duplán fogynak. Ugyan-csak a fogyókúra miatt kereste fel az egyik osztrák fürdőhelyet a világ egyik legnagyobb énekese, Fedor Saljapin. A fürdővendégek közül ő

az egyetlen, aki valóban száz száza-

lékig komolyan veszi a fogyókúrázást. Egész nap úgy él, ahogy azt az orvos előírja neki. Este azonban mindig függetlenül magát az orvosi tanácsoktól és alaposan bevacsorázik. Amikor a fürdőhelyre érkezett, első kérdése az volt, hogy hol lehet magyar kosztot kapni.

Saljapin ugyanis egyik legnagyobb híve a magyar konyhának.

Nem is eszik mást, mint paprikáscsirkét, gulyást, pörköltet, túróscsuszát és hasonló jóféle hazaiakat. A fürdőhely nemzetközi társasága egyébként egy kissé meg van sértve, mert Saljapin senkivel sem érintkezik, csak magyarokkal. Ez a magyarbarátság különben mindezekon felül abban is megnyilvánul náta, hogy lefekvés előtt beül abba az étterembe, ahol egy cigányzenekar játszik és egymásulán rendel a magyar nótákat, amelyek saját bevallása szerint nagy gyönyörűséget szereznek neki.

— Akáresak nekünk az ő hangja.

— Mindig mondtam, hogy maga egy nagyon udvarias ember, de véletlenül most igaza is van. Egyébként holnap remélem kimegy a pályaudvarra, ahonnan egy kis színésztrupp utazik el Erdélybe. A társaság tagjai Major Kató, László Andor, Érczkövi László és Szentiványi

Kálmán, akik hosszabb turnéra indulnak. Erre az alkalomra az eddigi szokástól eltérően a turné vezetője, László Andor egy darabot íratott, amely a „Csodabár”-t parodizálja.

A darab már elkészült, amikor László összeült Garay Imrével, hogy a kísérezetét megbeszéljék. Kiszámították, hogy a „Csodabár” paródiájához tíz zeneszámra lenne szükségük. Igen ám, csak hogy a számok megkomponálására Garay Imrének mindössze három nap állott rendelkezésére. Persze maga azt hiszi, hogy Garay nem tudta elintézni a rábízott feladatot. Hát akkor öregem nagyon csalódik, mert

**Garay Imre három nap alatt meg-
eslnálta a tíz számot**

és így a „Csodabár”-paródia az 5 muzsi-
kájával indul útnak.

— Okvellen kimegyek a pályaudvarra
elbúcsúzni tőlük.

— Ne felejtsem elköszönni a Latabár-
fiuktól, sem, akik rövidesen szintén út-
nak indulnak. Amint tudja, Latabár
Kálmán és Árpád a nyár elején Herzeg-
Farkas—Katscher „Traumexpress”
című darabjában léptek fel Bécsben a
Theater an der Wien-ben. Harminc

előadás után —
ennyire szólt a
szerződésük — el-
határozták, hogy a
mozgalmas szezon
után rájuk fér egy
kis pihenés. Hiába
kérte őket a szin-
ház igazgatója,
hogy játsszák tovább
szerepüket, a Latabár-fiúk nem voltak
kaphatók erre!

**A direktor erre csak úgy engedte
el őket, hogy meg kellett ígérniök,
míszertint augusztus végén vissza-
jönnek és újból átveszik szerepel-
ket a Traumexpress-ben.**

Ezt mingyárt szerződésbe is foglalták és
utána azonnal hazautaztak Pestre. Ezek
szerint tehát néhány hét múlva a két
Latabár újból játszik a bécsi „Traum-
express”-ben, majd a Theater an der
Wien következő ujdonságában is, a
„Weisse Rösel”-ben, amelyet szeptem-
berben a pesti Fővárosi Operettszínház
is bemutat.

— Biztos ebben is olyan nagy sike-
rük lesz, mint a „Traumexpress”-ben.

— Osztom a vé-
leményét. Szeptem-
berben különben
még egy magyar
művész fog bemu-
latkozni a bécsi
közönség előtt. Ez
pedig nem más,
mint Lucy Dorai-
ne, a neves filmszi-

nésző, aki tudvalevően Kertész Mihály
elvárt felesége. Lucy Doraine csak
nemrégiben tért haza Hollywoodból Euró-
pába egy kis pihenőre.

**Allighogy pestre érkezett, azonnal
felhívta Bécsből a Volkstheater igaz-
gatója, aki arra kérte a művésznőt,
hogy lépjen fel színházában.**

Lucy Doraine nem bírta ellenállni a hosz-
szas kérésnek, autóbá ült és felutazott
Bécsbe, ahol aláírta szerződését a Volks-
theaterrel. A művésznő bécsi bemutat-
kozása egy grandguignolban lesz, ame-
lyet a szerző egyenesen az ő számára írt.
A grandguignolnak egyébként az osztrák
írók kívül magyar társszerzője is van a
művésznő személyében, aki, amint hal-
lom, egész sereg ötlettel bővítette ki a
darab szüzséjét.

— Ugy látszik a filmszínésznők lassan-
ként mind áttérnek a színpadra.

— Történik azonban olyan eset is,
amikor színpadi színészekből filmszíné-
szek lesznek — legalább is egy időre.
Néhány pesti színész most ugyanis
egy filmszkeccsel készit. A társaság
annál is érdekesebb, miután a leglőbbjét
már régóta nélkülözi a pesti közönség.
A két női szereplő Marczinka Vica, a

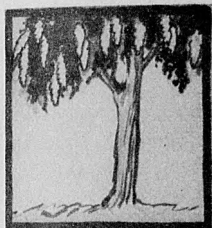
68.000 pengő

szakértők szerint a minimális értéke
GUIDO RENI világhírű festőművész
„Krisztus a töviskoronával” és CARLO
DOLCI „Szűz Mária” című festményé-
nek. 90 fillért kérünk bérmentve, ennek
a két festménynek mesteri színes repro-
dukciójáért. Az összeget kérjük előre be-
küldeni. Lehet levélbélyegben is, csak
okvetlenül megemlítendő, hogy a 90 fil-
lér a két festményért lett küldve. Egy-
egy kép 45 cm. magas és 26 cm. széles.
Ha kerettel kívánja, szállíthatunk na-
gyon szép aranyozott keretet, mely 44
cm. magas és 8 cm. széles. Egy-egy ke-
ret képpel együtt 3 P 60 fillérbe kerül.
A rendelésnél okvetlenül megemlítendő,
hogy kerettel vagy anélkül kívánja a
képet. Utánvételt is küldhetjük, de ak-
kor a 60 fillér póstadíjhoz még külön
50 fillér utánvételezési költség is járul.

Várszínház volt szubrettje és Dalmadi Erzsébetnek, míg

a bonviván a valamikor nagyon népszerű, de már régen nem szerepelt Dán Norbert.

Rajtuk kívül még két főszereplője van a filmnek, Bohát és Lajos és Káldor Jenő,

aki a táncok bemutatását is végezte.

Magaa film színlén egy nagyszerű színpadi műből készült. Erdélyi-

Szántó „Mit süsog a fehér-akác” című operettjéből készítették el ugyan-

is a filmszekeccsel, amelyet „Akác-virágok” címre kereszteltek el. De mondja, mért vág olyan elkeseredett arcol?

— Mert már fél tizenegy és...

— És a hölgy nem jelentkezik. Ugy-e? Őszinlén szólva azon csodálkoztam volna, ha megjelenik. Ne búsuljon édes öregem,

vigasztalja az a tudat, hogy Skótné őnagysága nyugodhat alhat maga miatt.

— Sovány kis vigasz.

— Majd meghizlatjuk, egy viccel, amelyet Várnay Lászlótól hallottam.

— Kéhlek szépen — panaszkodik egy ismert arisztokrata főrangú barátjának, — hettenetes bajban vagyok.

— No, mi az, mi az? — érdeklődik a másik.

— Képzeld, vettem egy botot, amely túlságosan hosszú a számomha és most nem tudok vele mit csinálni.

— Kéhlekálásan, nagyon egyszehü a dolog. Vágassál le belőle alul néhány centimétehl.

— Na hallod

— méltallankodik

a másik, — eny-

nyihe butának

tahtasz engem. Ezt

máh én hégen meg-

csináltattam vol-

na, de a bot nem

alul hosszú, hanem

felül.

Marjorie White amerikai filmszínésznő (Fotó Fox)

Dorothy Jordan (Fotó M-G-M)

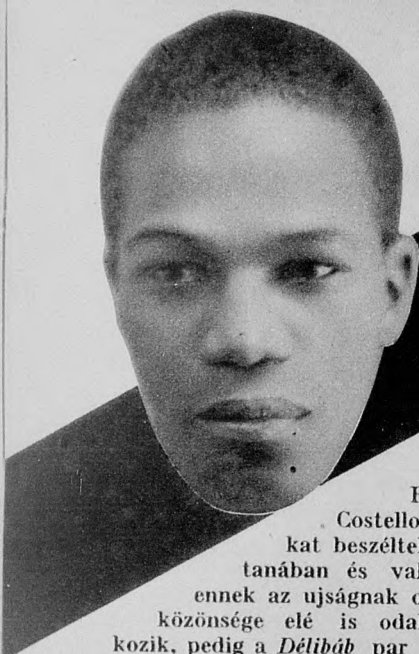

Na
az

Nap és víz, homok és fű
az ifjúság új forrásai!

Élvezze a vasárnapot, ne feltse a ruhát! Este 10 percnyi mosás és hétfőn reggel tisztán felveszi

Costello
civilben

NÉGER ORVOS CIVIL-BEN

Ramon Costelloról sokat beszéltek mostanában és valahogy ennek az ujságnak olvasóközönsége elé is odakivánczolgat, pedig a *Déli*báb par excellence — színházi lap. Ramon Costello úr pedig, legalább is, ahogy eddig tudtuk, orvos és — boxbajnok. Azonkívül pedig néger és mint ilyen került összeközösítésbe a kérélyhetetlen amerikai színesgyűlölettel és — egy budapesti fürdővel.

Hála Istennek nem lett nagyobb baj. A fürdő megbocsátotta Costello fekete színét, Costello pedig az amerikaiak négergyűlöletét. Mikor már bemehetett a fürdőbe, nem kért a mulatságból...

Mindez azonban még nem ok arra, hogy Ramon Costello neve egy színházi riport fölött ékeskedjék. Ha azonban eláruljuk azt, hogy

a budapesti fürdőaffér Ramon Costellonak esetleg karriért, foglalkozásváltást és óriási színészi sikereket jelenthet,

azonnal magyarázat kínálkozik a probléma megoldására.

Ramon Costello ugyanis

rengeteg filmvállalattól kapott szerződésajánlatot,

amióta nevét szárnyára vette a világ-

érdeklődés. Hadd beszéljünk hát el egy kicsit Ramon Costello úrral, aki, mint a mellékelt ábra mutatja, igen csinos fiatalember. Nemcsak a haarlemi néger negyed gyapjashajú, vastagajkú szépeinek akadhat meg joggal a szeme rajta, könnyen el tudunk képzelni egy olyan „demokratikus” fehér bakfist is, aki szívesen eltölti az idejét a néger boxbajnok szeladon oldala mellett. És amint hírlik, Ramon Costello úrnak

nagy sikere van a nőknél, még pedig a pesti nőknél.

A randevút kérő levelek egész garmadája hever az asztalán, a fiatal, feketebőrű gentleman azonban csak mosolyog rajtuk:

— Tagadom — mondja nevetve, — hogy nem volnának inyemre a pesti nők! Aki tőlem levélben randevút kér és a randevú komolyságát a mellékelt fotográfiával „hitelt érdemlően” igazolja, az rendszeren meg is kapja azt a randevút...

A szép pesti nőkről a színházra, színeszetre és a filmre terelődik a szó. Ezzel kapcsolatban természetesen első kérdésünk az, hogy vajjon a fiatal néger boxbajnok milyen álláspontra helyezkedik azokkal az állítólag igen horribilis összegű ajánlatokkal szemben, amelyek ismeretes fürdőafférja óta érkeztek be? Az egyik amerikai filmgyár

heti ezer dollár gázsit ajánl fel

sürgönyében Ramon Costello dr.-nak, ha rövidesen megkezdődő legújabb filmfelvételei során már sztárjai közé áll. De

ajánlatot tett a néger boxbajnoknak az egyik budapesti nyári varieté is,

— ezeket az ajánlatokat azonban *Costello* kereken visszautasítja . . .

— Ilyesmíhez semmi kedvem nincs — mesél tovább, megint csak hófehér fogait villogtatva, — *legszívesebben már egy klinika kórtermében gyógyítanám a belegeket.* Addig azonban még hosszú az út — boxolással kell a pénzt megkeresni. Ami pedig a pesti ajánlatot illeti, azt sem fogadhatom el, mert

nem vagyok kirakathá tett pojáca,

akit mindenki megbámulhat . . .

— Ettől függetlenül soha nem gondolt még arra, hogy színész legyen ?

— Dehogyan nem — feleli *Costello*, — *játszottam is már filmen.* Odahaza Kubában egy nemzeti tárgyú filmet csináltak, amely a néger népszokásokat örökíti meg. Tekintettel arra, hogy etnográfiai szempontból igen nagyjelentőségűnek tartottam ezt a filmet, amely messzi országok távoli lakóival megismerteti a fajtám életét, szívesen vállalkoztam arra, hogy magam is a szereplők sorába lépjek. Sőt,

amikor a hangosfilm mikrofónja előtt énekelnem kellett — azt is megtettem.

A mi, európai szemmel primitívnek látott és kezdetlegesnek mondott speciális népi hangszereink kísérete mellett néhány hamisítatlan néger népdalt énekeltem el. Könnyen lehet, hogy ez a film rövidesen Budapestre is elkerül és akkor majd a magyar főváros lakói nemcsak a boxbajnok *Costello*t, az orvos *Costello*t és a Hullámfürdőbe nem engedett néger *Costello*t ismerik meg, hanem egy negyediket: a színész *Costello*t . . .

Valósággal átszellemül az arca,

amikor *Kubáról* és a néger népművészetről beszél, látszik, hogy ez — kedvenc témája.

— El sem képzelik ideát Európában, hogy az európai művészetre mennyire hatással volt a néger primitív művészet. Rengeteg festőművészi ötletet, képszerűséget, vizuális hatást vett át az európai művészet a mi speciális népművészetünkől — akaratlan. Mi szívesen adjuk oda végeredményben mindenünket a fehéreknek, de elvárjuk tőlük viszont azt, hogy teljesen egyenrangúan kezeljenek bennünket. Ez nem követelés,

ez az európai ember kötelessége

és szerény véleményem szerint nem minket, hanem önmagát alázza meg, amikor ellenkezően cselekszik . . .

Costello mint boxbajnok

Az én hetem

IRJA
KARDOS ISTVÁN

Péntek

31

Ignác

Oceánhősök a Balaton mellett . . .

Endresz, Magyar és Szalay bácsi autogramot osztogatnak. Egyszerre megjelenik Salamon Béla. Endresz odafordul Salamonhoz :

— Salamon úr! Most önön a sor. Adjon nekünk autogramot.

— Ugyan, uraim — feleli Salamon, — én önökhöz képest csak *vicinális* vagyok.

Más.

Salamon egy nagy társaság kellős közepébe érkezik . . .

— Hölgyeim — mondja, — örömmel látom, mennyi gyönyörű asszony van a fürdőhelyen, — majd hozzáteszi — már persze, amint mondani szokták — a *jelenlevők kivételnek*.

Más.

Salamon (Magyarhoz) : Kérdezem azt, milyen érzése volt az óceán felett ?

Magyar : Csak ezt ne, az Istenért.

Salamon : Kérdezem, mit érzett, amikor elindult ?

Magyar : Csak ezt ne.

Salamon : Hát ?

Magyar : Kérdezze azt, hogy mit éreztem akkor, amikor egy newyorki moziban láttam egy kis magyar tréfás filmet, amelynek ön volt a főszereplője.

Salamon : Igen, tudom. Az a film volt, amelyben Komlóssal játszottam,

Tábornok mint kém

BADEN POWEL KÉMKEDESEI

Ezen könyvben nemcsak érdekfeszítő olvasmányok találhatók, hanem érdekes rajzok is, melyek jellemzik egy angol tábornok furfangosságát. Ára bérmentve 1 pengő 20 fillér. Megrendelhető a „Déliabát” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány ucca 12

aki ujságolta, hogy Gandhi elindult . . .

Magyar : Igen. Ezt a filmtréfát láttam New-Yorkban.

Salamon : Szóval, mit érzett ?

Magyar : Szavamra mondom önnek, meghatottan könnyeztem.

Salamon (tréfás ijedséggel) : Talán a tréfával szomorítottam el ?

Szombat

1

Péter

Bankett van az óceán-repülők tiszteletére.

Az autogramgyűjtők örömeire bátorodom a „Déliabát” kedves olvasóinak elküldeni a levegő hőseinek aláírását, társaságuk tagjainak aláírásával együtt. Ime :

Kardos István
Magyar
Salamon
György
Kovács
Salamon
Déliabát
Béla

GYÖRGY
BUDAPEST
KARDOS

1931. — 403.

Vasárnap

2

L. sz. Alf.

Felelet néhány kérdésre, amelyet hozzánk intéztek és amelyre nem a szerkesztő, hanem a „szóbanforgó” felel.

„Hány éves Szirmay

Imre ?”

Szirmay üzeni: Huszonötnek látszom, húsznak érzem magam. Húsz és huszonöt az negyvenöt. Ennyi vagyok. Aki nem hiszi, kérdezzen meg.

Hétfő

3

István vt.

Egy vidéki vendéglős elhatározta, hogy ezen-től minden szombat este kabarét rendez vendéglője nagytermében, hogy a nagyérdemű közönséget ezáltal is odaédesgesse.

Feljött hát Pestre és a színészek törzskávéházában leszerződöttette a társulatot. Amikor már mindennel készen lett, az örökké tréfálkozó Radó Sándor így szólott barátaihoz:

— Várjatok csak. Most odamegyek a vendéglőshöz és felkínálkozom. Majd meglátjátok, hogy meg lesz hatva, ha meghallja, hogy „egy” Radó maga megy jelentkezni.

Ezzel már Radó oda is lépett a vendéglős elé.

— Uram! Én is hajlandó vagyok önhez szerződni.

— Mit tetszik kérni egy estére?

— Száz pengőt.

— Száz pengőt?!... — szörnyű-ködött a direktorvendéglős — az rengeteg.

— No de kap egy híres művészt — folytatta Radó.

A vendéglős egy pillanatra elgondolkozott, aztán hirtelen Radó Sándor felé fordulva, így szólt:

— Szabad a nevét?

Kedd

4

Domonkos

„Férjhez menjen-e egy naiva?”

Turay Ida: *Fellétlenül, legalább — egyszer.*

„Fontos-e a sűgő a színpadon?”

Sziklay József: *Aki tudja szerepét, annak igen. Aki nem tudja, annak úgyis mindegy.*

„Gaál Franciskát hol találom meg a jövő héten?”

Gaál Franciska: Londonban.

Szerda

5

Hav. B. É.

ön?

— Én még a szezon kezdeléig.

A tésekben

Egyik direktor a másikhoz:

— Ön még igazgató?

— Én már nem. És

Csütörtök

6

Ur színev.

Kabos Gyula mondja:

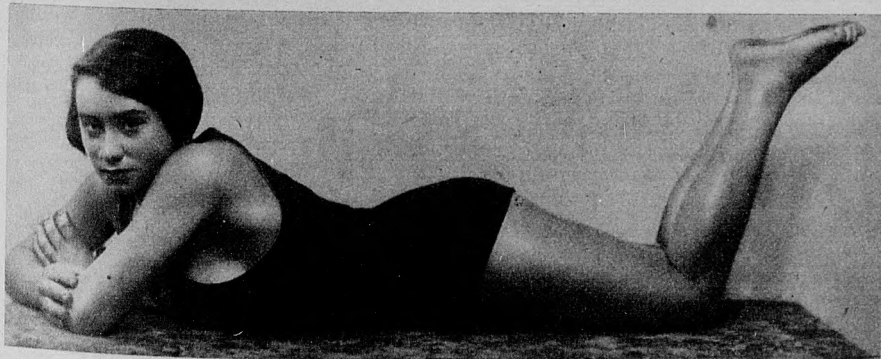
— Pista fiammal kapcsolatban ezer és ezer

vice, tréfa, anekdota jelenik meg a lapokban.

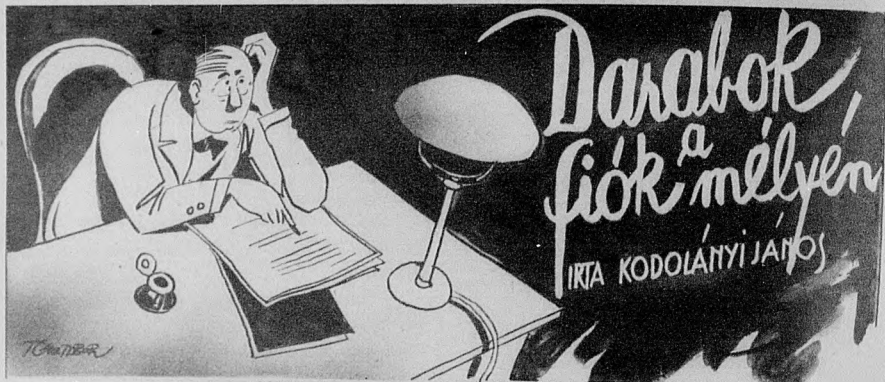
Vége egyszer már kénytelen vagyok kijelenteni, hogy Pista

fiam sohasem viccel, sohasem tréfálkozik, sohasem anekdotázik.

Pista fiam végtelenül komoly úriember, sohasem nevet és sohasem nevelt. Olyan, mint egy — komikus.

Üdvözlí a Délibábot Fekete Műdy, Fekete József, a Bethlen téri Színpad igazgatójának leánya (Fotó Oktogon)

Vicclapoknak, ujságok humorovatának mindig legkedvesebb témái voltak azok az írók, akik darabjaikat a fiókjuk mélyére süllyesztve, mint sérített, ám önérzetes méltóságok forognak a világban. A „titkos drámaíró” céltáblája a gúnynak, ez az az emberfajta, amely örültszámba megy, ez az a mániákus, aki egy gondolat után fut vakon s elérni sohasem tudja, ez az, aki mindig rongyos, mindig pengőket kér a híres, diadala csúcsán álló írótól, ez az, akit vállonveregetnek, akivel úgy beszélnek, mint a négyéves kisgyermekkel. Szóval: a „titkos drámaíró” a legszerencsétlenebb, legszánandóbb s legreménytelenebb emberfajta a földön. Még a busmann is magasabban áll társadalmi pozíció s tekintély dolgában nála.

Persze, roppant könnyű gúnyolni a „titkos drámaíró” s a rovására mulatni. De a dolog nem ilyen egyszerű. És én azt hiszem, hogy ebben a gúnyolódásban nagyon mély értelem rejlik. Van benne egy csomó hízeltetés azok iránt az írók iránt, akik „beérkeztek”, tehát pozícióval, tekintéllyel, pénzzel s bizonyos fokú hatalommal rendelkeznek, akik tehát a gúnyolódók iránt esetleg, mit lehet tudni, hálával viselkednek. (Jó a nagyokhoz dörzsölözni s nekik hízelegni!) Van egy adag vágyfantázia is: *olyannak lenni, mint a „beérkezett” írók, elfoglalni, legalább képzeletben, az ő helyüket s abból a ma-*

gasból nézni le a „titkosak” profánum vulgusára, amelyen ők állanak. Mindenesetre kényelmesebb dolog azokhoz csatlakozni s azokkal együttérezni, akik már megverekedték a maguk harcát, mint a reménytelen verekedők-höz, vagy talán némákhoz állani.

Ebben a gúnyolódásban a „beérkezett” író multja, tehát az az idő, amikor még ő is névtelen senki, sőt „titkos drámaíró” volt, ragyogó dícsfénybe burkolózik. A romantika minden díszében fénylik az a néhány keserves év, amikor „beérkezettünk” egy vas nélkül kódorgott az uccán s nem tudta mit ebédeljen. Amikor remegve vitte el első darabja kéziratát a rettenetes, hatalmas direktor fejedelmi színe elé s összeverte a térdét a tisztelettől s izgalomtól. Mert csodálatos: *a híres író is ismeretlen senki volt valaha*, akár milyen hihetetlen is, ámde ő abban különbözik a többi ismeretlen senkitől, hogy ezek örökké ismeretlenek s titkosak maradnak, míg a híres író, ime, híressé lett.

A „titkos drámaírók” között azonban legalább annyi a leendő „beérkezett” vagy mondjuk: beérkezendő, mint amennyi a régi titkosok között volt. Ki mondhatná meg, vajjon abból a rongyos kezdőből, aki az anekdotában elpanaszolja az irodalom nagyjának, hogy pengő nagyságú lyuk tátong a cipője talpán s akinek ezért egy pengőt nyújt át a hírnevesség, nem lesz-e bámulatosan rövid idő alatt

Shakespeare? Elvégre a mi demokratikus világunkban a rongyos drámaíró is táskájában hordhatja a marsallbotot — vagy inkább marsalltollat! De éppen itt van a bökkenő.

Ugyanis a mai titkosok éppen abban különböznek a régi s immár híres titkosoktól, hogy azok megtalálhatták a módot képességeik hebizonyítására. Emlékszik rá talán a nyájas olvasó — vagy hírből hallotta, — milyen színházi s irodalmi élet volt itt Magyarországon ezelőtt tizenöt-húsz évvel? Akkoriban a színház, a könyv valóban a tömegek szükséglete volt. Kiki megtalálhatta a maga igényeinek megfelelő művészetet s meg is kereste azt. A vonaton utazók hosszú kilométereket vitáztak végig egy-egy új könyvről, vagy darabról. A kisiparos, kereskedő, hivatalnok, a baka, az őrmester úr, mind-mind számontartotta, melyik színházban adnak olyasmit, ami az ő szívét, a felesége vagy a babája szívét megbizsergeti. Emlékszem, kisdiák koromban igen meleg barátságot tartottam fenn egy közhuzárral s annak sziveválasztottjával. Vasárnap az én derék huszárom különös gonddal pucválta ki csizmáját s Kati is úgy kipirosította a képét, hogy csak úgy ragyogott, aztán elmentek a színházba s másnap, harmadnap volt mit hallgatnom a csodákról, amiket láttak. Mondanom sem kell, hogy a huszár gazdája, a kapitány úr, szintén ott fényeskedett a nézőtérben s ő meg a háziasszonyomnak számolt be az élményekről. Volt tehát színház s volt a színházzal együttlélekző közönség is. Kellettek a darabok s a direktor urak még természetesen találták, hogy a kéziratokat elolvassák s ha csak akkora használható tehetséget leltek is, mint a mustármag, elültették, öntözték — pénzzel öntözték, — nyesegették, amíg csak fává nem terebélyesedett.

Ma már, sajnos, egészen más a helyzet. Hová lett az a lüktető, pezsgő, életkedvtől duzzadó színházi élet s irodalom, ami annak idején volt? Kitudhatja, hogy holnap vagy holnapután megnyílik-e még az a színház,

amely ma síppal-dobbal csalogatja a drága, ritka közönséget? S a közönség! Gondokban elnyűtt, fáradt, ideges, életunt, a holnaptól mit sem váró emberek tömege... Amely, ha rá is tud szánni egy-két pengőt nagyritkán egy-egy színházjegyre, köszívvel, fagygyal ül be a helyére s a világon csak egyet kíván: *nevetni*. Nevetni ma, amikor nincs semmi nevetnivaló! Nevetni! S milyen nehéz megnevetetni vagy elandalítani a mai közönséget, amely immár *szinte irtózik a neveléstől, noha kívánja azt!* Próbálta volna Molnár Ferenc ma benyújtani a *Doktor úr* című darabját, mint ismeretlen, szerény, kigúnyolt „titkos drámaíró”. Mert a direktor urak immár, ha csak tehetik, nem olvassák el a kéziratokat, ők biztosra mennek, ismert „márkákat” kívánnak, a kockázat nagy, a remény pedig kevés. Ma a tehetség mustármagját nem öntözgetik s nem ápolják az igazgatói irodákban, legfeljebb nyesegetik, annyira nyesegetik, hogy levelet sem tud hajtani...

A gúny pedig legalább is olyan lövöldözéshez hasonlít, amely nem irányul céltáblára. Mert a mai „titkos drámaíró” nagyon sok esetben *egyáltalában nem titkos író*, sőt nem egy van közöttük, akinek a neve kötetek sorozatán díszlik, aki az írás egyéb területein tisztelt, sőt országos nevet vívott ki magának s akik között nem egy akad, németországi vagy párizsi könyvsikkekre háta mögött. Ezek a „titkosok” ott vannak az irodalom első vonalában, műveik rendszeresen megjelennek lapokban, folyóiratokban s mégis... mégis *a darabkéziratok tömegét őrzik fiókjaik mélyén*, előadás reménye nélkül. Soroljak fel neveket is?

A nevek tucatját írhatnám le, de csak helyet pazarolnék. A mai „titkos drámaíró” nem az aszfalt sivatagjából bukkan fel, mint éhesen csatangoló nomád, apellálván a vendégbaratság törvényére. A *mai titkosok már számtalanszor hebizonyították, hogy nekik mondanivalóik vannak, sőt sok mindent mondtak is már regényben, novellában.*

A „titkos drámaíró” ma sok esetben csak azért titkos, mert nincs módjában, vagy természeténél fogva nincs gusztusa, hogy végigjárja azt az utat, amelyen egy darab eljut odáig. Visszariad a komázásoktól, a hízelgésektől, a csacsenolásoktól, a hátsó ajtók keresésétől, visszaretten mindattól, amit le kell nyelni. Mert az író némely esetben finnyás ember. Ha szent ember, akit csak a művek érdekelnek, akkor feltétlenül finnyás. Megelégszik azzal a esékéllyel, hogy jó műveket alkotson s a többi hajlandó rábizni azokra, hite szerint, akik a mű fel-találásához, közönség elé viteléhez értenek s akiknek ez a hivatásuk. Az író, ha igazán az, azt hiszi, hogy művét a direktor, az ügynök, a rendező éppen úgy megérti, mint ahogy ő megérti, vagy mint ahogy az ő íróbarátja megérti. Elfelejt, hogy a direktor is, az ügynök is, a rendező is olyan ember, aki mindenhez ért, azon az egyen kívül, hogy miként kell nekifeküdni egy írásmű spontán elolvasásának s az abban való gyönyörködésnek. Ez az ember fajta azt keresi, hogy mi lehet a hiba az átadott műben, ami miatt esetleg kockázatos színpadra vinni s nem azt, hogy mi lehet benne a nagyszerű, ami miatt színpadra kell vinni. A rendezőt például tökéletesen hidegen hagyja a szöveg értelme s belső feszítőereje, őt csak a forma érdekli, a színpad. A direktort viszont mindennél jobban érdekli a kasszarapport — ami elvégre egészen természetes, hiszen pénzről, sok pénzről van szó. És az ügynök? Nos, az ügynök első kérdése, amit feltesz, mikor kezébe veszi a darabot: milyenek az eshetőségek a külföldön? Ha „eshetőség” nincs vagy csak kevés van, beteszi az irat-

tárba s előveszi azt a kéziratot, amelyben „eshetőséget” lát. Nem mondom, az ilyen darabok között is van érték, például Szép Ernő Aranyóra-ja vagy Hunyady Sándor Feketeszáru cseresznye-je, de elvégre ez a szempont nem komoly szempont. Ügynökeink még nem tanulták meg a „kis hal, jó hal” lapos, de komoly igazságát.

A „titkos drámaíró” ma egyáltalában nem gúnyolnivaló figura, sőt szent ember. Ő az a remete, aki lomdván a világ hívságairól, egy eszmének szenteli magát, barlangjába vonul s ott megírja azt a művet, ami a szívében fekszik. Mikor azután barlangjából előbúvik, hóna alatt a művel, mindenki csodálkozik rajta, hiszen a remeték kora immár lejárt, motorkerékpáron, sőt Zeppelinre utaznak be a színpadra a darabírás potyautasai, a szegény remete pedig ott áll saruban, darócban s azt sem tudja, merre induljon. Elindul hát gyalog s a legrövidebb úton a színháziroda felé, mert ezt tartja a legegyszerűbbnek, holott autóbá kéne szállnia s nem az irodába kéne mennie, hanem abba a társaságba, ahol a direktor úr vacsorázik s ott meg kellene „főzni” a direktor urat. Ám a remeték erre nem gondolnak s hogyan is gondolhatnának? Nekik más: jó műveken jár az eszük...

Hátrább a gúnyval, vicclap és humorrovat-szerkesztő s író urak. A „titkos drámaíró” nem somfordál oda a híres íróhoz a kávéházban s nem mutogatja neki lyukas cipőtálpát. A híres író pedig nem ad neki egy pengőt. Nem, mert ott ülnek ők együtt, ugyanannál a kávéházi vagy klubasztalnál s csak a humorrovat-szerkesztők találják ki az efféle „bohém” meséket hízelgésből. De ezek az idők elmultak. Elmultak akkor, amikor a ma beérkezettek valóban ott álltak az előző generáció asztalánál s mint „titkos drámaírók” voltak ismeretesek a városban.

Azok voltak pedig a reményteljes idők. Csak hát elmultak örökre. S így lettek a hajdani „titkosokból” híresek s a mai híresek így lettek — titkosak.

Önüggyvéd

Tanácsadó a mindennapi élet ügyes-bajos dolgaiban, 80 oldal, díszes kötésben, ára bérmentve 1 pengő 10 fillér, utánvétellel 75 fillérrel drágább. Megrendelhető: Délibáb Kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

1.

A legszenzációsabb válóperhír, ami csak az utóbbi évben volt:

A kiváló primaballerina, aki annak idején az Operaház színpadán aratott igazi nagy sikert és a magyar főváros egyik legismertebb és legtehetségesebb táncosnője volt, válópert adott be a férje ellen. Vagy megfordítva?

Szóval — válnak.

2.

Dr. Baranyi János, a Spanyolországból hazatért, jelenleg Szegeden élő zongoraművész telefonált Kodály Zoltánnak:

— Fontos megbeszélőm lenne a mesterrel. Ráérne ma fogadni engem?

— Most sétálni megyek éppen, de azért jöjjön ki. Ha néhány percet késnék, ne türelmetlenkedjék, hamarosan megjövök.

Baranyi kiment Kodályékhoz, akik a hűvösvölgyi Sándor Pál-villában laknak. Bemegy a kertbe, leül. Nincs ott senki. Várja Kodályt. Vár tíz percig, egy negyedóráig, félóráig, egy

óra hosszat: Kodály nem jön. Két-órás várakozás után éppen fel akar kelni, hogy elmenjen, amikor Kodály arcát látja meg a ház ablakában:

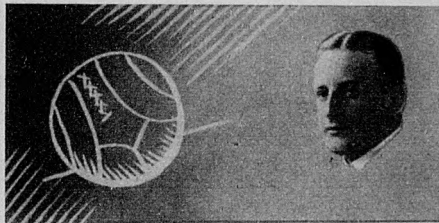
— Baranyi doktor, maga itt van? — kérdezi Kodály. — Már azt hittem, nem jön.

Kiderült, hogy Kodály el sem ment hazulról, otthon komponált és olyan csöndesen dolgozott a szobában, hogy Baranyi azt hitte, nincs otthon senki.

3.

Sebestyén bácsiról, a Géza és Dezső igazgatók édesapjáról mesélik ezt a történetet.

Sebestyén bácsi nagyon büszke volt futballista fiára. Mindig figyelte a

játékát és azt tartogatta, hogy olyan játékos nincs még egy az egész világon. Egyszer a fiú idegen városba ment a csapattal. Sebestyén bácsi nem mehetett és bizony nagyon ideges volt. Alig várta már az értesítést, hogy mi lesz az eredmény? Be is futott a sürgöny. Sebestyén mama remegő kézzel olvassa:

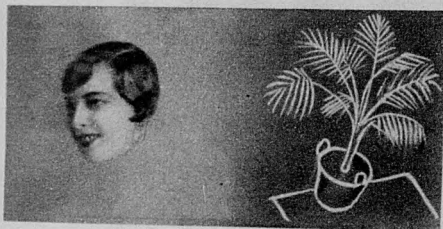
„Két zápfogam kitörött, térdem kificamodott és sántítok... kézesók Dóditól.”

Sebestyén papa ideges türelmetlenséggel kérdezi:

— No és ki győzött ?

4.

Honthy Hanna a Naphegyen lakik. Gyönyörű terasza van, amelyet most másodszer is teljesen átalakított és

remek télikertet csináltatott belőle. A télikert felavatását bankettel kötötte egybe, amelyben a budai darabban szereplő kollégái vettek részt.

5.

Nem furcsa ?

A legtöbbit játszó pesti primadonna a monori takarékpénztárban tartja a pénzét ? Monoron ! Nem Budapesten !

Vajjon miért ?

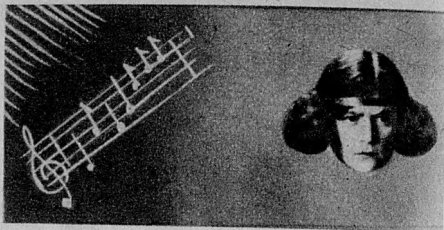
6.

Ha már pénzről van szó, említsük meg, hogy a másik kitünő színésznő, akinek talán a legtöbb pénze van, nem betéten tartja a pénzét, hanem a Kereskedelmi Bankban, egy safeben. Rengeteg bankjegy van ott... Ezt a pénzt nem lehet letiltani !

Míg az előzőnek szőke a hajszíne, ezé : fekete.

7.

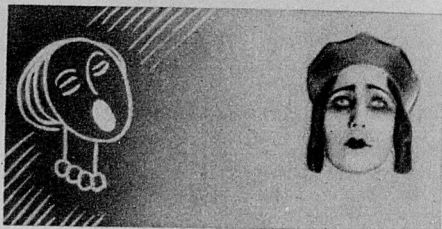
Németh Mária jelenleg Zalaszentgróton nyaral a kisleányával. Rövidesen félbeszakítja nyári szabadságát, mert

Ostende-ba kell utaznia, ahol hangversenyezni fog. Magyarul énekel !

8.

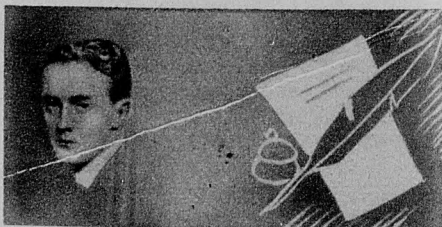
Ostende-ban egyébként még két magyar énekesnő fog ebben a szezonban énekelni. Augusztus folyamán *Bodó*

Erzsi utazik le, később pedig *Budanovits* Mária, aki az első magyar énekesnő, akit a háború után Ostende-ban énekelni engedtek.

9.

A Prágában megjelenő „L'Europe Centrale” című francia irodalmi lap, amely igen komoly helyet foglal el a revűk között, új számában *Zilahy*

Lajos munkásságáról közöl tanulmányt *Maurice Galéotti* tollából. Ez a második eset, hogy ilyen részletesen írnak a lapban magyar íróról. Eddig *Heltai Jenő*ről jelent meg a lapban tanulmány.

10.

Akarják tudni, hol kapta a „Cs. Sz. K.“ című budai operett a legjobb kritikát. Az amerikai „Variety” című nagy példányszámban megjelenő színházi lapban. De milyen jól írtak! Ha — itthon olyan kritikát kap a darab, még ma is műsoron van!

11.

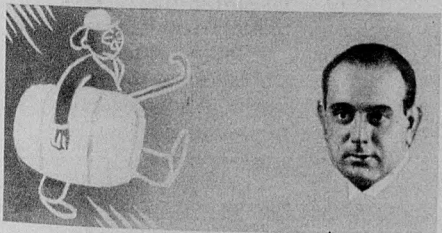
Egy Hollywoodból hazatért magyar egész különös magyarázatát adta annak, hogy miért vonult vissza a filmezéstől Bánky Vilma.

— Nem az angol nyelv miatt — mondotta az amerikai magyar, — hanem azért, mert kitűnően főz és ettől a kosztól bizony kicsit többet vett magára, mint amennyit egy filmszínésznőnek szabad! Most fogyókúrát tart és ismét meg fog jelenni a mozivásznon. Biztosan sikere lesz!

12.

Azt mondják, hogy Székely Mihály,

a kiváló operaházi énekes Drezdába fog szerződni az új szezonra.

13.

John D. Rockefellerről színdarabot írtak és a színművet bemutatták londoni színpadon.

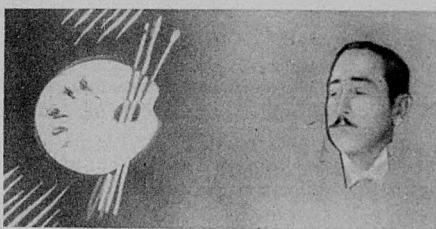
A kollégák már előre irigylik a színészt, hogy mennyi mindent fog kapni a milliárdostól, csakhogy fiatalosan játssza szerepét!

14.

Kertész Gábort, a népszerű operettbonvivánt Amerikába akarja kivinni a bátyja, Kertész Mihály, a világhírű filmrendező, aki Budapestre jött.

15.

Kende Géza, az Amerikában élő magyar festő és szobrász kiállítására lesz az őszi szezon szenzációja. Kende hazajön és elhozza Gloria Swansonról, Adolphe Menjouról, Biró Lajosról, Joan Crawfordról készült festményeit is.

16.

Fazekas Imrét meghívta az amerikai Universal gyár, hogy vegyen részt az

Altona című darabja filmváltozatának felvételein Hollywoodban.

17.

Az amerikai színpadokon nemsokára megjelenik egy írónő darabja: *Fülöp Ilona* a neve és az Amerikai Magyar Népszavánál dolgozott.

A cirkusz óriási nézőtere megtelt az utolsó helyig. Ragyogó műsor csábította be ide a közönséget minden este. Az egyes számok, mutatványok elsőrangúak és vetekednek egymással újszerűségben, merészségben, tudásban. A kitűnő zenekar halkán kísérő ütemeire ragyogóan szép fiatal leány végzi mutatványait egymás mögött körben vágató két lovon. Egyik lóról a másikra ugrik, csupasz hátukra; a hátsó lóról vakmerő lendülettel az elsőre, azután vissza az elsőről a hátsóra, ekkor háttal áll hozzá s úgy ugrik fel a magasba s várja, hogy a mögötte vágató paripa alája siessen. A nézőtérén mindenki megérti, hogy ez a produkció milyen vakmerő s az embereknek eláll a lélekzetük. A magabiztos szép fiatal leány most egy hangos „hopplá!” kiáltással a lóról a porond közepére ugrik. Ebben a pillanatban az eddig aggódó halk zene felzúg diadalmasan s az ostorpattogtató istálló-mester hátravonul szerényen, a lovak lépésben járnak körül szelíden, felviharzik a taps, a művésznő mosolyogva, hagyományos keces mozdulatokkal köszöni meg a harsogó elismerést, két ízben is visszalebben, a lovak már kivonultak, most ő is kiszalad, vissza már nem jön. A zene lármás, befejező ütemeket harsog sietve, majd elhallgat. A nagy nézőtér zúg, eltelve várakozással.

Ez volt a műsor első részének utolsó-előtti száma. Következik az utolsó

szám a nagy műsor előtt. Nagy pazar látványos játék, tizenkét tagú tarka kínai csoport különös fölszereléssel, nem idomított hatalmas elefántok — nem; a műsor egész egyszerűen ezt jelzi: Monsieur de Kock — Nevettető közjáték. És már lesik, várják, nézik a bejáratot, néznek mindenfelé, hol fog ma felbukkanni monsieur de Kock? Amit eddig láttak nagyszerűt, káprázatosat, hajmeresztőt — már el is felejtették. Most jön monsieur de Kock!

Egyszerre csak ott áll a cirkusz porondján. Talpig feketében. Frakkja otrombán bő, fehér mellénye, arany gombokkal, rendesen szabott s illik karcsú termetéhez. Nadrágjának egyik szára megint csak otrombán bő és bokáig ér; viszont a másik szár szűk s mutatja a művész izmos, formás láb-szárát. Ezen a lábán éktelenül nagy cipő lityeg, a másikon a rövid nadrág-szár nem takarja el az elegáns lakk-topánt. Kezén kissé nagy fehér kesztyű. Fején magas selyemcilinder. Arca fehér, fekete és vörös színnel készített torz maszk. Szeme hol elbújik, hol nő, kerekre nyílik és kacag. Ott áll a porond közepén, gyönyörrel köszönti a közönséget, amit nagyszerűen kifejez karjának széles mozdulatával, amikor leveszi fejről a selyemcilindert. Most mélyen meghajol s ekkor leng tar koponyája búbján árván egy hosszú rézvörös hajszál. A közönség harsogó kacagással felel erre a minden torzítás

nélkül mulatságos meghajlásra, halk tapssal, mégis lármában.

A bohóc hajlong mindenfelé, azután visszateszi a kalapját a fejére s mozgatja a száját. Beszél — de nem hallani semmit. A közönség azt hiszi, azért nem hallani a bohóc szavát, mert nagy a láрма, tehát — eltelve várakozással — buzgón pisszeg és csendre készíteti önmagát. A bohóc beszél hangtalanul, mozgó ajakkal, derüsen, jókedvűen s ezt addig csinálja, míg a nézőtér egészen elcsendesült — ekkor is mozgatja még némán a száját, mire a közönség megérti, hogy a bohóc rászedte — erre harsogó kacagásba tör ki. Ebbe a vidám lármába, melyet a mester fölényes biztossággal idézett fel, harsog bele a bohóc szava ércesen:

— Jóeszteth givánakh, igan düsztölth heltyőim surráj!m!

Erre abban a szempillantásban csend borul az egész nézőtérre. Mindenki örömmel és gyönyörűséggel hallgatja a ragyogó, messze idegenből jött bohóc magyar beszédét, ki apróra töri a nyelvet, ami olyan mulatságos és drága!

— Natyhan ére-

Ott áll a porond közepén

lek, ah, natyhan érelek, hott illen natyhan névétnegh rrajdamm. Énegh ity khell, merha ész nemfon ity, oh, igan düsztölth heltyőim surráj!m, jahaháj! agkor enn ném lehetem itt bohhoec. Mer akin a drákká jó kézensögg ném névéth, áz ném bohooec, montyá á nátsággash ikaszgatthó urr, esh kiddobb, ajjajjáj! Kiddobb, esh agkor enn szeggen művessz forgyulják idhe és forgyulják odha esh forgyulják fehl, merth mippől meg-elekenn, ha nem kapok gázse, penet penet, assz elleth drákká, ajjajjáj. Aszerth kerremszeppen, néfeth, néfeth, mind néfeth, jó-ban, jó-ban, megh szok-kalóh, szok-kal-jó-ban, ajjajjáj!

Olyan nyájasan, lekötelezőn, biztatón kérte a közönséget, hogy ez már tele torokkal nevetett és jól érezte magát, mert szívességet tehetett a szimpátikus bohócnak.

Monsieur de Kock meg volt elégedve a közönséggel; elismerően bólogatott, elvétye biztatta az egyik-másik hölgyet vaty urat:

— Jó-bann tesz-szegh, jó-bann tesz-szegh! Kesz-henem szeppen!

Végignézett a nézőtérén és szigorúan vette; balról kezdte s végignézte minden körszelet sorait, amit kesztyűs jobbkeze hosszan kinyújtott mutatóujjával érzékeltetett s elismerően bólintott és biztatóan röhögött, ami fölöttébb kacagató volt s olyan drágán mondta:

— Keszhenem, keszhennem, natyhan gyó... erüllök, ó, erüllök, ó, deshekcásák gyó eressen, gyó eressen, eshnem lesz zsemmi bájjh! Zsemmi bájjh! Keszhennem szeppen!

Fürgén megnézett minden arcot s biztató integetéssel, jó példával, ellenállhatatlan akaraterővel tudta rávenni a nagy nézőteret, hogy hangosan nevesse.

De ni! Bizakodó, megelegetett, nevető arca egy pillantás alatt megdermedt, mindenki látta, hogy a rémület fagyasztotta élettelené. Lassan megfordult tengelye körül, hogy a nézőtérén mindenki láthassa ezt a megdöbbenést. Kinyújtott karjával rámutatott az első sor legszélén ülő elégáns úrra, kit a nézőtérén mindenki láthatott s most nézett is. Ez az ele-

FIUMÉBAN

háromemeletes bérház, mely évenként bruttó 30.000 lírát jövedelmez, betegség miatt 165.000 pengőért eladó. Tulajdonos beköltözhet. Fiumétól Abbaziáig sűrű autóbusszközlekedés van, amely $\frac{1}{2}$ órai út. Bővebb felvilágosítást nyújt: Schey Józsefné, Budapest, Dohány ucca 14. I/2.

gáns úr ült a helyén unottan, közönyösen s mintha eddig nem történt volna semmi, amit megmosolyogni érdemes — nem nevetett.

A bohóc kétségbeesetten kijelentette:

— Igan dűsztlöth helytöim surrájm! Eszith... eszith... nem nö-vethh! Ajjajjáj! Nemm nö-veth! Kerrem-urrám — fordult a nem nevető, únott-képű nézőhöz, — állán nemm megertethe, amit mondothám. Hovvánitt sagh etty, sagh etty, akinemm nö-vethh rájdatam, ágkor nekemván véghe ágkor vagyokenn rossz, ágkor dobnákenn ki. Mondogh hijáb, kacagna rájdatam ékesz tíszes náty kézensögh, saghidvann etty, ki néveded nemm: hijáb, ágkor fatyokenn rossz, ágkor dobnakhenn ki! Kerrem kerrem, tessegh mosh hammar néveth, de hammar, hammar!

És monsieur de Kock olyan elbájolóan torz pofát vágott s oly kedvesen könyörgő pillantással nézett a pléharcú úrra, kinek szeme pillája se rezdült, hogy a közönség, az első sortól az utolsóig, sikongott nevetésben, oly ellenállhatatlanul mulatságos volt ez a beszéd s hozzá a bohóc minden mozdulata.

A bohóc leste — óh, milyen groteszk! — hiába leste a megáhitott hatást. Ezen annyira megdöbben, hogy két nagy lépést hátrált, tántorodott a porond közepe felé. Két kinyújtott karral mutatott rá a mozdulatlan arcú nézőre:

— Kerremkerremh, nemm nö-veth, nemm nö-veth, ajjajjáj! Oh, mindenn hijjább, kerrem, minden hijjább dolgosszit nátyzerru minth, minth, háeszasz... ömber, eszasz... úrrí-ömber nemm mázsálogh!

Zúgott a kacagás.

— Jaj, de drága, jaj, de aranyos! — sikongták férfiak is.

A bohóc most mintha hirtelen rájött volna ennek a döbbenetes helyzetnek a megfejtésére. Bizakodó arccal, új reménnyel eltelve mondta:

— Hohohohó! Mosmá tudogh, mosmámintet tudogh. Eszaszúrr

gyóóember, de nem nő-veth, mer meg
nem ér-teth, amit mondogh enn, esszér
nem mázsálogh! Ezsaszúrr nem tuty-
tyon mázdsár, ammi tuttyon enn
Hohó, asszfan bemm páj! Bészalem
hosszá ékeszen hittegen nyelfemen.
Nattyon ejtszeru!

Rövid, kecses léptekkel tipegett most
a pléharcú elé, mélyen megemelte

nak még csak árnyéka sem mutatko-
zott az arcán. A közönség elfojtott
lélekzettel figyelte ezt a jelenetet.

— Nemmerr-thi, nemmer-thi —
magyarázta mormogva a bohóc a
közönségnek; de megnyugtatta: —
nembájjh, megdrobaljh ityh!

Ujra az unott nézőhöz fordult;
újabb kecses meghajlás után franciául

A pléharcu keservesen bógni kezdett

kalapját, mély meghajlással, azután
így szólt németül, helyesen, csak gon-
dosan idogenszerű kiejtéssel:

— Kérem, igen tisztelt uram, legyen
olyan szíves és nevéssen, amíg én itt
dolgozom, mert én bohóc vagyok s
nékem meg kell nevettetnem a közön-
séget. Ha csak egy is akad, aki nem
nevet rajtam, elvesztem itt a szerző-
désemet és kereset nélkül maradok!

A megszólított egy pillanatra rá-
nézett; de mintha a bohóc nem volna
előtte, már nem is látta; a mosoly-

adta elő kérését. Hiába. Monsieur
de Kock alig észrevehetően vállat
vont. Elszántan mosolygott. Megint
meghajolt és olaszul szólt hozzá, majd
spanyolul. Hiába. Az egész nagy néző-
tér nevetett, mulatott s érdeklődéssel
várta, hogy most mi lesz. Az az egy
ember a nézőtéren egykedvűen, rész-
vétlenül ült a helyén. A bohóc udva-
riasan, türelmesen, nyájasan szólt a
pléharcúhoz:

Nacc-erruh! Nacc-erruh! — Most
a közönséghez fordult s nagy tarka

selyemkendőjével letörülte az arcát. — Nemerr-thi! Érrr-tekes! — Huncut mosoly jelentkezett krétafehér ajka szélén. — Nemmbájj, mosh megdróbáljh dán, svéd és norrvekh. Nekemesz vánn shemmi! Érrr-tekes!

A közönség halkán nevetett s halkán tapsolt. Óvatosan, mintha fenevadhoz szólana, hogy ne ingerelje; türelmes nyájassággal, hogy magának megnyerje, folytatta munkáját a bohóc s előadta kérését dánul, svédül és norvégül; közben mindig egy kis szünetet tartott s érdeklődéssel várta az eredményt. Az únott néző változatlanul savanyú arccal nézett a bohóca s mintha most se látná s mintha nem tudna semmit arról a fel-felzúgó harsány nevetésről, mely végigzúgott az egész nézőtéren.

A bohóc szánakozó pillantást vetett reá; azután a közönséghez fordult:

— Asztisszem, eszaszúrr megvánn nyátyon művelt! Nemerrth, amith hosszázolomm!

Erre a közönség viharosan megtapsolta. Monsieur de Kock levette magas cilinderét s mélyen meghajolt. Azután megmagyarázta, hogy nem hagyhatja ennyiben a dolgot. Ime, aki itt van a nézőtéren, mindenki nagyszerűen mulat s meg van vele elégedve. Csak éppen ez az egy úr itt nem mosolyog rajta. Ő most már nem törődik itt a nézőtéren senkivel; neki egészen mindegy, hogy mekkorát nevetnek az igen tisztelt hölgyek és urak; ez őt már nem érdekli. Hanem ezt az embert itt, ezt feltétlenül meg kell nevetetnie.

— Ho! Már tudom! Már tudom! — kezdte hirtelen új bizakodással. — Ha valami siggerul nemm rökten, nem bájjh. Csináltatik, csináltatik mik siggerul, oh! Eszt muszszájn, mik siggerul! Most kérrem eszaszúrr csehul! Eszlész gyoh! Kérrem!

Odaállt eléje s kérését újabb groteszk árnyalatokkal élénkítette: míg előadta kívánságát, feje búbján az az egy szál rézvörös haj kezdett bizakodva főlegyenesedni. De a bohóc

látta, hogy ez a kísérlet is hiábavaló, a merevkéjú ember nem mosolyog, az egy hajszál szomorúan hullt vissza koponyájára. A küszködő hűledezve nézett körül. Plakátszerűen tarka arcán a kétségbeesés suhant néha végig, de a bohóc csak mosolygott, mosolygott s mintha leplezni akarná növekvő rémületét. Ezt meg kellett látni, hiszen az az egy hajszál ezt jelképezte. A nézőtér tömött sorain az emberek szívük mélyéből kacagtak s a jókedv hatása alatt ismeretlenek összebarátkoztak s egymást figyelmeztették a mulattató árnyalatokra, nehogy a szomszéd elmulasszon akár csak egy szemernyit is ebből az isteni látnivalóból.

— Ajjajj! Nemerr-thi, nemmerthi! — turbékolta a bohóc és szinte elsírta magát; de azután könnyek között felcsillanó mosollyal súgta oda a közönségnek: — Nemmbájjh! Mossenn megdróbáljh orosz-szul!

Meg lehetett látni rajta, hogy most összeszedi minden erejét. Megint odaállt a kétségbeesetten merevarcú ember elé s szolt hozzá oroszul; kérlelte összetett kézzel. Minden mozdulata ellenállhatatlanul kacagtató. Harsogott a nevetés. Egyszerre csak az emberek elhallgattak s elcsodálkozva nézték, hogy ez mi? A bohóc könyörgésre összerakott két kezén a fehér kesztyű kezdett kipirosodni s egyre pirosabb, egyre pirosabb lett. Zúgó taps dörögött most végig a hatalmas nézőtéren.

— Brávó! Brávó! — ordították a nézők, főképpen azért, mert nem értették, a bohóc ezt hogyan csinálta.

Erre a zuhogó tapsra monsieur de Kock riadtan, rémülten nézett körül, majd rákiáltott a közönségre:

— Ellegh, ellegh! Mos nemm névessh! Nemm névessh! Eszasz-ömberr nemm megerteth orosz sem és nemm mázsálogh. Nem mázsálogh essesz nyátybájjh! Mosh mar nemm nekem, hanemm nekki! Merr enn bíz benne maghamban, amigh ellekh. Addigh hisszem, hod tuddogh tenni segítség magammath! Tuddogh mégh ety nyelvh. Eszt fog megérthenni. Kérrem!

Ezzel megint odament a pléharcúhoz, hirtelen utánakapott, soha nem sejtett erővel megragadta elől a galérijánál, kirántotta a helyéről s indult vele kifelé a porondon. A közönség elnémult s elhűlve nézte, hogy most mi lesz. Félkézzel maga után húzva emberét, mint egy nagy bábút, vonszolta végig a bohóc a porondon, ki a nagybejárón, a függöny mögé. Mingyárt ezután pofonok irtózatosságtanásai lettek hallhatók s a bohóc érces hangja :

— Kerrem szepen, néveth ! Nem mázsálogh, kerrem néveth ! Bravó !
— Hatalmas csattanás. — Eszgyó ! Nagyongyó ! Ke-szenemh ! Stop !

Most megjelent újra áldozatával. Egy kis széket is hozott magával s leültette emberét a bejárat előtt. Úgyhogy mindenki láthatta. Gondosan megigazította a dültarcú, kioktatott, nyakkendőjét, helyére rángatta a kabátját, mellényét, ő maga mintha nem csinált volna semmiféle testgyakorlatot ; kesztyűje megint fehér volt. Nyájasan rámutatott a kis széken ülő emberre s így szólt :

— Gyóömber, moshmátutt madzsarul. Eshmoshmá tutt néveth. Megmudádomm !

Ezzel odaállt a kioktatott elé, meg-

hajolt, levette kalapját, rákacsintott kedves huncutsággal, s fejbúbján az egyszál haj megint égne állt. Azután kinyújtotta feléje ökölbe szorított kesztyűs kezét s a kesztyű kezdett kivörösödni. Erre a pléharcú elkezdett bögni keservesen s hullott a könnye.

A bohóc a közönséghez fordult :

— Igan düsztölth helytöim surrájm, gyóömber nemm shirr, essza gyóömber nevveth, utyh nevveth, hod könnye nekki pogyogh, höhö ! Mosh látták, igan düsztölth készönsögh, hod megértete madzsarul, ha beszél en velle hellessen. Leheth probálni, uty minth enn !

Intett tanítványának. Ez felállt, meghajolt, fogta a kis széket és kiment. Zúgó taps. A bohóc föltette fejére cilinderét, mely most egyre magasabb, egyre magasabb lett, elővette zsebkendőjét, meglengette köszöntésül s emelt fővel hagyta el a porondot.

Még nagyban nevettek és tapsoltak a nézőtérén, amikor apró fekete ponin gubbasztó tarkaruhás, bosszúsfőjű kis majom termett a cirkusz porondján, máris körbevágatott unottan, kezében rúd, tábláján ez a fölírás :

„Tíz perc szünet !”

Öntöző gumi-tömlő

Bortejlő

Önnek is nélkülözhetetlen a gumi, miért is felhívom figyelmét az itt felsorolt elsőrangú cikkekre, melyeket legolcsóbb árakon szerezhet be. Megrendeléseket kér

MÁRKUS DÉNES
gumláruk gyári raktára,
Budapest, VII, Síp ucca 10.
(az udvarban)

Telefón: 39-0-53.

GUMI

- harisnya
- kesztyű
- szivacs
- lemez
- gyűrű
- fárca
- forma, darabok

Eladás nagyban és kicsinyben!

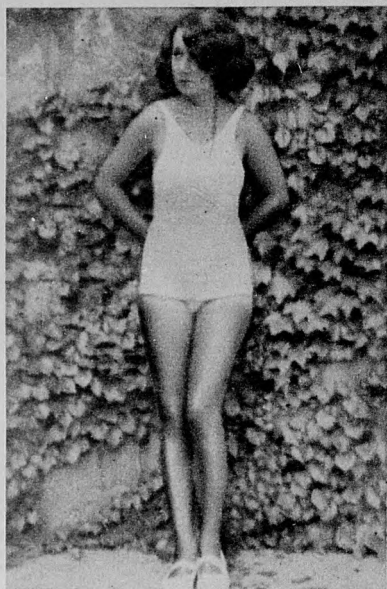

Kerékpár külső és belső gumi

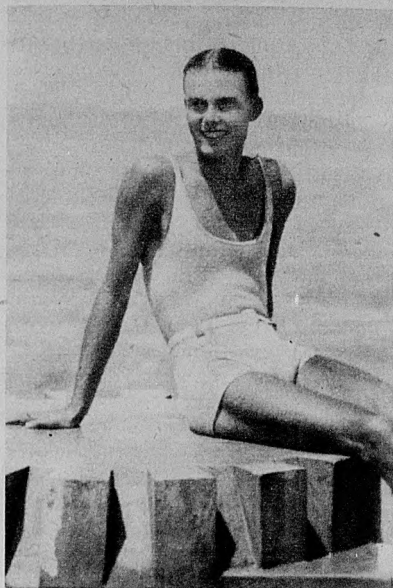

Felfújható gumijátékok

AKIK A DÉLIBÁBOT ÜDVOZLIK

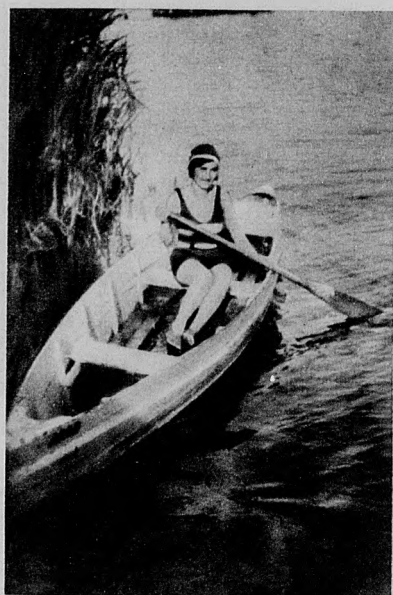
Vitéz Péterfy Sándorné
Fűzfőről

Weigand Tibor a Balaton mellől
(Szitovszky Jánosné, Balatonlelle felv.)

Szóke Kató és Böske a strandról
(Fotó Vig Miklós)

Sotonyi Mancsi

De
Ábra
nagy
leme
oper
fogá
kerü
hallo
A
oper
az „
amek
kítés
szám
aki a
hírja
Nem
műv
és ug
a kö
lóst,
lehet
mint
előad
A m
mán
főnl
míg
kell
Ja
hallo
mes
kétsé
előad

Dénes Oszkár és Lizzi Waldmüller éneklék Abraham Pál „Viktória”-jának egyik legnagyobb slágerét: a „Mausi”-t gramofonlemezen. Dénes és a legkitűnőbb német operettszínész nő közös gramofonlemeze kifogástalan. Egyike ez a legkitűnőbb sikerült felvételeknek, amelyet mostanában hallottunk.

A „Hajrá Hollywood” című Garay Imre operett egyik legkitűnőbb és legszebb számát, az „Oh my lady”-t vették fel most lemezre, amely valóban megérdemli, hogy megörökítsék gépzénén. Nagy kár, hogy ezt a szép számot Szedő Miklós előadásában hallhatjuk, aki akárcsak a többi jazz-felvételein, itt sem bírja levetkőzni az operaezékesi zsánert. Nem szabad ezért megharagudni a kiváló művésznek, mert lehet valaki jó operaezékes és ugyanakkor nem kifogástalan kultiválója a könnyű muzsika éneklésének. Szedő Miklós, a kiváló hangú operaezékeset éppolyan lehetetlenség jazzénekesként szerepeltetni, mint például a legkiválóbb magyar dal-előadót, Cselényi Józsefet operááriákban. A művésznek és a gramofongyárnak egyformán eminens érdeke, hogy a jövőben gramofonlemezen csak operááriákat énekeljen míg a jazzszámokra erre rátermett éneket, kell keresni.

Jack Hylton zenekarának előadásában hallottunk e héten egy felvételt: „A szerelmes zenekar”-t. Paul White man mellett kétségkívül Jack Hylton a jazz legkitűnőbb előadója. Ő is maga végzi a hangszereléseket,

Gramofonlemez
„His Master's Voice”
márkával mindig vezet.

Kapható minden szaküzletben

3 lemez ingyen

a csodálatosan szép

CREOLA

beszélő-
géphez

40.—

Sternberg

Hangszer-Rádió Budapest,
VII, Rákóczi út 62

amelyeknek hatása minden számon megéreződik. Ez a legújabb lemeze is tele van ötlettel, humorral és az egyébként primitív zeneszámból művészi jazz-kompozíciót csinált.

Salver Béla „Miért van köből a te szíved?” című dalát éneklé Fekete Pál legújabb lemezén. Őszintén szólva megdöbbentünk egy kissé a lemez végighallgatásánál. Ez a lemez arról tesz tanubizonyosságot, hogy egyes gramofongyárak nemtörődomséggel állítják össze lemezeperatoárjaikat. Amikor elkövetkezik a felvételek ideje, meg kell lenni a kvótának, akár megfelel a közönség igényeinek, akár nem. Azért mert egy gramofonénekest bizonyos számú beéneklésre szerződtettek le, még nem kell gyenge számokat is felvenni, csak hogy a felvételek száma „ki legyen”. Szinte érthetetlen, hogy ma, amikor a közönség amúgy is megválogatja, hogy mi legyen az a néhány lemez, amellyel fel akarja frissíteni állományát, vannak gyárak, akik új szériájukban közepes számokat hoznak ki közepes zenekarral, még közepesebb felvételen. A hozzá nem értés még nem mentesít a felelősség alól, sőt azt csak súlyosbítja. Elvárjuk ettől a gramofongyártól, hogy a jövőben több szakértelemmel és még több figyelemmel fogja előkészíteni felvételeit, amely elsősorban a saját érdeke is, amit különösen most, azt hisszük, nem kell külön kihangsúlyozni a számukra.

„Minden csak hangulat” a címe annak a lemeznek, amelynek nemcsak a szövegét, hanem zenéjét is Szenes Andor szerlette. A dal és a szöveg egyaránt finom és hatásos, amelynek sikerét nagyban előmozdítja az, hogy a refrainjét Galetta Ferenc, a népszerű bonviván éneklé.

Külföldi slágerek — Magyar dalok

SEBŐ MIKLÓS énekével

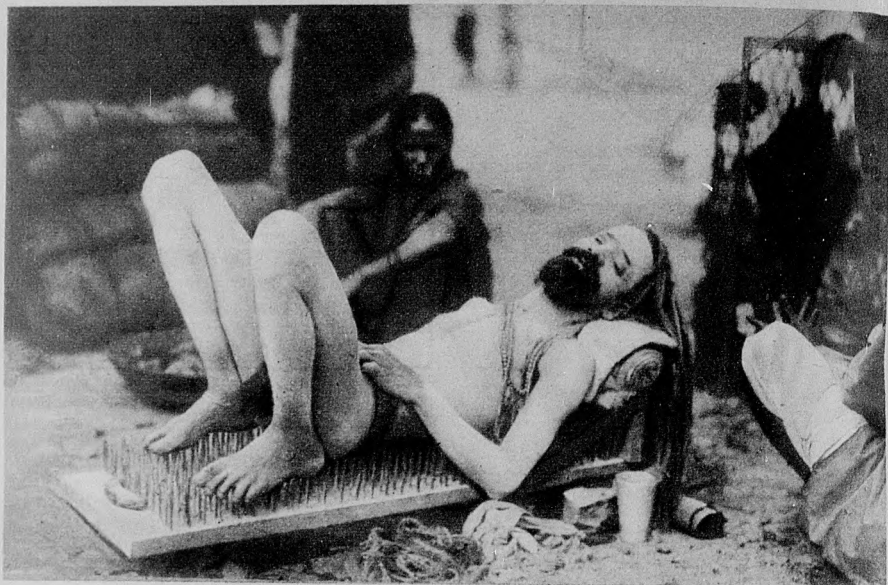
csak

ODEON ÉS PARLOPHON

lemezeken. Mindenütt kapható!

Vezérképvislet: **LIEBNER ZSIGMOND**

V. ker., Szent István tér 4 szám

A jakir

Különös foglalkozások

Furcsa foglalkozásokat produkál az élet! És a pénz tulajdonképpen ugyanaz. Amennyire megszokott valami, hogy valaki abból él, hogy cipőket készít, betegeket gyógyít, gyerekeket tanít, haját nyír, ruhát varr, vagy házat épít, annyira csodálkozóba ejt, hogy valaki abból eszik, öltözködik, utazik, esetleg meggazdagodik, hogy háromszor naponta huszonhat méter magasságból ötvenhatvan néző előtt leugrik egy vízzel telt dézsába!

„Privát” ember számára kissé szokatlan ez. Ez csak egy példa, de ha egy órát szentelünk — mondjuk a *párizsi Luna-park* attrakciónak, — hát meggyőződhetünk róla, mennyire csodálatos módon keresik meg emberek a kenyerüket.

És ezek a „csodabogarak” magától értetődő természetességgel beszélnek különös foglalkozásukról. Itt van például *Ali Murad* úr, kinek hivatalos foglalkozása:

kard- és tűznyelés.

Huszonnégy éve csinálja saját bevallása szerint. Egyébként nagyon kedves úriember és szívesen beszél magáról:

— Elhiszem, hogy

„elvil” ember számára rettenetes az én foglalkozásom.

De nekem a nagyapám s az apám is ugyanezt csinálta. Egyik sem gazdagodott meg belőle. Sajnos, én sem fogok. Rendesen megélek — mindenem megvan. Van egy ideges irtózatom például a halakkal szemben. Nem eszem halat, mert

félelek, hogy szálka megy a torkomra.

A tüzet úgy nyelem, mint más a füstöt, de nem-cigaretta-zom. Nagyon szolid életet élek. Azt még mindig nem tudtam megszokni a publikumban, hogy azt hiszik „svindli” a mesterségem. A csillagokat és a napot, meg

a holdat lenyelhetném előttük — akkor is azt mondanák: „svindli!” Nem lehet ezeknek eleget tenni!

Vagy mit szólnak például ahhoz a hölgyhöz, akit különböző titkos rugók dobálnak ki egy ágyból, ha az ügyes, mélyen tisztelt közönségnek sikerül egy labdát a helyes célba juttatni. Nagyon csinos,

nagyon elegáns a kislaszony.

Remek pizsamája van! Szünet nélkül pottyán ki az ágyból, mert nagy ambícióval dobálják a labdát. Nagyon kedélyes hölgynek látszik, de meg vagyok győződve róla, ha egyszer ugyanezt a hölgyet a privát életében csak egyszer is hasonló inzultus érné — gondoskodna megtorlásról!

Nem kell nagyon messzire menni s itt a

fakir. Tartozom annyival, hogy nyilvánosan kijelentsem: a fakirnál kellemesebb interjúalannyal még ez életben nem találkoztam. Annyira edzett, hogy még a kérdésektől sem szenved. Nehezen szólal meg, de akkor nagyon kedveseket mond:

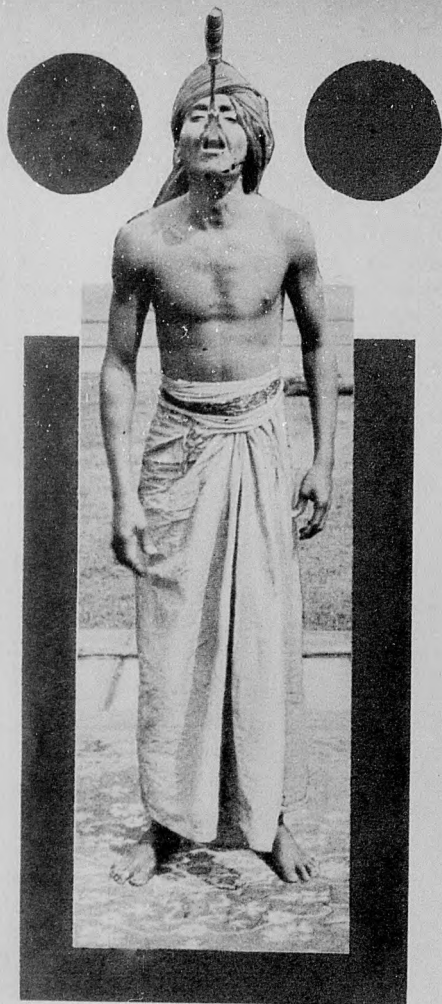
— Látja kérem, ezt a sok embert? *Hát én nem törődöm velük!* Nem is érdemelnek meg mást. Az Isten őrizzon meg, hogy egyszer visszakapjam az érzékenységemet. Milyen kegyetlenek tudnak lenni ezek az emberek! Ne gondolja, hogy nagyon fontos nekem a pénz. Tudja mire kell? Szeretek kártyázni. Tud ön römizni? Jöjjön,

Játsszunk a következő előadásig egy kieszit!

Nem tudok römizni és így elestem egy

Hegedüs Adél, a szakállas nő (Homonnai felv.)

A kardnyelű

nagy élménytől: fakirral kártyázni, aki bizonyára nem érzi, ha nyer és nem sír, ha veszít. Pech!

A főattrakció azonban mégis csak a pikáns arcoskájú 300 kg-os hajadon. Tessék hölgyeim és uraim, mindenkinek jogában áll hiteles mérlegen lemérni. Sokan vállalkoznak rá és ő nem szégyelli a 300 kilóját. Sőt! Büszkén hordozza tenyerén a világ legsoványabb gentlemanjét. Mosolyog, mikor egy úr a közönség köréből megsimogatja és azt mondja neki: *szép, molett kistány!* A höl-

gyekre is mosolyog. A férfiakra pedig egyenesen

rákaesint, hol jobbról, hol balról.

Azt mondja, nagyon szépen meg tud élni 300 kilójából. És azt állítja, hogy az

„erősebb” nemnél határozott szerenéséje van.

Partnere: a világ legsoványabb fiatalembere, sok meggyőződéssel bólogat!

De akadnak itt még furcsább tünetei is a pénzkeresésének. *Babyke, a csodapapagáj*, aki felül nő, alul papagáj és megmondja az igazat multról, jelenről és természetesen a jövőről. Madárfejű Charlie, az orvostudomány csodája, szegénynek neki van madárfeje és a mamája él meg belőle! Egy magyar csoda is működik e szakmában: *Hegedüs Adél* kisasszony, aki

a szakállából él.

Ilyen és ehhez hasonló foglalkozásokból ezer és ezer akad a nagyvilágban s a tapasztalat azt mutatja, hogy nagyon jól lehet keresni velük. Irigyelni azért nem kell őket!...

A 300 kilogramos hajadon

Eliz Kerckhoff és Dima Dimatter a zeneakadémia tegtetségesebb növendékei. Mind a kettő szerelmes a hőstenorba, aki tanáruk. Rassiem a „Mesterdalnokok”-ban remekel. Otthon izgaló levél várja: felesége, Maria Kuczovszka, a híres énekesnő értesíti, hogy amerikai turnéja előtt Brüsszelben lép fel. Nem jönne-e oda néhány órára? Rassiem odautazik, de a szeszélyes művész azzal fogadja, hogy már elígerte az estjét. Késő éjjel benyit hozzá Kuczovszka és vad szerelmi hangulatban újra megtalálják egymást. Másnap Rassiem későn, holláradtan állít be az órára, nem is tartja meg. A lányok izgatottan beszélnek róla. A körülráforgott művész felesége után vágódik, zúttik, iszik. Aztán elragadja Dima kibontakozó művészele és bimbózó szépsége. A tanfolyam végét járja, a leányok búcsúznak az iskolától. Dimának mindenki nagy jövőt jósol. Rassiem hevesen ostromolja Dimát, de az ellenáll és a tenorista Elizet vigasztalódik — egy csók erejéig. Végre Dima ellenállása megtörik és Rassiemnek adja magát. Boldog szeretemben élnek, amikor egy nap egy távirat Meránba szólítja a tenoristát. Rassiem el is utazik. Maria nagybeteg, kimerült és Rassiem nehezen tud közeljérni a lelkéhez. Az asszony hangja megromlott, most színészetre gondol. De Rassiem magának, feleségének akarja végre. Egyszerre póstacsomag érkezik. Kolták, levelek és felizgatják Mária. A tenoristát Bécsbe szólítja a szezon, de Mária hasztalanul várja haza a megbeszéltd időben. Eliz hűségesen fogadja a mestert. Dima büszke de szerelmes. Rassiem autózni viszi.

Mária látta, hogy a pillantása hirtelen éber lesz, arcvonásai megfeszülnek, szíve elszorult. Igen, ő is ilyen volt, tüstént elragadta a lázas akarás, tüstént ura lett minden idegszálának, ha énekelni kezdett.

— Nos, kezdhetjük! — mondta rekedten. Dima szenvedélyes tremolóba kezdett és belevetette magát Izolda énekébe.

Az As ragyogott, szikrázott, mint egy kivont kard. Mária szeme elhomályosodott és a szája megrándult. Dima hangja pedig följebb, följebb tört diadalmasan. Sokszor nyersen egybefogva, elnagyolva az elbeszélés részleteit, Mária ujjai könnyedén siklottak a billentyűkön és itt-ott irányt mutattak ki, emeltek valami elejtett szépséget, tompították, ami túlságosan éles volt. Néha félbeszakította:

— Nem, ezt én nem így képzelem — és meghaló töredezett hangján elnékelte újra egy szót, újjáformált egy hangot, ami addig nem élt eléggé.

Dima mohó szemmel nézett rá, mintha sötét aknában járna előtte lámpással. Sokszor már-már úgy érezte, meg tudja ragadni Izoldát, úgy, ahogy eddig sose sikerült és akkor látta, hogy Mária csendesen zokog, míg ujjai továbbnyargalnak a zongorán és beteg hangja újra meg újra jelzi az irányt. Most nem bírta tovább, odaborult eléje, szájához rántotta a finom, keskeny kezeket és vadul esőkolta.

— Na, na! — suttogta Mária, a leány göndör fejét símogatva. — Na, na, milyen gyerekek vagyunk, ketten sírunk itt, ostobaság...

A kulcslyuk felől gyanus neszek hallatszottak, Dima fölriadt, Mária pedig zorosán fogta a kezét, míg egészen megnyugodott. Aztán főáll.

— Még valamit akartam mondani magának, voltaképpen ezért jöttem. Tegnap az előadás után May kisasszonynak a lábára esett valami vasdarab, a jövő héten megint adják a Trisztánt és ő nem léphet fel. Az uram említette és azt is hozzá tette: Én tudnék egy Izoldát, akivel nem

vallanánk szégyent. És mikor kérdeztem, kire gondolt, azt mondta, hogy magára. Ezt akartam még megmondani. Nem akarná az Operában Izoldát énekelni? Ez mégis valami cél, valami érdemes feladat. Ez átsegítené sok mindenben. Ó, ha én még egyszer...

— En?... Én Izoldát?... Ahhoz nem tudok eleget, lehetetlen, — mondta Dima — lehetetlen, egy kezdőt nem állíthatnak oda. Erre még nem volt példa

— Eppen azért, Dima. Látja, én egész életemben mindig azt csináltam, amire még nem volt példa. Akkor sikerült igazán. Ha akarja, az uram beszél az igazgatóval beajánlhatja, biztosan szívesen teszi.

— Köszönöm! — mondta Dima most már egész kurtán és hűvösen. — Tőle nem fogadok el semmit. Ha megpróbálok is, hát csak a magam erejéből.

— Ez helyes, Dima. Egyedül akar boldogulni. Igaza van. Az ember úgyis mindig, mindenütt egyedül van, senkire se bízhatja magát. Bizony külön kis szigeteken élünk mindnyájan, higgye el. — Dima belenézett a szemébe és érezte, hogy sok szenvedés beszél belőle, hitt neki.

— Most már megyek — mondta Mária, mert a kulcslyuk előtt mindig hangosabb lett a motoszkalás. — kívánom, hogy sikerüljön, Dima, ó, kívánom, hogy megszerezhesse mindazt, amit én elvesztettem. És gondoljon ránk jó szívvél...

Dima egyedül maradt a szobában, még ott lebegtek körülötte a szavak, hangok, új remények. Lehúnyta a szemét és soha nem ismert boldogság bizsergett át minden porcikáján. Most belépett Sophie kisasszony és gyanakodva szimatolgatott a szobában. A megjegyzését Dima nem várta be, kapta a kabátját és kirohant.

Vakon nyargalt az uccákon végig. Egyszer csak előtte volt a rég kergetett első felvonás, most ott volt. tétléről-tételre nőtt, bontakozott, hangok, mozdulatok, pillantások elevenedtek. Dima lázasan ragadta magához az új látomást, rohant, rohant, ki a Práterbe, ott egy öreg fa alatt megállt és énekelt, aztán zokogott, holondul, leroskadott a padra, az ajka reszketett. Továbbment elhagyott utakon, bezárt hódék között, egy uccai árústól veit két almát, azt megette és közben arra gondolt, hogy emeli fel Izolda a kelyhet

— két összezárt kezével lassan, ünnepélyesen.

Három napig olyan volt, mint a részeg, akkor elkészült Izoldával. Megtalálta az arcát a tükörben és újnak, mélyebbnek látta. Rassiem és minden, ami volt, apróra zsugorodott, mintha fordított távcsövön át nézte volna, Mosolygott önmagán, milyen távol van, milyen kiesi és nem igazi minden. Most eszmélt rá, hogy az utolsó pár éjszakán nem tért vissza a mardosó vágy, az éhség az ajka, szeme, ölelő karja után. Föllélekzett, megkönynyebhedve.

De az a szomjúság, amit Mária kellett, gyújtott benne, nem csillapult, nem akart enyhülni. Akárhányszor megállt napközben, magába figyelve és gondolatai újra meg újra beleütődtek Mária utolsó szavaiba. Ó nem tartja lehetetlennek, esodálatos. És Dima százszor elismételte magában: pedig lehetetlen, lehetetlen. De visszavisszatért a tervhez. Az ujságok is hozták az operai baleset hírért, May kisasszony állapota elég súlyosra fordult, jó ideig szó se lehet róla, hogy föllépjen. A legközelebbi Trisztán-előadást el kell halasztani...

Dima az egész repertoárját átvette újra ezen a héten, alaposan átgondolta az összes szerepeit. Otthon békében hagyták, Sophie kisasszony szólni se igen mert hozzá, a tőkét se emlegette többet. Aztán megint keserves napok jöttek, amikor fölszakadt a régi seb, az éjszakák perzselő vágyban izzottak, a nappalok gyötrelmes gondolatok körforgását hozták. Dolgozni, dolgozni! nyögte Dima szíve. Őt napig dolgozott Beethoven „Al perfidio“-ján, míg valahogy boldogult a nehéz áriával, de most mégis megbirkózott vele és ez eredmény volt. Hanem aztán megint csak üres kézzel állt, nem volt mihez kezdenie.

Az ujságokban látta, hogy May kisasszony állapota rosszabbodott, érgyulladás lépett fel. Egy drezdai Leonórárt szerepeltettek, de nem nagy sikerrel.

És Dima végre határozott. Ami ezután következett olyan volt, mint egy betegség lefolyása, mikor a test kiválaszt minden káros anyagot magából, az életakarás megfeszül, egy célra szegeződik minden erő. Öntudatlanul élt benne a cél, de an-

Sok baja volt a nőnek

férfinak eddig a strandelőtti szóróanyagokkal, de most a drogériákban forgalomba került a folyékony MORISSON-TEJ, mely a karról, hónaljra, lábról felesleges szőrszálait egy perc alatt eltávolítja. A Morisson-tej illata kitűnő, teljesen ártalmatlan, használata kényelmes és biztos.

Az apám Scheibbs-Monti gróf

nál erősebben: énekelni az Operában, minden egyéb mellékes.

A kivitel részletei nem érdekelték, félig eszméletlenül cselekedett, de célszerűen. Mindent megtett, ami szükséges volt, de jóformán nem is tudta, mit tesz.

Ott állt fehérkesztyűsen a méltóságos hotelportás előtt és megkérdezte, otthon van-e Blaulich úr? Sokáig üldögélt a piros bársonnyal bevont szófan a szállodai előszobában, két remegőtérdű újonc és egy levitézlett basszus között. A tapétán valami hagymaminta ékeskedett és a szobában is hagymaszag volt, mert Blaulich ezzel kezelte a rossz gyomrát. Aztán megjelent előtte maga a hatalmas ügynök, két ragadós újját nyújtotta neki és behúzta magával a mellékszobába. Egy kopott zongorát látott és egy pókformájú fiatalembert, aki nagyon rosszul kísért, ő semmivel se törődött, csak énekelt. Izolda halálát énekelte.

Aztán megmondta mit akar, Blaulich vigyorgott és kijelentette, hogy lehetetlen, menjen előbb Grácba, oda bejuttatja.

— Ne beszélj bolondokat, a bécsi Operában akarsz vendégszerepelni! Elment az eszed! Vagy protekciód van? Talán egy

herceg a barátod, csodálni nem csodálnám, ami azt illeti.

— Az apám Scheibbs-Monti gróf, a jelenlegi miniszter — mondta Dima, mire Blaulich az ablakhoz ment és valami fox-trottot füttyörészett.

— Hát nem bánom, holnap velem vacsorálhatsz, megbeszéljük a dolgot.

Egy kirakat üvegében látta szembejönni magamagát, karcún, fölemelt fejjel, elegánsan. A minisztériumi szolga alázatosan hajlongott. Beküldte a névjegyet a miniszter fogadószobájába és mingyárt bebocsátották. A gróf mozdulatlan arccal, de bizonyos érdeklődéssel fogadta. Megint kedves kisasszonynak titulálta, megkérdezte, mivel szolgálhat? De közben egy csodálkozó pillantást vetett rá, ahogy ott állt mellette. Majdnem akkora volt, mint ő és a szája vonala hihetetlenül kemény, a pillantása egyenes, minden mozdulata öntudatos. — Az anyjából egy vonás nincs benne — gondolta futólag.

Dima szerényen, de nagy biztonsággal adta elő a kérését, hangját a belső izgalom csak vonzóbbá tette. Egy pillanatig se gondolt arra, hogy az atyjával beszél, egy jóindulatú, kellemes úriembert látott

maga előtt, aki segítségére lehet. Beszéd közben lehúzta a kesztyűjét és a gróf figyelmesen nézte a hosszú, erős, kifejező kezét a magáé mellett, szakasztott egyforma volt a kettő.

Megígérte, hogy még aznap beszél az igazgatóval, megteszi, amit lehet. Kikísérte Dimát és az ajtóban kezét csókolt neki. Ez a mozdulat nem volt olyan kimért és fegyelmezett, mint a többi. Dima udvariasan megköszönte a szívességet és elsietett, hosszú, nyugodt léptekkel.

Egy estét Blaulich úr társaságában töltött, az ügynök sokat evett, sokat ivott, sokat dohányzott és ragadós kezével Dima nyakát tapogatta. Ő eltűrt mindent, a leheletét, a tréfáit, a desszertnél aláírt egy szerződést, amelyben öt évre lekötötte magát a Blaulich-ügynökségnek.

Időről-időre odébb tolta a vastag tersedet, amely az asztal alatt közeledni próbált hozzá, de közben arra gondolt: Az Operában fogok énekelni!

Aztán ott állt a hosszú, homályos folyosón, amely az opera irodahelyiségeihez vezetett, nézegette a régi nagyságok arcsképeit és metszeteit. Rengeteg ajtó nyílt jobbra, balra és a levegő nyirkos és fojtó volt.

Egy szolga hangosan mondta a nevét. Dima szíve nagyot dobbant. Most bevezették egy nagy, világos terembe és két átható szem szegeződött reá. Valaki pár szót szólt hozzá, nagyon tiszta, dallamos beszushangon, előbb csak pár jelentéktelen szót, aztán többet, nagyobb érdeklődéssel, melegebben, mintha kezét nyújtaná feléje. Ő nem tudta mit felel. Az igazgató kezét nyújtott.

— Szóval jövő csütörtökön próbaéneklés...

És ő megint átvette minden szerepét, dolgozott megfeszített erővel. Rassiem?... Száz év előtt volt, talán igaz se volt. Mogsolygott, annyira hozzáférhetetlennek érezte magát ezekben a napokban.

Ragyogó téli nap volt, amikor az Operába ment, a villamosok vörös színe csak úgy rikitott a napon. Sophie kisasszony akkor jött ki a templomból és ugyanarra tartott, pedig nem is látta Dimát. A színházban elbújt egy oszlop mögött, a balerinák bejárója körül. Onnan láthatta a

leányát, amint karcsún, biztos léptekkel jött fel a lépcsőn, pár szót váltva a hajlongó szolgálójával és benyitott az irodákhoz vezető folyosóra. A portás föltelefonált, hogy itt van a hölgy próbaéneklésre. Dima keskeny, kövezett folyosón sietett végig, különféle színpadi kellékek, letakart, tárgyakkal megrakott asztalok mellett. Aztán föltáruult előtte a színpad teljes szélességében.

A háttérben festett tengerpart, ciprus fákkal, oldalt zongora, egy sovány karmester unatkozó arcal motyog valamit, nyilván bemutatkozik, aztán tovább diskurált egy másik úrral. A nézőtér feneketlen sötétségében egy szék csapódása, elszórt hangok innen-onnan. Valaki gyorsan átszalad a rendezői hídon a zenekar felé, a szín háttérében letakart csillárok lógnak szürkén, mint a denevérek, a színpalak mögött munkások ácsorognak mozdulatlanul.

Dima körülnézett, nézte a sűgőlyukat, a színpalakat, beszívta az enyv, festék és maszti szagát. Rámosolygott a hupikék színpadi égre, a rivalda vörös lámpáira, minden jó ismerős volt gyerekkorából, szíve szabadon, nyugodtan vert, otthon érezte magát. A karmester leütött pár hangot, a nézőtér mélyéről az igazgató szép, teli basszushangja hallatszott fel:

— Mit kíván énekelni, kisasszony?

— Legjobban szeretném az „Ah perfidió“-t

Csodálkozó moraj.

— Ez nincs kéznél — jegyezte meg a szolga.

— Különös ízlés — tette hozzá a karmester kedvetlenül. — Nem jó lesz a Fidelió-ária?

— Tessék előkeríteni a kottát — kiáltott az igazgató. A morgás tovább tartott. Egy karmester feljött a nézőtérről és alaposan szemügyre vette Dimát.

— Nos, nagyon izgatott, kisasszony?

— Csöppet se.

— Úgy? Az szép. És éppen azt a nehéz áriát választotta. Na, legalább nem mindig ugyanaz. Itt is van már a kotta.

És Dima énekelt. Előbb úgy érezte, hogy a hangja magányosan tapogatózik az óriási térben. — micsoda nagy út fel a karzatokig, micsoda végtelen hosszú

A JÓ VARRÓGÉP **PRECIZIÓS** **ÓVATOSSÁG**
MUNKA. —
E Z É R T: **A BESZERZÉSÉNél**

tos léptekkel
váltva a haj-
az irodákhoz
főtelefonált.
őbaéneklésre.
yosón sietett
lélek, leta-
sztalok mel-
színpad tel-

part, ciprus
sovány kar-
og valamit,
tovább dis-
ézőtér fene
csapódása,
valaki gyor-
a zenekar
rt csillárok
néverek, a
écsorognak

ógolyukat, a
festék és
a hupikék
s lámpáira.
rekkorából,
ert, otthon
tt pár han-
ó szép, teli

sony?
— Ah per-

zte meg a
zzá a kar-
lesz a Fi-

át — kiál-
abb tartott.
ről és ala-

asszony?

zi a nehéz
nem min-
otta.

gy érezte,
apogatózik
nagy út
len hosszú

SSÁG
RZÉSÉNÉL

út. És akkor megkereste szemével a ne-
gyedik emeleti karzatot a sötétben, a sa-
ját főrzshelyét, ott, a kis lépeső fejénél, a
második oszlop mellett. Énekelt és egy-
szerre megrohanták az átélt lázas örömek,
mámoros órák emléke, most eszmélt rá,
hogy ő itt áll az imádott színpadon,
ahonnan estéről-estére annyi gyönyörű-
ség szállt fel hozzá, úgy érezte, meg
kell hálálnia mindazt, amit kapott, amit
átélt. És így énekelt tovább.

Befejezte a dalt. Odalenn megint mor-
mogtak, valaki fölkiáltott a színpad-
ra: Bekapcsolni a világítást. Vakító fényözön
fogta körül hirtelen, az alsó lámpasor
mintha ostrommal csapott volna az arcába.
Igen, erről álmodott, erről a fényről, er-
ről a szagról, erről a kék, meredek égről.
És a fejekkel telített sötét mélységről,
amely őt várja lélekzetviasszafojtva.

Betoltak valami moecos kerevtfélét és
azt mondták, énekeljen egy részt a Trisz-
tán első felvonásból. A karmester éles
fejhangon elkukorékolta Braugäne vég-
szavát és Dima ökölbeszorított kézzel,
minden erejét megfeszítve kivágta: Mit
mondott Trisztán?

A zeneakadémia lépesőjén sietett föl, a
régii fehér selyemblúzában, zongorakivo-
natát dobogó szívére szorítva.

Odafönn javában folyt az óra, Rassiem
ritmikus léptekkel sétált föl-alá, hátán
összekulesolt kézzel, Gelfius kísért, gúnyos
arccal, soványan, borostásan, mint min-
dig. A zongoránál ott állt a kis Hartwig
Éva és égő szemmel staccato-gyakorlato-
kat énekelt, Rosszul énekelt, mert Ras-
siem nem nézett rá, se rá nem nézett, se
a kis Bachra. A Karlskirche órája éppen
elütötte a tizenegyet.

Nyílt az ajtó, belépett Dima.

— Jó napot kívánok — mondta nyu-
godtan.

Rassiem ijedten bámult rá. Úristen, ez
képes itt is jelenetet rendezni — gondolta
gyámoltalanul és közelebb húzódott Gelfius-
hoz. De Dima azt mondta:

— Arra akartam kérni a kamaraénekes
urat, venné át velem még egyszer a Trisz-
tánt, jövő héten együtt fogjuk énekelni az
Operában.

A szemében valami különös büszke és
fáradt mosoly ült. Rassiem eltátotta a szá-
ját. Nagyon komikus képet vágott.

Eliz mély álomból riadt fel korán reggel,
mintha egy kéz belelökne volna az ébren-
lébe. Első gondolata ez volt: „Tehát ma“.

A szíve fáradtan, tompán sajgott, nyi-
tott szemmel feküdt sokáig az ágyán és
a szobát nézte, figyelmesen magabavésett
minden apróságot. Furcsa, mikor így las-
san világosodik, a tárgyak körvonalai ki-
emelkednek és átsiklanak a valóságba. Fur-
csa így elnézni a közeledő reggelt, külö-
nösen, ha az ember tudja, hogy több reg-
gel nem lesz.

A ház kihalt és néma, Pucci gróf sines
már, tüdőgyulladást kapott, köhögött és
az orvos kíméletből megmérgezte. Eliz
nagy érdeklődéssel nézte kimúlását, de
nem volt nagy dolog, kis rángatózás, ki-
nyúlás — vége.

Az anyja is könnyen halt meg. Az se
volt nagy dolog.

Aztán a tükör előtt állt jó darabig, nézte
hófehér, lágy gyerekestét, tetszett magá-
nak. Gyöngéden cirógatta a vállát és ki-
csi melle hegyét, vigasztalta a tükörké-
pét: Csak szép nyugodtan, nem fog fájni
és vége lesz a gyöttrődésnek, vágódásnak.
Tükörképe meghittten mosolygott és di-
dergett kiesít. Később lement a kertbe és
a földet, a bokrokat simogatta.

— Érzelegni nem fogunk, remélem.
annyi jóízlés van bennünk talán. Hiszen
olyan szépen elintéztünk mindent.

De a föld és a bokor nagyon élő volt
most és idegen. Erősen fáj a feje és va-
lami kellemes kábultságot érzett, bár négy
napja nem nyúlt a morfiumfecskendőhöz.

— Kár — gondolta, — ha ilyen kótya-
gos a fejem, később nem fogok emlékezni
rá, milyen volt előtte.

Persze, hogy nem — tette hozzá most
már hangosan, jókedvűen. Mohón vágyott
megtapintani, megszagolni mindent. Min-
den színesebb, élőbb volt, mint máskor,
úgy érezte, meg kell jegyeznie pontosan
amit most lát, tapasztal.

Havaseső esett odakinn, az ablakon vé-
giggördülő csöppek girbe-görbe utat hagy-
tak, — vajjon ebben is van értelem, ezek-
ben a reszketős, összefutó, szerteszaladó
vonalakban?

Nem. Semmi értelem nincs bennük.

Egy csepp elindult felülről és kúszott
végig az üvegen, közben találkozott a má-
sikkal, egy percre összeolvadtak, aztán
szétváltak megint, az egyik kövéren, sü-

A SINGER VARRÓGÉPEK A LEGJOBBAK
FIÓKOK MINDENÜTT! + SINGER VARRÓGÉP RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

És ott volt a végrendelet

lyosan gördült tovább egyenest lefelé, a másik reszketős vonalban bágyadtan mozgott még kicsit, aztán szélfolyt, eltűnt, anélkül, hogy célhoz ért volna.

— Bizony, így van — mondta magában Eliz. Minden, amit ma tett, mondott, gondolt, valahogy megjátszottnak, hazugnak tűnt előtte, de amellett szépnek. Belül mindig ott volt a tompa orgonabúgás: Még ma... Még ma...

Most az íróasztalához ment és megnézte, rendben van-e minden. Ott volt először is a morfiumpfeskendő és a kis üveg ezüstös folyadék. Hetek ravasz munkája kellett hozzá, míg ennyit össze tudott szerezni az anyja régi receptjére. Egyszerre nagyon keveset adtak, de ez most már elég lesz biztosan...

És ott volt a végrendelet. Eliz büszkén nézegette, elolvasta újra:

„Elmegyek, mert fáradt vagyok. Az élet szegényletes valami, semmi kedvem tovább résztvenni benne. Egyéb okom nincs, a könyveimet, kottáimat Gelfiusnak hagyom, az ékszereimet Dimának, ha elfogadja. A fotográfiát, amely itt áll a zongorámon, Hartwig kiasszonynak hagyom, az első előkészítő osztályban. Apámat na-

gyon kérem, ne búsuljon miattam túlságosan, igazán csekélység az egész.”

Na, ez csak elég egyszerű és világos. Leragasztotta a borítékot és ráírta nagy betűkkel: „Csak halálom után bontható fel.”

Megvagyunk. Most még csak a jegy ma estére. Itt van. Kicsi, piros cédula. Páholylülés, első sor, kilenc. Most lehunyt szemmel maga elé idézte a színházat, a zsúfolásig telt házat, a kápráztató esillárfényt. Aztán sötét lesz, elnémul a zaj, csak a zenekarból vetődik ki a bágyadt, sárga fény. Az ouverture emelkedik. Izoldát egy kezdő éneklő ma, egy hallatlanul tehetséges fiatal leány. A hajó orrán áll Trisztán, a már-már levezített tenor, akinek a lehető legrosszabb a hfre. Mondják, hogy viszonya volt a leánnyal, de szakítottak. A tizenharmadik sorban, a művészeknek fönntartott helyen ül a hőstenor felesége és két kezét ölében összekulesolja, a birtokon belül lévőket nyugalmával. A zene árad, bíbort, vért, aranyat ontva. A zene csodálatos. Egyik páholylában, a kilences páholylában egy csinos fiatal hölgy mélyen alszik, nem nagyon érdekelheti a muzsika. Csak verekedjék a többi az élet

megfog
tal hól
van ra
gyöngy

Nem
lakáscí
kórház
mit szó
fognak
halál,
örökre.

— És C
rossz, l
bert, a
megviz
segítség

És ő
esetten
a haló
száját,

Eliz
ügye
halálos

De a
Azt ké
hökken

Igen,
De r
Hogy
forró,
kérdesz

AI

megfoghatatlan és kétes örömeiért, a fiatal hölgy nyugodtan alszik, fehér ruha van rajta és a nyakán egyetlen nagy gyöngy, vékony aranyláncra fűzve.

Nem szabad elfelejteni a névjegyet, a lakáscímmel, különben valami utálatos kórházba szállítják az embert. Vajjon mit szól Gelfius? A drága jó Gelfius? Mit fognak írni a lapok? Szép halál, igaz, szép halál, Trisztánt hallgatni és elmúlni örökre.

— És Ó? Mit szól majd Ó? Nem is lenne rossz, ha aztán az öltözőbe vinnék az embert, az Ó öltözőjébe, a színházi orvos megvizsgálja az esetet és kijelenti: Nincs segítség. Vége.

És ő berohan, térdre borul kétségbeesetten kiált: Eliz! Kicsi Eliz! Csókolgatja a halott hideg kezét és a száját, igen, a száját, úgy, mint akkor.

Eliz fölállt, mosolygott. Akkor már úgyse érez az ember. Mindegy. A szíve halálosan fáradt volt.

De aztán hirtelen megszólalt a szíve. Azt kérdezte: Igazán kell? — És Eliz meghökken.

Igen, kell.

De miért? Miért?

Hogy miért? Gondolta Eliz és megtelt forró, maró könnyel. Hogy miért? Nem kérdezni többet! Nem gondolkodni most

ABBAZIÁBAN

eladó egy elegáns villa 12 szobával. Külön van a souterrainben hat helyiség a személyzet részére, ahol a konyha és egyéb mellékhelyiségek vannak. Villany, vízvezeték, fürdőszoba, a villához tartozó tengeri fürdő. A villát jóformán a tengerbe építették, a kikötőtől gyalog alig négy percre van. Legelsőrangú építkezés. Ára 180.000 pengő. Kellő biztosíték mellett penzióknak is alkalmas. Bővebb felvilágosítást Schey Józsefné nyújt, Budapest, VII, Dohány ucca 14, I/2.

már! Nem keringeni a régi utakon. Én készen vagyok. Mindig készen voltam. Ha most visszagondolok, mindig nemet mondtam az életnek és igent a halálnak. Halál? Micsoda nagyhangú szó! Nem hal meg az ember. Lehet belőle fűszál, illatos föld, szitakötő csillogó szárnya, így még van jövője. Ne beszéljünk róla többet...

A szobaleány bejött valami üzenettel. Hogy a professzor úr nem jöhet le ma ebédelni, nagy munkában van. A kisasszony csak ebédeljen meg nyugodtan egyedül.

Egyedül. Jó. Mintha eddig nem lett volna mindig egyedül. Szerettem volna látni még egyszer de mindegy...

Eliz evett pár falatot, aztán elégette a naplóját, a verset és pár szál száraz virágot. Virág kellene, sok szép virág, róza, nárcisz.

Felöltözött és bement a városba. Hajtotta az új kíváncsiság. Az emberek lecsupaszított arccal jártak-keltek mellette, szürkén, fáradtan, unottan. Milyen kopottak, milyen szegények és buták. Komikus — gondolta Eliz, — hát még neki se jött rá, hogy mennyivel egyszerűbb elmenni, itthagyni ezt a sok csúnyát?

A kirakatok szépek. Hogy megváltozott a divat. Visszatérnek az empire egyenes vonalai. Ha letelt a gyászév, esetleg egy fürkizték empireruhát lehetne csináltatni ezüst csipkedíszsel.

Nem. Dehogy. Nem lehet már.

Az „Italienische Reise“ barna bőrkötésben! Szép, Gelfiustól kapta karácsonyra. Eh, bolondság. Minden bolondság. Ma. Még ma. Még ma.

Mire hazaért egy csokor nárcisszal, Gelfius ott ült a zongora előtt és Bachot játszott.

— Mi baj, Eliz? — kérdezte hirtelen, mingyárt furcsa volt neki a leány arca.

— Mi lenne? Semmi sincs... Isten hozta, Gelfius.

— De miért olyan sápadt? Csak a rendes? Nincs valami egyéb is?

— Tényleg sápadt vagyok? Azt sajnálom. Nem szeretnék ma sápadtabb lenni, mint máskor. Mi ujság, Gelfius.

— Mesélni akartam valamit, de ahhoz vidám arcot kell vágni. Másként nem mondhatom el.

— Na tessék, jó lesz így? Nevetek, ha parancsolja.

— A filharmónikusok elfogadták a szimfóniámat, elő fogják adni. — A hangja elfulladt a boldogságtól. — Képzeld el, a filharmónikusok.

— Ó, Gelfius, ez gyönyörű. Micsoda szerencsés emberek vagytok ti... Dimának is mingyárt sikerült, nem is tudom, hogy csináljátok.

— Hát maga? Még mindig a fellegetek járja?

— Nem. Most már én is révbe érek, remélem. De inkább ne rólam beszéljünk. Mondja el, hogy volt, hogy sikerült elfogadtatni ilyen hamar?

Gelfius az ujjával dobolt a térdén.

— Egy szóval megmondhatom: Neki köszönhetem. Rassiemnek.

— Ó?

— Jó fiú — mondta Gelfius óvatosan, de Eliz komolyan csóválta a fejét, a szája vonala megfeszült.

— Eliz, beszélj egyszer értelmesen! Mit csinált veled tulajdonképpen? Bántott? Mindig csak félszavakat hallok, azt is elneveted, vagy sírsz a végén. Mondd, rossz volt hozzád?

Eliz eltakarta két kezével az arcát, úgy suttopta:

— Megesókölt.

— Ezt már tudom, tovább.

— Tovább? Nincs tovább. Azt hittem, szeret. Megesókölt és nem szeretett...

De ezt már csak befelé mondta.

Sötétedett a szobában. Gelfius elgondolkodva bölintott, rút arcára figyelő mosoly ült ki. Leütött egy pár hangot tétován. Mély sóhajtás, elkívánczolás, a Trisztán-motivum.

— Ott lesz ma az Operában, Eliz? A karzat lázban ég. Dimatter sorsa ma este dől el. Óriási a kíváncsiság. Eljön?

— Talán.

— Kidolgozta az összhangzattant?

Most hangosan fölnevetett Eliz, őszintén, belülről. Micsoda groteszk kérdés, ma összhangzattant!

Egyszerre fojtó félelem támadt rá.

— Múlik az idő. Egész sötét van már. Hány óra?

Gelfius odatartotta az óráját az ablakhoz.

— Fél hat.

Eliz keze reszketni kezdett.

— Azt hiszem, jó lesz, ha most már elmegy, Gelfius. Még dolgom van. Búcsúnunk kell.

— Persze, persze, nevetlen voltam megint. Sosem veszem észre, ha terhére vagyok. Hát Isten áldja.

— Isten áldja — mondta Eliz és egy percre megkapaszkodott a széles, meleg kézben. — Isten áldja. — Elsírta magát.

**A jó ujság —
jó barát.
A legjobb
barát: a**

8 ÓRATUJSÁG

Mindent megtud, mindent meglát, mindenről informál, mindenről elmondja tisztességes hangon tisztességes magyar véleményét. Megjelenik minden délután.

Ára példányonként 10 fillér

Telefon:

József

463-06.

463-07.

463-08.

463-09.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, József-körút 5. sz.

Nevetséges. Erre nem számított. A szoba egészen homályba merült már, a szögletekben csupa fekete bársony volt minden.

Gelfius figyelte a leány lélekzetét, megcirógatta az arcát és érezte, hogy nedves. Nem láthatta a szemét, ő, hogy szereti ezt a kisleányt, hogy szereti...

— Eliz — súgta — ne sírj, ne sírj már azért a csacsiságért. Hidd el, nem érdemes. Nevetséges nem akarsz lenni, remélem. Hogy szabad ennyire kizökkenni a kerékvágásból ilyen gyerekség miatt? Énekelni se tudok azóta. Ébredj föl, kisleány! Ébredj föl végre! Hiszen ez mind csak álom. Majd ha az igazi élet kezdődik, akkor látod, hogy ez szemmiség. Az élet nem csak simogatni tud, olyan mancsa van, mint egy hurcolkodóembernek, alaposan megmarkolász bennünket, de azért is hálásak lehetünk...

Nem látta, hogy Eliz komolyan összevonja a szemöldökét.

— Engem ne markolásson semmiféle hurcolkodóember — gondolta.

Gelfius a haját simogatta és egyszerre reszketni kezdett a keze, az erős, mindig biztos keze.

— Tudom — súgta Eliz alig hallhatóan. — Tudom Gelfius, Nem szabad beszélni. Csitt, Szépen elbúcsúzzunk.

— Isten áldja — hallatszott az ajtó felől néhány percnyi némaság után. Halak csattant a zár.

— Köszönöm — súgta Eliz bele a sötétségbe. Aztán fölcsavarta a villanyt.

Ideje volt készülődni. A bőre görcsösen összerándult minduntalan, mintha dideregne, pedig hőség volt a szobában. Felöltözött gyors, merev mozdulatokkal, mint az alvajáró. Feje kódos volt, de néha egy kiáltás hasított át rajta. Ez se volt rosszabb, mint a lámpaláz.

A zöld lámpafényben meglátta a fehér ruhás, fehérarcú alakot.

— Álomhercegnő, hová készülsz? Haza, anyámhoz, jó helyre. Jelzőtáblák állnak az úton. Weiserstehen an allen Wegen... Ki tudja, ha több hangja lenne az embernek és valami komoly munkája, tán még le-

hetne. Nem, akkor se. Akkor se. Még a nárciszokat, el ne felejtsem. Most már Dima is izgatott, biztosan, Kesztyű, névjegy, morfium, pénz is kell. Na, megvagyunk. Eloltjuk a villanyt.

— Az Istenért! Ne... Ne... Az Istenért!...

Hirtelen elborította a rémület, örvénylett körülötte, benne. A szíve örülten csapkodott. Megkapaszkodott ezer apróságban és kétségbeesetten kiáltozott:

— Nem akarok meghalni! Nem akarok! — Sárga rémalakkal telt meg a szoba, rángatózott, vonaglott minden.

De aztán elmúlt ez is Meg-megroggyanó térdrel, üres szívvel, gondolkodás nélkül ment ki az ajtón.

A lépcső egész sötét. De felülről, a műterem ajtajából gyér világosság vetődik ki. Az apja ott áll a korlátra hajolva és utánaszól:

— Mi az, apám?

— A színházba mész, gyermekem? Nem jöhetsz még fel egy percre, valamit mutatni szeretnék neked.

Eliz nehézkesen megfordult, a hófehér alakok között bement az apja műtermébe. Az utolsó helyiségben az ívlámpa vakító fényében óriási márványtömb emelkedett. Egy férfialak megduzzadt izmokkal óriási terhet próbál elmozdítani. fejét, vállát nekifeszítve, tehetetlenül erőlködik. Látszik, hogy reménytelen az erőlködés, nem bír a teherrel.

— Készen van a síremlékünk! — mondta Kerckhoff professzor és feszülten nézett Eliz üres szemébe.

Néma csönd volt, csak a víz csepegett odabenn egyenletes időközökben. Életlenül alakok köröskörül.

— Nagyon nehéz, nyomja azt, aki alatta fekszik... — mondta Eliz, mintha álmában beszélne. Aztán lassan megfordult, keze végigsimította az apja kezét, az ajtó fáját, a harcos hideg kötestét, a lépcső korlátját, a kapu vaskilincset, amely csöndesen becsukódott mögötte.

Alighogy belépett a vörös bársonnyal drapírozott páholyba, elaludtak a csillagok és kezdődött a nyitány. Eliz szorongva figyelt, mintha messziről, nagyon messziről jönnének a hangok. Szerette volna úgy átengedni magát, mint máskor, de most nem sikerült. Nagyon fáradt volt, didergett és irtózatosan fáj a feje.

Mereven bámult egy fényes pontot, a kis vészlámpát, amely ott függött a kijárás fölött. A nyitány rohamosan erősödött, felviharzott, majd elcsöndesült, a

Hidege lesz

ha „ANIMO”
rudacskával érinti arcát.
Drogériában, illatszertárban 1 és 2
pengő. Főraktár: Kozmochemia Rt.
Budapest, VII, Hermina út 8.

fájdalom megenyhült. És akkor szétvált a függöny.

Súlyos, fojtó narancssárga szín, sötét, homályos hajófedélzet, magányos hang a tenger fölött... Most, most felszökik Izolda, a büszke ír leány.

Dima? Nem. Izolda.

Nyers, karesú szűz. A száját mintha kőből faragták volna. Szőke haja hullámzó fonatokban fogja körül kemény arcát. Ki mer gúnyolni engem? Aztán halkabban, minden szót mozdulatlan szájjal ejtve: Braugäne, te? Mondd meg hát hol vagyunk.

Az egész ház hallhatóan lélezkzik, Eliz előrehajol.

— Jöjj végre, boríts el édes, forró, halálos mámor. Jöjj, ó muzsika, amely el-

ernyeszt, megrészeget és még szürkébbé teszi a valóságot, még tűrhetlenebbé az életet.

De hogy énekel ez a leány, csodálatos micsoda hangja van. És nem szégyelli magát, nem fél, egész szabadon ott áll az élet kellős közepén, a hangja csak úgy árad, egészen átadja magát. Ez a mozdulat, igen ezt én mutattam neki, ahogy most leejtette a kezét. Milyen furcsa az a láda, abban van a mérég.

Igen, a mérég, csak nem felejtettem otthon a morfiumot. Most, most...

A hajó lobogói táncolnak a szélben. Trisztán mereven áll, egy a kormánynál földre szegzett szemmel.

(Vége következik)

Következő számunkban befejezzük Vicky Baum regényét, a „Három szoprán és egy tenor“-t. A hozzánk beérkezett több száz levél azt bizonyítja, hogy Vicky Baum regénye olvasóink között megérdemelt nagy sikert aratott. Ezt az általános elismerést most azzal akarjuk viszonzni, hogy

az eddigieknél is szenzációsabb regény közlését kezdjük meg a Délibáb jövő heti számában.

Míg Vicky Baum regénye a német kulisszák világában játszódik le, eddig új regényünk cselekménye magyar milióbe — a pesti bohémvilágba — viszi el az olvasót.

Az eredeti magyar regény címe:

Az elsodort főnyeremény

Írója:

Lippay Gyula,

aki páratlanul izgalmasan és egyéni humorral írta meg egy sorsjegy körül támadt bonyodalom történetét.

itt
Dél

a 61-ik
rádióhír
Amin
játékok
bési fil
lyet Lon

A héc
burgi
összet

Ezt a k
viszont
ellenére
arra, ho
gyobb a
Broadc
a RAV
ban a
tagadta.
mónikus
vettése.
Mária
rajongó

neme
vevők
nagyt
készü

még a
rádió l
férjhez.
szerepelt
lyeket M
nyának.
Amin
mást Tr
nevű he
auguszt
de a t
ünnepsé
felállítot
tak egy
„A haz
legyen a

A B

és így E
a techn
Az an
keznek
már egy

a 61-ik oldalhosszon. Következik legújabb rádióhíreink elmondása.

Amint elsőnek jelentettük, a salzburgi ünnepi játékok során a RAVAG közvetíteni akarta a bécsi filharmonikusok hangversenyét is, amelyet London is át akart venni.

A bécsi filharmonikusok azonban a salzburgi rádió közvetítést csak hatalmas összegért voltak hajlandók megengedni.

Ezt a kérést a RAVAG nem tudta teljesíteni, viszont a bécsi filharmonikusok minden kérés ellenére sem mérsékeltek igényüket. Tekintettel arra, hogy ezt a hangversenyt az egyik legnagyobb amerikai rádiótársaság, a Columbia Broadcasting Company is át akarta venni, a RAVAG anyagi hozzájárulást kért, ezt azonban a newyorki adóállomás vezetősége megtagadta. Ezért maradt tehát el a bécsi filharmonikusok salzburgi hangversenyének közvetítése. Más.

Mária román anyakirályné egyik legnagyobb rajongója a rádióknak,

nemesak palotájában és villájában van vevőkészüléke, hanem eszínlatott egy nagyteljesítményű hordozható kofferkészüléket, amelyet minden útjára magával visz,

még a strandra is. Ugyanennyire szereti a rádiót leánya, Heana hercegnő, aki most ment férjhez. A nászajándékok között többek közt szerepelt egy héllámpás vevőkészülék is, amelyet Mária anyakirályné ajándékozott leányának. Más.

Amint ismeretes, a legújabb olasz adóállomást Triest közelében, a Monte Tristinico nevű hegyen építették fel. Az adóállomást csak augusztus végén fogják átadni a forgalomnak, de a triesti rádióhallgatók egyesülete már ünnepséget rendezett a hegyen. A hegy tetején felállított antennatorony egyikéhez hozzávágta egy üveg pezsgőt a következő szavakkal: „A hazáért, a királyért, a Duceért! Ezentúl legyen a te neved Monte Rádió.”

A Rádió-Hegy elnevezését hivatalosan is elfogadták

és így Európában ma már hegyet is elneveztek a technika legújabb csodájáról. Más.

Az amerikai rádiótársaságok egymást igyekeznek túlicitálni a tiszteletdíjakkal. Mint már egyszer megírtuk, a Columbia Broadcas-

ting Company Jascha Heifetznek, a nagy hegedűművésznek, egyórás hangversenyéért nem kevesebb, mint 15.000 dollár tiszteletdíjat adott. Még ezen a horribilis összegen túltesz azonban Amos és Andy tiszteletdíja.

Ez a két komikus minden fellépésénél a mikrofon előtt elhangzott egy-egy szóért egy dollárt kap.

Természetesen ragaszkodniok kell az előzőleg írásban benyújtott szöveghez, amelyet a Studio szigorúan ellenőriz. Mivel műsorok rendszere két óra hosszat tart, elképzelhető, hogy ennyi idő alatt hány szót mondanak. Egy-egy fellépésük tehát körülbelül 30—35.000 dollárjába kerül a Studiónak. Itt említjük meg, hogy Amerika legjobban fizetett rádióriportere Mac Namee, aki különösen sporteseményeket szokott a helyszínről tudósítani és ezért 2000 dollár tiszteletdíjat kap. Más.

A rádiósok legnagyobb ellenségének, a fadtingnak még mindig nem sikerült eredetét kikutatni. Most az egyik amerikai rádiótársaság

50.000 dolláros díjat tűzött ki

egy olyan találmányra, amellyel meg lehet szüntetni a fadtinget. Más.

Olaszországban az egyik méntelepen kísérleteket folytattak, hogy a lovak miképpen reagálnak a rádió közvetített zenére. Ennek a kísérletnek az a furcsa eredménye volt, hogy

a lovak a klasszikus zene alatt nyugodtak voltak, míg a jazz hangjaira idegesen fujtatni és toporzékolni kezdtek.

Ebből azt a megállapítást vonták le, hogy a lovak csak a komoly muzsikát szeretik. Más.

Törökországban sehogy sem sikerül a rádió népszerűsítése. Jelenleg két adóállomás működik, az egyik Szambulban, ahonnan

kizáróan régi török zenéket közvetítenek,

a másik Ankarában, ahol viszont csak modern számok hallhatók.

A rádióelőfizetők száma mégis csak ötezer, pedig amint ebből is látszik a rádiótársaság igyekszik a régi és modern törököket egyaránt kielégíteni. Más.

Mai rádióhíreink elmondását befejeztük. A viszontolvasásra a jövő héten ugyanitt.

Dr. MIKES LAJOS

Angol nyelviana,

az anyanyelvnek az angol nyelvvél való összehasonlítás alapulvétele mellett biztosan és öntudatosan tanítja meg mester nélkül az angol nyelvre. Ára bérmentve 70 fillér, utánvétellel 75 fillérral drágább. Megrendelhető a Délibáb kiadóhivatalában Budapest, VII. Dohány uca 12. szám.

Amin az egész világ nevet

Matematika

A testvérpár együtt írt színdarabot. Félórával a premiér előtt az idősebbik testvér felment a színpadra, öccsét pedig a kapuhoz állította, hogy számolja, hányan mennek be az előadásra.

— Na mi ujság? — kérdezi egy félórával később öccsét.

— Kellen mentek be — felel rá a másik, — öten jöttek ki. Szóval háromnak kell még bemenni, hogy senki ne legyen benn...

(Triumph)

Testvérek egymás között

— Az éjszaka bizonyosan azt álmodtad, hogy megkérték a kezedet!

— Miből gondolod?

— Mert álmodban egy negyedórán keresztül folyton csak igent mondtál!

(Lustige Blätter) Rosa!

Vajjon?

— Nem tudod hányadika van ma?

— Ott az ujság a zsebedben, nézd meg!

— Nem megyek vele semmire sem! Az még tegnapi!

(America's Humor)

A szorgalmas

— Móricka, fetragasztottad a bélyeget a levélre, mielőtt bedobtad?

— Dehogy, megspórottam! Megvárтам, míg nem néz oda senki — és akkor bedobtam bélyeg nélkül!

(Ulk)

Turisztika

Vezető: Tetszik látni ott azt a kis fehér pontot?

Turista: Nem...

Vezető: Nahát, az a Monte

(Die Bühne)

Az otthonban

Gózon Gyulának az Otthon Körben panaszlik egy ismerőse.

— Milyen szerencsétlen vagyok én, Gyulám, nem tudok kártyázni.

— Ezért panaszlikodsz, inkább örülsz, hogy nem tudsz.

— Nem tudok és mégis játszok, az a baj.

Kövérr sétálni megy...

— Mondja Jeanne, sárga vagy fekete cipő van rajtam?

(Dessin de Paris)

A nagyságos asszony bevására...

— Nyakkendőt kérek!

— A kedves férjének lesz, vagy adhatunk valami jobbat is?

(Le Sourire)

Téli vice

— Mit csinál a kedves férje, Pollákné?

— Alsónadrágban utazik!

— Szent Isten, ilyen hidegben?

(Die Bühne)

Féltreértés

— Ilyen nagy gyerekei vannak már nagyságos asszony? Bizonyosan nagyon korán ment férjhez!

— Na nem egészen — háromnegyed három volt...

(La Vie Parisienne)

A szép kalap

— Gyönyörű ez a kalap!

— Ó, pedig már haláves. Négyyszer gőzölték, ötször vasaltam — tegnap pedig kicseréltem a kávéházban...

(Punch)

Fölösleges

— Az ön fia, sajnos, elhanyagolja a földrajzot!...

— Sohse aggassa ez önt, tanító úr! Magunkfajta szegény embernek úgysem telik sohasem arra, hogy utazgasson!

(Fliegende Blätter)

Tavaszi !

— Mondd papa, mikor lesz újra tavasz ?

— Tavasz ? ... Akkor fiam, ha én télkabátban megyek sétálni a zátogház felé és anélkül jövök haza ... (Le Rire)

Vajjon ?

— Azt mondják, a feleséged akkor is beszél, ha egyedül van ! ...

— Ezt nem tudom ! Soha nem voltam még mellette, amikor egyedül volt ! (Saturday Evening Post)

Érthető

— Mi van a Pichlerrel ?

— De hiszen szegény az már egy éve halott !

— Ne beszéljen ! Azért látom hát az utóbbi időben olyan ritkán ! (Die Bühne)

Tapintatos

Professzor : Hát hogyan mondotta meg a betegnek, hogy már csak három napja van ?

Ápolónő : Ó, igen tapintatosan ! Egy nappal kezdtem ! (Ulk)

Üzleti szellem

— Irja kisasszony ! A Meyer és Weiner cégnek. Weiner úr ! Maga egy gazember, csirkefogó, csaló ...

— De főnök úr, hiszen a Weiner két nappal ezelőtt meghalt !

— Ugy ? Akkor írja a következőket A Meyer és Weiner cégnek. Meyer úr ! A Weiner egyenesen a megtestesült tisztesség volt, becsületes üzletember, de maga egy csirkefogó, gazember, csaló, mert nem küldi meg régen esedékes tartozását ... (Die Bühne)

A koplalóművész

— Mit fizet nekem, ha fellépek a maga panoptikumában ?

— Sajnos, fizetni nem tudok, de teljes ellátást kaphat nálam ! (Passing Show)

Ha a papa kereskedő ! ...

— Papuskám, mi az a meletor ?

— Az fiam egy hulló csillag, amely önállóítani akarja magát ! (Le Rire)

Reménytelen

— Most már boldog lehetsz — mindkét lányod férjhez ment !

— Reménytelen ! Az aszszony még megvan ! (Petit Parisien)

A tudomány ellensége

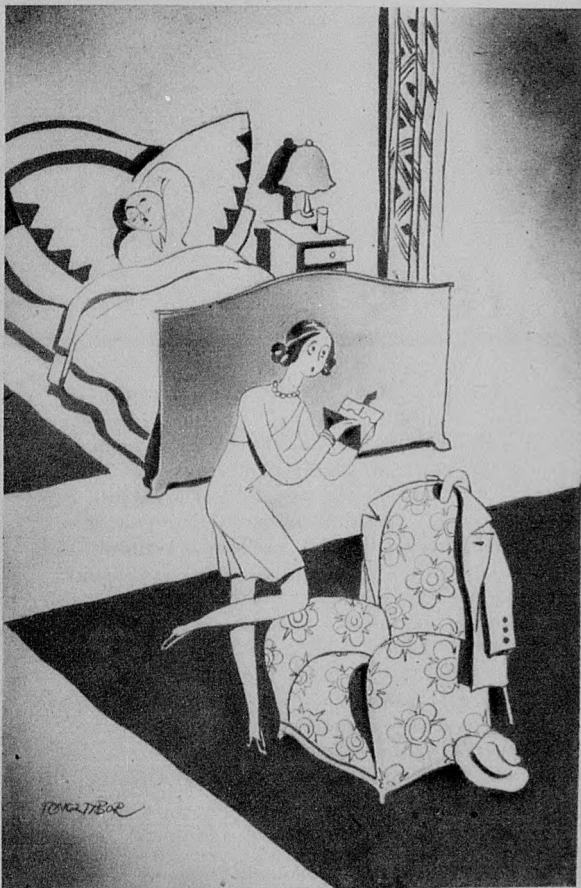
A kávéházi törzsasztalnál a felfedezésekről és találmányokról kerül szó.

— Nekem a modern tudomány egy esztendőmbe került ! — jegyzi meg nagy búsan az egyik vendég.

— Hogyan ?

— Bűnösnek találták az — ujjlenyomatomat ... (Ulk)

Pech !

— Nekem mindig csak pechem van ! A multkor is találtam egy pénztárcát — abban szintén nem volt semmi ! (Tonc Tibor rajza)

A mellényes ruha az idei nyáron rendkívül divatos. Nemcsak szikkes, fiatalos, de nagyon célszerű viselet, mert egy és ugyanazon öltözet teljesen új hatást kelt más-más mellénykével, vagy pedig úgy is variálhatjuk az öltözetet, hogy a ruhát néha mellénnyel, néha pedig anélkül viseljük. A mellények különböző típusúak. Vannak teljesen angolos szabásúak, „félangolosak” és egészen franciásak. A mellény jellegét leginkább a zárulása adja meg. Az egész angolos mellények kihajtosak s ízlés szerint egysorosak, vagy kétsorosak, éppen, mint a férfi zakkók. Nagyon csinosak a félangolos, egyenes szabású, nyitott mellénykék. A franciás mellények rendszerint rézsútosan zárulnak s kézimunkával vannak díszítve.

1. sz. Rézsútosan csukódó mellény, cakkozott széllel. Anyaga mosókélme vagy egész vékony flanell. Ullstein-szabás. Sz. rsz. 5034. Ára bér. —.80.
2. sz. Fehér-piros kockás mosóselyemszoknya és sima piros mellény. Ullstein-szabás. Sz. rsz. 5038. Ára bér. 1.60.
3. sz. Nyári ruha sima, világos mosóselyemből, mellényszerűen dolgozott felsőrészrel. Ullstein-szabás. Sz. rsz. 5057. Ára bér. 1.60.
4. sz. Sötétbarna szoknya, homokszínű, nyitott kabátka és világos drap alapon piros mintázatú könnyű blúz. Ullstein-szabás. Sz. rsz. 5087. Ára bér. 1.60.

1.

Tizenhat éves voltam. Úgynevezett elkényeztetett budapesti úri-leány. Céloom: semmi. Jobban mondva élni zavartalanul, finoman, szépen. A hozzátartozóim célja pedig az volt, hogy két-három évig sokat járjak társaságba, tanuljak és készülődjem arra a nagy napra, amikor egy társaságbeli úriember (édesapám miniszteri osztálytanácsos volt) megkéri a kezemet s majd feleségül

Budapesttől — Budapestig

ÍRJA:
Lucy Doraine

Lucy Doraine
„Sweet” című
filmben

vesz. Szüleim el sem tudták képzelni, hogy én másfajta emberhez megyek feleségül, mint amilyent ők nekem szának, még kevésbé tudták elképzelni azt, hogy én már tizenhat éves korban főként alá kerülök.

Hiába, a sors és a véletlen sokszor másképpen határoz, mint ahogy azt a szerető szülők akarják és — elképzelik. Én tizenhat éves koromban megismerkedtem Kertész Mihály magyarszínházi színész-szel és félévvel a megismerkedés után már — Kertész Mihályné voltam.

2.

Férjem, Kertész Mihály az elsők között volt, akik felismerték a mozi nagy jelentőségét s igyekeztek a film felé orientálódni. A magyar filmgyártás egyik úttörője éppen Kertész volt, aki az első lehetőségre rögtön otthagyta a színészetet s mozi rendezőnek csapott föl. Mint utóbb kiderült, nagyon helyesen választotta meg a pályáját, mert már első filmjei elárulták a zseniális filmrendező.

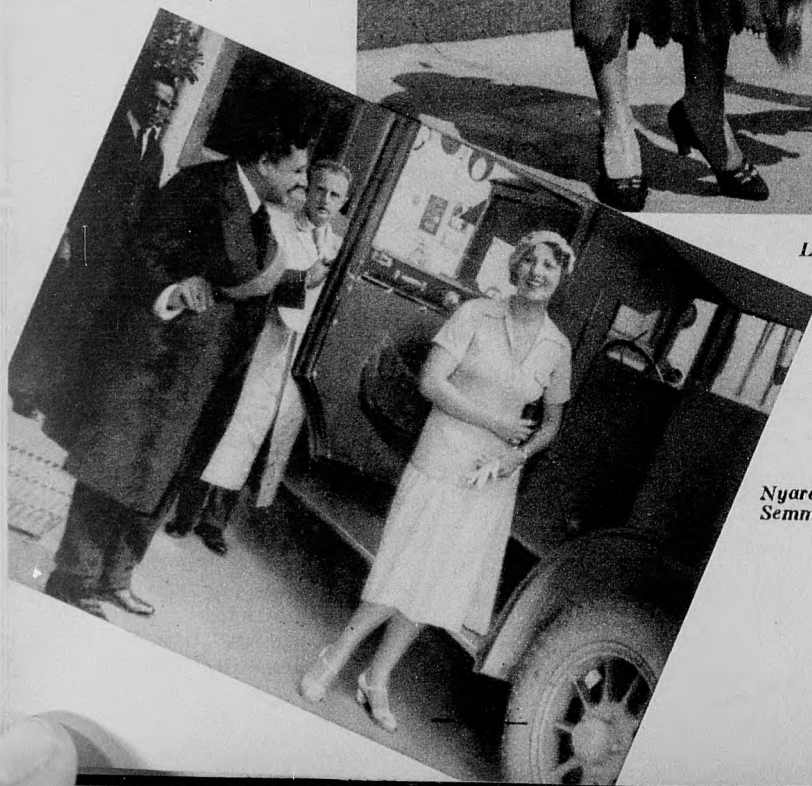
Kertész már első filmjeinél a legtökéletlenebb eszközökkel valósággal tökéletes filmeket produkált. Az egész filmszakma, sőt a polgári társadalom is el volt ragadtatva Kertész filmjeitől. A Phönix-filmgyárnál dolgozott eleinte s már az első filmjeinél képrázatos trükkökkel és képekkel dolgozott. Mindezt azért tartom fontosnak elmondani, mert egész életemre kihatással volt az, hogy bár színészhez mentem feleségül, nemsokára rá a színész-férjből — mozi rendező lett.

3.

Majdnem minden nő szeretne filmszínésznő lenni. Ha megszavaztatnák a nőket arra vonatkozólag, hogy milyen pályához

*Lucy Doraine
megérkezése
Budapestre*

*Nyaralás
Semmeringen*

volna
legels
mész
dig a
maté
és ne
gyok
tam
tessen
megt
sokk
színé
jak
nagy
ott v
a fil
gel,
rásh
A f
telen
uram
össze
hogy
peke
kábl
el e
csak
merl
kulis

Uj
kozo
de
sors
Férj
men
már
volt
nál
Eg
hez
A fi
A f
jelen
gató
talál
jem
elő,

volna kedvük, azt hiszem, a film a legelső sorban jönne számításba. Természetes, hogy én is vonzódtam mindig a film után s csak fokozta vágyamat az a körülmény, hogy egy ismert és népszerű mozirendező felesége vagyok. Amikor azonban férjem elé állottam azzal a kéréssel, hogy szerepeltesse a filmjein — ezt határozottan megtagadta. Azzal indokolta, hogy sokkal jobban szeret, semhogy filmszínésznőt neveljem belőlem. Maradjak én meg feleségnek — ez volt a nagyon érthető álláspontja. Én tehát ott voltam minden vágyakozásommal a film forrásánál azzal a különbséggel, hogy túlközel vagyok a forráshoz, semhogy ihassak belőle. A filmszínészet részemről reménytelennek látszott, mert szerettem az uramat s nem akartam emiatt vele összeveszni. Annyit mégis elértem, hogy nem egy filmen kisebb szerepeket kaptam. Persze inkább passzióból játszottam el ezeket a szerepeket, csak azért, hogy megismerkedhessem a filmvilág kulisszatitkaival.

4.

Ujból csak a sors avatkozott bele az életembe, de ezúttal nem az én sorsom, hanem a világ sorsa. Kitért a kommun. Férjemmel együtt Wienbe menekültünk. Itt ő, aki már akkor híres rendező volt, a Sascha-filmgyárnál kapott rendezői állást.

Egy nagyszabású filmhez főszereplőt kerestek. A filmet férjem rendezte. A film főszerepére én is jelentkeztem a gyár igazgatóságánál s megfelelőnek találtak. Tovább már férjem sem zárkózott el az elöl, hogy filmszínésznő

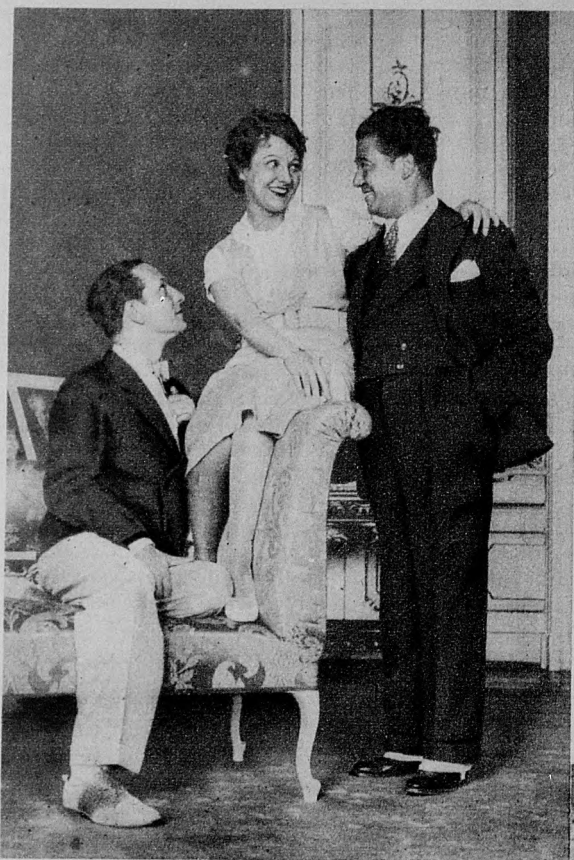
Lucy Doraine
a „Cristina“ című
filmjében

legyek, ő volt első rendezőm s neki köszönhetem első nagy sikeremet. A filmben, amelynek a címe a „Szürkekesztyűs hölgy“ volt, nagy sikerem volt s ez el is döntötte filmszínésznői pályámat. Most már tudtam, hogy nemcsak filmszínésznő leszek, de filmszínésznőnek kell is lennem.

5.

Símán, zavartalanul mentem tovább a moziszínésznői pályán. Ami ezentúl történt, az már ismeretes, hiszen filmjeim nagy része Budapesten is futott. Egymásután jöttek a nagy világsikerek. Berlin, Párizs, London. Majd minden filmszínésznő álma Amerika, azaz Hollywood. Hollywoodról rengeteget írtak és írnak a lapok, de mégsem tudhatja senki sem, hogy mi is az a Hollywood. Csak annyit, hogy bármennyire viszi is itt valaki Európá-

Lucy Doraine Joseph Schildkrauttal és Armand Tokatyannal

ban, ott mindent elől-
ről kell kezdeni, ott a mult
nem számít, csak a jelen.
Még a jövő sem számít. Hála
Istennek, én Hollywoodban
is sikeresen „levizsgázhat-
tam”, sőt itt tudtam meg-
találni a legnagyobb lehe-
tőségeket. Sokat, rengeteget
tudnék Hollywoodról mesélni,
Hollywood kifogyhatatlan téma
— európai szemmel nézve.

6.

Hollywoodban elváltam Kertész
Mihálytól, akit mondanom sem kell,
ma is nagyrabcsülök és akinek ta-

lentumát ma is fenntar-
tás nélkül csodálom.
Reithmüller Richárd dr.
professzorhoz mentem
másodsor feleségül. Ha
hivatalosan még nem is
váltam el második fér-
jemtől, a hivatalos válás
nemsokára megtörténik,
mert valószínűleg nem-
sokára újból férjhez
megyek. Most európai
köruton vagyok. Csak
úgy passzióból. Termé-
szetesen utam főcélja
éppen Budapest volt,
ahova soha el nem múltó
emlékek fűznek.

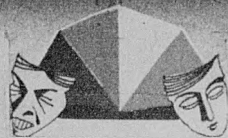
Budapestről indul-
tam el s most ime
megint Budapesten va-
gyok. Bizony nagy ez
az út Budapesttől
Budapestig.

Lucy Doraine a strandon

A DÉLIBÁB SZÍNHÁZA

Az ezerpengős asszony

Valószínűleg játék
1 felvonásban
IRVA INNOCENTEMIO

Ezen darab előadási joga bármely nyelven kizárólag dr. Marlon Sándor színpadi kiadótól, Budapest, IV. Bécsi uca 1, szerzhető meg. Copyright 1930. by dr. Alexander Marton, Budapest

Szereplők: (Ábel, rajzoló
Mária
Bund
Karesi

(Külvárosi ház felső emeletén. Az ablakból csak háztetők látszanak. Az ablak előtt rajzolóasztal tele papirosgöngyölegekkel és rajzokkal. Szegényes berendezés. Mária sámlin ül és stoppol.)

Ábel: Mari! Lerajzollak.

Mária: Várj egy kicsit! Nem látod, hogy stoppolok?

Ábel: Stoppolás közben még úgysem rajzoltalak le. Pedig, ha az összes rólad készült rajzaimat egymás mellé tennénk, tízfelvonásos film lenne belőlük. Egy asszony élete reggeltől estig.

Mária: Valamiről megfeledektél. Szeretném, ha egyszer evés közben rajzoznál le.

Ábel: Ilyen ritka alkalomra igazán nem várhatok.

Mária: Tegnap este is csak rajzoltad a vacsorát...

Ábel: Itt van! (Felemeli a rajzot.) Milyen remek falatok! Minta nélkül!

Mária: Minta nélkül! Éhesen feküdtünk le!

Ábel: Én mondtam, hogy edd meg!

Mária: Szíved, az van!

Ábel: Egyebem úgy sincs! (Hirtelen komolyan.) Mit csináljak? Három hete semmi munkám! Még cégtábla sem akadt, pedig már azt is elvállalnám. Tartozunk mindenütt. (Papirokat emel fel.) Számlák! Számlák! Amíg nem fizelünk nincs több hitel! Munkát! Pénzt! De honnan?

Mária: Pénz... (Kis szünet.) Tudod milyen nap van ma?

Ábel: Bőjt. Bőjt!

Mária: Nekünk. De másnak! Ma van az a nap. Az a bizonyos. Ma jelenik meg...

Ábel: Micsoda?

Mária: Az új pénz. Az új ezerpengős.

Ábel: Igazán? Honnan tudod? Karesi mondta?

Mária: Igen. Az öcsém. Rikkancs. Olvashat ujságot.

Ábel: Az új ezerpengős! De szeretném látni...

Mária: A te munkád...

Ábel: De ki tudja azt, hogy én rajzoltam? Senki. Nyilvánosság előtt az öreg professzorom szerepel, akire a tervezést bízták. Reszketőskezű vén mamlasz. De elvállalta. És kiadta albértletbe. Rám bízta a rajz elkészítését. Titokban.

Mária: Vajjon, mit szólna hozzá, ha tudná, hogy én voltam a modelled, hogy engem rajzoltál rá?

Ábel: Allegorikus figurának.

Mária: Ha elgondolom... Most már közkézen forog. Rajta az alakom, az arcom. A gazdagok velem fizetnek. Gondold el! Az én arcommal. A te munkáddal. És éppen nekünk nincs belőle. Még mutatóba sem! Ez mégis, mégis... (Meglátja Ábel arcát.) No, ne haragudj! Nem akarlak bántani! Csak eszembe jut néha! (Sóhajt.)

Ábel: Nem szeretsz már... (Mária hallgat.) Nem szeretsz?

Mária (hogy elüsse a kérdést.) Csacsi. (Megsimogatja.)

(Karesi, rongyos kis rikkancs berobban az ajtón.)

Mária: Karesi!

Karcsi: Jön! Jön! Hozzátok jön!

Ábel: Kicsoda?

Karcsi: Egy úr! Egy nagy úr! Egy vezérigazgató! Tőlem kérdezte, itt lakik-e Hantos Ábel? Aztán kiszállt az autóból! Felrohantam előtte a lépcsőn, hogy megmondjam nektek. Mingyárt itt lesz! Vezérigazgató a Keleti Bankból!

Ábel: A Keleti Bank vezérigazgatója? Honnan tudod?

Karcsi: Én ne tudnám? A standommal szemben van a Keleti Bank. Mindennap látom a vezérigazgatót.

(Kopogás.)

Ábel: Itt van. Menjetek be gyorsan a kamrába. Majd én beszélek vele.

Karcsi: No, csak ne légy izgatott! Azért, mert vezérigazgató? Én nem szeretem a vezérigazgatókat!

Mária: Gyere már te bolond! (Kimegy Karcsi után.)

(Ábel ajtót nyit. Bund belép. Impozáns, hűvös, elegáns jelenség.)

Bund: Hantos úr?

Ábel: Szolgálatára.

Bund: Bund.

Ábel: Alázatos szolgálója, vezérigazgató úr.

ABBAZIA

és Fiume között a tenger partján családi ház villanyvilágítással és vízvezetékkel, szép kerttel, betegség miatt 48.500 pengőért eladó. Bővebb felvilágosítással szolgál: Schey Józsefné, Budapest, VII, Dohány u. 14, I/2.

Bund (kellemetlen meglepetéssel): Ismer?

Ábel: Ki ne ismerté a vezérigaz...
Bund (közbe): Térjünk a dologra.

(Elővesz egy ezerpengőst.) Ezt a címletet ön rajzolta? (Ábel hallgat.) Igen, vagy nem?

Ábel: Ha tudni méltóztatik...

Bund: Tudom. A pénzre ezt a női figurát is ön rajzolta?

Ábel: Igen.

Bund: Akkor hát röviden: ezért jöttem. Meg akarok venni erről a hölgyről minden rajzot, képet, vázlatot, festményt, mindent. Van?

Ábel (felderül): Hogyne! Amennyit parancsol! (Rajzokat szed elő.) Tessék! Tessék!

Bund: Köszönöm. Csomagolja be.

Ábel: Hogy-hogy? Mind?

Bund: Természetesen.

Ábel: Meg sem méltóztatik nézni...

Bund: Főlöleges.

Ábel: De bocsánat! Tőlem így nem szoktak vásárolni...

Bund: Szoktak vásárolni, vagy nem? Hallgat. Tehát nem. Mindegy. Az én időm drága. Pénzzel jövök és árut akarok. Nem vizsgálok se mennyiséget, se minőséget. Minden vonást meg akarok szerezni, ami erről a nőről készült. Akarom. És fizetek.

Ábel: Értem. Gondolhattam volna rögtön, hogy a bankjegyhez fűződő érdek...

Bund: Tessék?

Ábel: Semmi. Rendelkezzék velem.

Bund: Legyen szíves levinni a képeket az autómba. Nincs segítsége? Egyedül lakik itt?

Ábel (habozva): Egyedül. De majd Karcsi segít... Karcsi! Karcsi!

Karcsi (bejön, Mogorván köszön): Jó napot.

Ábel: Gyere! Segíts! (Felpakolják a képeket és viszik az ajtó felé. Ábel visszanéz Bundra.) Talán...

Bund (határozottan): Megvárom.

Ábel: Igen. Tessék csak... Még néhány munkám van itt. Ha megnyerné a tetszését. Különben... azonnal itt leszek... (Kimegy Karcsival.)

(Bund mozdulatlanul áll az ajtó felé)

fordulva. Pénzt csörget a zsebében. Kis szünet múlva Mária hangja hallatszik kintről: Elment? Mit akart? Mária bejön. Riadtan áll meg.)

Mária: Jaj... Azt hittem...

Bund: Végre. Vártam.

Mária: Engem?

Bund: Magát. Már az ajtón keresztül hallottam a hangját... asszonyom, vagy kisasszony?

Mária (rávágja): Mária.

Bund: Mária. (Odamegy eléje, felfakadó hangon.) Magáért jöttem, Mária.

Mária: Tessék?... De kérem, hogyan mer?...

Bund: Hallgasson meg. Bocsássa meg, hogy nem tudok olyan gyengéd lenni, amilyen szeretnék. De egész életemben csak egyféle nyelven tudtam beszélni. Megszoktam, hogy a szavam: parancs.

Mária: Ábel! Hol van?

Bund: Hantos úr a képeit helyezi el a kocsimban. Ezalatt kell elmondanom, hogyan kerülök ide. Rövid az időm. Hallgasson rám!

Mária: De kérem, ez a hang! Kicsoda és mit akar?

Bund: A nevem Bund Rikárd. Pénzember vagyok.

Mária: Ezen a jupon szokta meg a parancsolást?

Bund: A pénz az Isten. Azt maguk asszonyok nagyon jól tudják.

Mária (önkéntelen sóhaj.)

Bund: Látja! Igazam van. De én, amikor rájöttem erre, nem sóhajtottam, hanem kinyújtottam a kezem.

Mária: De mi közöm... (Ökölben a keze.)

Bund (változatlan nyugalommal): Kinyújtottam a pénz után. Az én kezem nem ököl, mint most a magáé, hanem marok.

Mária: Úgy látom, nők után is marokkal nyúl!

Bund: A nők a sima tenyeret szeretik, amely hordozza őket. Ötvenéves vagyok, de még nem simult tenyérre a markom. A mai napig.

Mária: A mai napig?

Bund: A mai napig sose láttam, sose kerestem, sose találtam mást, mint

— **Megbűlésnél**, náthaláznál, mandolalobnál, torokgyulladásnál, valamint idegfájdalmaknál és szaggatásnál naponta fél pohár természetes „**Ferene József**“ keserűvíz rendszeres gyomor- és bélműködést biztosít. Egyetemi orvostanárok véleménye szerint a **Ferene József**-víz hatása gyors, kellemes és megbízható. A **Ferene József** keserűvíz gyógyszerárakban, drogériákban és fűszerüzletekben kapható.

a pénzt. De ma a pénz hozott elem valakit.

Mária: A pénz valakit...

Bund: Az új pénz magát.

Mária: Oh, most értem.

Bund: Ezért vagyok itt. Dolgozom de-resedő halántékkal, belekeményedve a munkába. Elém kerül egy darab színes papiros. Bankjegy. És a bankjegyről felnevez egy asszony. Maga. Rámnézett a pénzről.

Mária: És... hogyan néztem?

Bund: Ahogyan csak pénzről nézhet le asszony. Nézze! (Eléje tartja a bankjegyet.) Nézzen bele, mint a tükörbe! Látja?

Mária (lehúnyja a szemét): Látom. Tudtam, hogy így fogok nézni, úgy, ahogy soha még!

Bund: Akkor éreznie kell, hogy ugyanígy néztem vissza magára!

Mária: És meglátott?

Bund: Csak magát. Semmi mást. Eltakarta a számokat. Előlem! Abban a pillanatban nem voltunk többé idegenek.

Mária: Így találkoztunk először?

Bund: És most itt vagyok. Ez történt.

Mária: Ez... szép.

Bund: Több. Valóság.

Mária: Hogyan talált rám?

Bund: Bund Rikárd vagyok. Számomra nincs lehetetlen.

Mária: Kerestetett? Detektívekkel, ügynökökkel, mint egy betörőt?

Bund: Kerestem. Vággyal, szomjúsággal, mint egy kincset. Beszélt a professzor, a házmester, a rikkancs, a sarki fűszeres. Félnap se telt belé. Itt vagyok!

Mária: És mit akar?

Bund: Elviszem magammal.

Mária: Ez legalább egyenes és őszinte

volt. Persze: éhenkórász festő modellje! Könnyű eset!

Bund: Igazságtalan!

Mária: Ön nem az? Hát nem a legnagyobb igazságtalanság, hogy a maguk fajtájának mindig igaza van a magamfajta Máriákkal szemben?

Bund: Ne beszéljen így önmagáról. Nem érzi mit jelent az, hogy a pénzre került?

Mária: Annyit jelent, hogy mindenki megkereshet, zsebrevághat, kidobhat? Mint a pénzt! Így megy az eredetivel is? Téved! Nem minden eladó!

Bund: Miért mondja undorral ezt? Venni-eladni nem esúnya szavak.

Mária: A kereskedőnek nem. De kérdezze meg az árut!

Bund: Az én fülemnek az üzlet nem hangzik sértően. Sőt! Az életet jelenti.

Mária: Áh! Az élet... (Legyint.)

Bund: Nem ismeri.

Mária: De ismerem. Itt lakik a pék és hentes között. Séta a ligetben, néha mozi. Ez az — „élet!”

Bund: Nizza, Párizs, Montekarlo!

Mária: Mese.

Bund: Toalett, jacht, luxusvilla!

Mária: Álom.

Bund: Volt. Magának eddig. De most?

Mária: Én idetartozom. Ezekbe a kis uccákba. A pék és hentes közé. Liget és mozi közé. Szegénység, nyomorúság. Hatan egy szobában. Kis koszos gyerekek az uccán. Ordít a házmester. Pletykálnak a szomszédok. Sok a gond. Sok a szemét. De ez is élet. És én idetartozom.

Bund: Nem igaz. A pénz viszi az embert. Emeli, buktatja, de viszi. Magának nem lehet megállnia többé.

Mária: Kényszerít?

Bund: Nem én. Ez. (Előveszi a bankjegyeket.) Nézze. A magáé, hiszen

maga van mindegyiken. Mit tudja, mi az, ha egyszer egy asszony elindul pénzzel a kezében!...

Mária: Ha egyszer... egy asszony...

Bund: Elindul pénzzel a kezében. Menni kell! Mi kötné ide? Szerelem? Nem. Emlékek? Minden emléket letakarok egy bankóval. Még jobb: tegye magá! Úgy szórhatja szét, mint a virágokat a búcsúzó asszonyok! (Kezébe adja a bankócsomagot.)

Mária: Milyen ropogós... milyen meleg... Vegye vissza! Nem kell! Félek tőle! Úgy érzem, engem tart, nem én őt.

Bund: A pénz parancsol!

Mária: De csak annak való, aki neki tud parancsolni! Vegye vissza! Alljon rá! Nőjjön meg! Legyen akkora, mint egy szobor! Jussa van hozzá! Pénz a talapzata! Lehet, hogy remegve fogok felnézni magára... de itt maradok! (Nyújtja feléje a bankócsomagot.)

(Ekkor lühegye visszaérkezik Ábel.)

Ábel: Minden a kocsiban, vezérigazgató úr... (Kínos szünet.)

Bund: A képek árát ebben a percben adtam át önagységának.

Mária: A képek ára...

Ábel: Ennyit... igazán nem is remélttem volna...

Bund (biccent): Kérem.

Karcsi (besomfordált): Hm, hm.

Mária: Karcsi! Idenézz!

Karcsi: Látom. (Végignézi a pénzen, Mária, Bundon, Ábelon.) Látom. (Meghuzódik a sarokban.)

Ábel: Marikám, most menj, menj... gyorsan...

Mária: Hová?

Ábel: Hát... fizetni! Itt vannak a számlák! Mindent fizess ki! Siess!

Bund: Az autóm rendelkezésére áll.

Mária: Megyek! A kendőm! (Beburkolózik.)

A BUDAPESTI HIRLAP

vasárnapi képes melléklete
a magyar újságírás szenzációja

Abel: Siess, Mari! Menj már!

Bund: Viszontlátásra, asszonyom.

Mária (bólint és a pénzt mellére szorítva, kendőbe búja kimegy.)

Bund (kis csönd után): Látja, fiatal-ember. Ez rajztéma. Asszony, ha elindul pénzzel a kezében...

Abel: Vezérigazgató úr! Ön nem a képekért jött!

Bund: Nem.

Abel: Nekem most fel kellene háborodnom. Tüzesen, becsületesen. Ajtót kellene mutatnom. Ordítani. Verekedni.

Bund: Nos. Miért nem teszi?

Abel: Ehes ember vagyok, vezérigazgató úr. Ninestelen, éhes ember. A fejem fáj. A karomon nincs izom. Csak csont és bőr. Megtörtem. Elfáradtam. Ön az erősebb. A jóllakott. Könnyen győzhet. Olcsó diadal.

Bund: Nem diadalért jöttem.

Abel: Nőért jött. Ide. Ugyan, nézzen körül...

Karcsi (zsebrevágott kézzel előjön a sarokból): Úgy. Nőért jött. Jó, hogy tudom!

Abel: Karcsi!

Karcsi: Csak hagyj! *(Bundhoz.)* Anynyit mondok, hogy ha nem hagy minket békében, kaphat tőlem egy stüppöt!

Abel: De Karcsi!

Karcsi: Csak bízd rám! *(Bundhoz.)* Minek jött ide maga, mi? Jó! Képet vett. Hát aztán? Megkaptá! Most már mehet! *(Abelhez.)* Hát nem igaz?

Abel: Hallgass, te ehhez nem értesz!

Karcsi: Én nem értek? Csak próbálja meg firóltni a csajt! Majd adok én egy mejjport, hogy megemlegeti! Azt hiszi, nem vagyok erős? Ide-

Kiadó

központban 4 szoba, konyha és cselédszobából álló összkomfortos uccai lakás rendkívül jutányos bérért. Bővebbet VII, Dohány ucca 12, portásnál.

nézzen! Nem félek! Azért mert maga vezérigazgató!? Nagy eset! Én mindennap azt ordítom az uccán: Börtönbe vittek egy vezérigazgatót! Magára is rákerül a sor, ne féljen!

Abel: Karcsi, nem hallgatsz?

Karcsi: Dehogyan hallgatok! Olyan vezérigazgató még nem született, akitől én megijedjek! Csak jöjjön le az uccára, összehívom a haverokat! Megkergettünk mi már nagyobb srácokat is! *(Végignézi.)* Jíngász!

Bund: Nincs ez ellen a gyerek ellen védekezés?

Karcsi: Hívja a zsarukat! Akkor majd elszaladok! De addig nem!

Abel: Karcsi, azonnal takarodj!

Karcsi: Miért én? Menjen ő! Én itthon vagyok! Menjen a Belvárosba! De itt a Kucséber uccában én vagyok az úr! Minek jött ide? *(Abelhez.)* Mondtam, hogy ne kezdj vezérigazgatóval! Most itt van! Még jó, hogy én is itt vagyok! *(Bundhoz.)* Azt hiszi, hagyom a Marit elcsábítani? Monoklis pali, aztán nőért jön a Kucséber uccába!

Abel: Karcsi! *(Felkapja és viszi kifelé.)*

Karcsi (még a kezében is ordít): Menjen a Ritzbe! Nyíghaj! Megmondom én, ha ki is dobsz! Ne jöjjön az uccára! Ne jöjjön az uccára! De hiszen elkapom még! Csak várjon! Csak várjon! Csak várjon!

(Abel kitette az ajtón Karcsit, visszajön.)

Bund: Hallatlan! Felháborító! Ennek a gyerekeknek...

Abel: Ennek a gyerekeknek igaza van!

Bund: Tessék?!

Abel: Én már felnőttem. Megtanultam viselkedni — nagyurakkal szemben. Én már csak gondolom az ilyesmit! De ő még gyerek! Kimondhatja!

Bund (hirtelen veszi a kalapját, indulni akar, de megáll): Még csak el sem mehetek. Ez a gyerek nyakamra csődíti az uccát!

Abel: Zsákmányért jött erre a helyre, vezérigazgató úr! S végül önt ejtette zsákmányul ez a hely! Legálább elmondhatom, honnan akarta

elvinni Máriát. Nézzen körül... Az ablakból csak háztetők látszanak. A világ messze van. Amit nem lát az ember, nehezebben kívánja meg. De ha Mari mégis kívánt valamit, megadtam neki. Megrajzoltam. Tessék! (*Rajzot mutat.*) Új kalap. Kivágtuk papírból, feltette és úgy sétált az asztal körül. De neveltünk hozzá. Tessék! A tegnapi vacsora. Éhesen feküdtünk le, de neveltünk hozzá. Ha nem tudtunk befűteni, tüzet rajzoltam. Végül meggyújtottuk a rajzot. De neveltünk hozzá és melegünk lett. Ezen az autón szoktunk kikocsizni. De neveltünk hozzá. Én megrajzoltam mindent és mivel neveltünk hozzá, nem hiányzott semmi. Amikor az öreg professzor rámbízta a bankótervet, már nem is volt furcsa, hogy a pénz is megrajzoljuk magunknak. Vagyunk néhányan még ma is, akik meg tudunk élni illúziókból!

Bund: Illúzió!... (*Megsörgeti a pénzt a zsebében.*)

Ábel: Ezt a négy szűk falat nem is olyan nehéz megtölteni vele. Ha Mária megjött, ön megkapja a pénzt, kevés híján... annyit a képek megérnek... és

Bund: Nem kell a pénzt visszaadnia. A képeiért adtam. És az is megérte, amit láttam. Belépődíj egy más világba. Mert, amint látom más is van a világon, mint pénz. De nem az én számomra. Mindegy. Ma találtam a pénzen egy asszonyt. Az asszonyt elvesztettem újra. De megmaradt a pénz. Isten vele, fiatal ember. (*Indul.*)

Ábel: Alászolgája, vezérigazgató úr!

(*Bund indul az ajtó felé, Ábel kíséri. De ebben a pillanatban feltáruul az ajtó és megjelenik Mária, Ragyogó jelenség. Szédítő elegancia. A két férfi visszalép. Mária előrejön.*)

Ábel: Mari!

Bund: Mária!

Mária: Ria! Ezentúl így hívjon, barátom!

Bund: Az asszony elindult pénzzel a kezében!

Ábel: Mi történt veled?

Mária: Elindultam... A lépcsőn a bokám csuklott, mert a cipőm sarka ferde volt. Most vettem észre először, hogy ez fáj. A kapu előtt az autó. Vitt a fűszereshez. Nem fogadták a köszönésemet. „Nincs hitel!” Én pedig elővettem a pénzt. „Fizetni jöttem!” A fűszeres arca vigyorogni kezdett. A pénzre. A kereskedő és a pénz. Mosolyogtak egymásra, mint jóismerősök. Nem tudtak váltani. Átküldtek a bankba. Amíg a segéd visszajött, helyet kínáltak. Hellyel! De a vevők lemosolyogták a kopott ruhámat, rongyos cipőmet és éreztem: ennyi pénzzel milyen szegény vagyok. Szégyeltem magam. És akkor már mentem is. Cipőshöz, ruhához, boltról-boltra, szédültem, mint a forgószelel, bementem, már jöttem is ki. Bemenet: „Nézze, jó asszony...” Mire kijöttem: „Kezeit csokolom, nagyságos asszony!” Micsoda érzés! Fizetni! Válogatni, fitymálni, megvehetni mindent, mert pénzem van. pénzem!

Bund (elismerően): Pénz!

VILLANY- BERENDEZÉS

mely áll két Diesel-motor rendszerű gépből, mindegyik 60 lóerős és egy teljesen komplett villanyberendezés, Európa egyik legelső cége által szállítva, alig másfél évig használva. A berendezés 100.000 pengőbe került és mi 28.000 pengőért adjuk el ab helység. A berendezés működésben bármikor megtekinthető. Bővebbet Tolnai Világlapja kiadóhivatalában Budapest, VII, Dohány ucca 12. szám.

Ábel (kétségbeesetten): Pénz!

Mária: Az autóban felvettem mindent és megláttam magam a tükörben. Szép vagyok! És még szebb akartam lenni! Púder, rúzs! Ékszer! És minden! Hogy repült az idő! Menynyi mult el azóta? Csak pénzben érzem: egyezer, kétezer, sokezer! Szédített, sodort magával és minden valóság volt, igazi selyem, valódi szőrme, nem rajzolt papiros!

Bund (gúnyosan): Illúzió!

Ábel (letörve): Illúzió!

Mária: Hátak hajlongtak előttem és álltam köztük büszkén, egyenesen. Minden megváltozott körülöttem, a föld, a levegő, a világ... Mi történt? Én nem tudom, mi történt! Ez történt! (Megáll ragyogó, diadalmas pózban.)

Ábel: És most... mi lesz?

Bund (megcsendíti a pénzt a zsebében): Mehetünk? (Kezet csókol.)

(A kézcsoók alatt kívülről felhallatszik Karcsi kiabálása: Rendkívüli kiadás! Rendkívüli külön kiadás! Bund abba-hagyja a kézcsoókat, felegyenesedik.)

Karcsi (kint): Kifosztották a Keleti Bankot!

Álláshoz akar jutni!

Több mint 40 személy van nálunk elfoglalva, akik éveken át 300-400 pengőt keresnek havonta. — A munkájuk egy része pénzbeszedésből, másik része akvizícióból áll. — Nem bűrtört, sem perzsaszöveget, vagy hasonló dolgot kell eladni, hanem úgynevezett kenyércikket, amely úgyszólván minden ember számára nélkülözhetetlen.

Milyen képesség kell ehhez?

1. akár nő, akár férfi, kifogástalan öltözködés,
2. egy kis intelligencia,
3. és ami a legfontosabb, vasszorgalom, enélkül ne is ajánlkozzon, mert céltalan.

Az első napokban támogatja a vállalat azzal, hogy villamosköltségre 2 pengőt kap naponta és egy-két napon keresztül egyik emberünk fogja betanítani. — Ez a foglalkozás csak Budapestre szól. — Részletes felvilágosítást akkor adunk, ha ajánlatát beküldte. — Ajánlatában, mely kizárólag írásban történhet, a következő adatokat kell megemlíteni: kort, foglalkozást, családi állapotot, eddigi működést. — Ajánlatokat e lap kiadóhivatala „Megbízható vagyok” jelige alatt továbbít.

Bund: A bankom!

Karcsi (kint): Vakmerő rablás a Keleti Bankban!

Bund: A bankom! A vagyonom! (Ki akar rohanni.)

Ábel (eléje áll): Hova, hova, vezérigazgató úr?!

Bund: Ember! Nem hallja! A vagyonom! Engedjen!

Ábel: És Mária?!

Bund: Ugyan, kérem! Menjen az útból! (Félreléki és kirohan.)

(Nagy csönd.)

Ábel: A pénzember. (Elfordul Máriától, leül elől.)

Mária (végignézi magát, aztán undorral dobja le a köpenyét, kalapját, ruháját).

Karcsi (ezalatt bekukkan az ajtón): Rendkívüli kiadás! (Nevetve bejön.)

Ábel: Mit nevetesz?

Karcsi: Hogy rohant a vezérigazgató! Majd leesett a lépcsőn! Hogy fog ez röhögni, ha megtudja, hogy egy szó sem igaz az egészről!

Ábel: Micsoda? Nem igaz?

Karcsi: Persze, hogy nem! Csak én kiabáltam! Itt a folyosón! Mondtam neked, hogy elkapom a nyíghajt! Jól kiugrasztottam, mi? Nem azért mondom, de ezt is nekem köszönheted!

Ábel: Karcsikám! (Magához öleli.)

Karcsi: Hé, hé! Eltévesztetted a házszámot! Nem velem kell kibékülnöd! Odanézz! Marinak már megjött az esze!

Mária (kidobta ruháját az ablakon, most ott áll megint csak a fekete kendőjébe burkolva).

Ábel: Mari!

Karcsi: Na, mi az? Még sem békültök? Ábel, idegyere! Pracit! Te is, Mari! (Egymásba teszi a kezeit.) Így! Na! Mari! Most mondj neki valami nagyon szépet! De valami gyönyörűt, hogy mindent elfelejtsen tőle!

Mária: Ábelkém! Olyan éhes vagyok, rajzold meg a vacsorát!

(Függöny)

Ismerlek!.. Segítek?

A grafológus üzenetei

Választ csak olyan levelekre adunk, amelyhez mellékelve van a „grafológia-szelvény”. Minden irashoz egy szelvény. Aki levélben akar választ kapni (soron kívül), az mellékeljen megeímezett, felblyegzett borítékot és irásonként 2-2 pengőt. A levelekre a beérkezés sorrendjében válaszolunk. A borítékon jelezni kell a „grafológus” szót.

Gisl. Nagyon intelligens, magasrendű kultúriányai vannak. Nem szereti az izgalmat, de akármennyire is szeretné, ha simafolyású lenne az élete, mindig történnék vele előre nem látott események. Élénk fantáziája van. Ha több lenne benne a bátorság és vállalkozási szellem, tehetségével sokra vihetné. De kényelemszeretete mindennél erősebb. — **Vénasszonyok nyara.** Kár, hogy nem közvetlenebb és olyan nagyon figyelj önmagát, hogy ez végül is megfosztja a teljes feloldódástól. Finomlelkű, differenciálódott, de kissé energiátlen, túllágy természet. Nyúltszívű, néha túlzott ösztönési rohamai vannak. — **Kívánsi.** Fejlett művészi érke van s a természetből meríti inspirációját. Környezetébe nehezen illeszkedik bele. Szüksége van az emberekre, szereti őket, mint publikumot, de alapszabán véve kevés köze van hozzájuk és nem igen talál kontaktust velük. Tapintatos szeret lenni, de ha kell, tud erőszakkal is élni. — **Glymsa 24.** Egyenletes, nyugodt kedélyű. Ha néha türelmetlen, annak csak pillanatnyi idegessége az oka. Általában véve tapintatos és igyekszik kellemessé tenni környezetét. Van benne iniciativa, ügyes, élelmes. — **Mit mond a grafológia.** Önmagáról igen jó véleménye van s ha valami nem úgy történt, ahogy várta, mindig másban keresi a hibát. Optimista. Kellemsz módorú. — **Ilus V.** Állandóan küzdenie kell lehangoltságra való hajlamával. Rövid időre nyugtalanítja. Tapintatos, kedves. — **Szeretnék boldog lenni.** Sokat foglalkozik önmagával. Társadalmi ambíciói vannak. Bár sokat morfondíroz, cselekedeteit végül is érzelmi határozzák meg. — **Fakadó rózsza.** Nagyon odaadó, önfeláldozásra hajlamos. Anyagi kérdésekben, körülményeikhez képest, túlzottan nobilis. Egyéni sikerek után nem vágyódik. — **Szabó 20.** Komoly, mindenben keresi a szépet s lelkesedik a magasabb életcélok harcosaiért. Maga is minden áldozatra kész azért, amit nagyknak, szentnek érez. — **H. L. 20.** Kevés benne az önállóság, mindig azt teszi, amit az adott pillanat követel. Könnyen kezelhető. Jókedélyű, szereti a szórakozást. Cseppet sem hitű. — **Gyugyókám, szép gyermekem.** Fejlett művészi érke van. Nagyon szereti a természetet. Különösen a kissé melankolikus, komor és elzart tájakat. Nem tud egészen belekapcsolódni a reális életbe, csend és nyugalom után vágyik. Vigyáz, hogy mindenkor igazságos legyen, senkit meg ne bántson, senkinek terhére ne essék. — **Bonaventura.** Hirtelen, türelmetlen, nem tud magán uralkodni. Gyorseszű és hamar

megért mindent, ezért azt képzeli magáról, hogy megerősítés nélkül többet fog elérni, mint mások, akik fegyelmezettten és állhatatosan haladnak céljaik felé. Ha idejekorán nem változtat életpolitikáján, sikertelenség lesz a vége. — **Marica.** Nagyon izléses, komoly, sokat tanult és mindennel, a nagyon intelligens emberek fogékonyságával áll szemben. Modora tartózkodó. Jól tud reprezentálni. — **Erzsike 100.** Jó kedélyű, életvidám, sok érkeke van a humor iránt. Kicsit széles és nagyobb fontosságot tulajdonít a dolgoknak, mint amilyent megérdemelenek. Nagyon hiszékeny, töretlen, temperamentumos egyéniség. — **Kövári, Praski.** Még nagyon gyerekes, sem önmagát, sem az életet nem ismerheti még. Bizalmatlan alaptermészetű, tartózkodó és ha megszorítják, kötelesegtudó. — **Videki 27-es.** Intelligens, de nem tudja fegyelmezni gondolatait, rendszertelen és konfuzióra hajló. Könnyen impresszionálható s egyik benyomás elmossa a másik hatását. Jókedélyű, könnyen kezelhető, mindig valakinek a hatása alatt áll. — **Muszkó.** Eszes. Nem egykönnyen veszti el a fejét, bámulatosan ügyesen fogja meg a dolgokat és még ha látszólag erősen érdekelve van is érzelmileg, a józan ítéletét sohasem veszíti el. Eltreváló, rokonszenves, kedves természet. — **Kukoricaeső.** Még kiforratlan egyéniség. Felelőtlenségre hajló, igen elnéző önmagával szemben. Szüksége lenne valakire, aki egy kis rendet teremt benne és helyes irányba tereli. Külsőséges. Jöndulatú, érdemes volna foglalkozni vele. — **Ne haragudjon rám.** Fejlődőben lévő egyéniség. Egyéniségének alakulása attól függ, hogy milyen hatások alá kerül. Alapszabán béve rokonszenves, jóra törekvő és komoly, de úgy látszik, pillanatnyilag ellenkező befolyások dominálnak. — **Clea 21.** Sokkal többre vihetné, ha összpontosítaná tehetségeit és konkrét célokat tűzne maga elé. Intelligens, jó fellogású, van érkeke finom nianszok iránt, de minden belefutall nagy passzivitásába és rezignáltságába. — **Szöke 23.** Színes, érdekes egyéniség. Sok emberhez van köze és mind-egyikkal szemben más és más. Nagyon irritált, ha valaki bele akar avatkozni életébe vagy akár csak véleményét is mond tetteiről. A dicséretet épp úgy nem tűri, mint a kifogásolást. Erős egyéniség, intelligens, fejlett művészi és esztétikai érzékekkel bír. — **Pipike 1931.** Anyyira a mások hangszere, hogy nem is igen lehet egyéniségről beszélni nála. Veszedelmes ez az önállótlan és befolyásolhatóság. Nagyon komolyan kell önmagával foglalkoznia s tudatossá tenni, hogy mit akar voltaképpen. — **Szöke 20.** Félnék, könnyen befolyásolható egyéniség. Ha valamit rábíznak, a legnagyobb gonddal és lelkiismeretességgel végzi el. Tapintatos. Kevés felelősség, védett, nyugodt életmenet felel meg egyéniségének. — **Magdus.** Még fejlődőben lévő egyéniség. Sokat fog magán csiszolni és okosan vette kezébe önmaga nevelését. Társadalmi ambíciói vannak. Izléses. — **Urllány 1931.** Kicsit elhagyja magát. Iparkodják céltudatosabb és energikusabb lenni. Ami a fényképet illeti, nincs annak semmi jelentősége. El is tépheti, meg is tarthatja. Visszaküldeni csak akkor, ha akarja, hogy az illető tudomásul vegye, hogy maga haragszik. — **Szeretem az életet.** Kicsit szélesleves, impresszionista és ezért minden tekintetben igen változó. Tele van mindig érdekes tervekkel. Színes egyéniség. — **Kívánsi barna, 22.** Nőies, alkalmazkodó, de céltudatos és ha kell, igen szigorú egyéniség. Nincsenek elérhetetlen vágyai. Tartózkodó, de barátságos. — **Kis prüesök, Törökör.** Sokat ad külsőségekre s

igazán
Jó f
Jehás
észjár
rektól
megin
Kata.
Igen
benne
nagyo
és elf
Nagy
látom
kölis.
szeller
jelent
vagy
Befoly
kiegý
hez sz
tet vi
lenni.
korny
lenség
okot
iránt.
Könny
ami k
kedves
ceket
natos.
Ügyes
gondo

Zoltán
vészőf

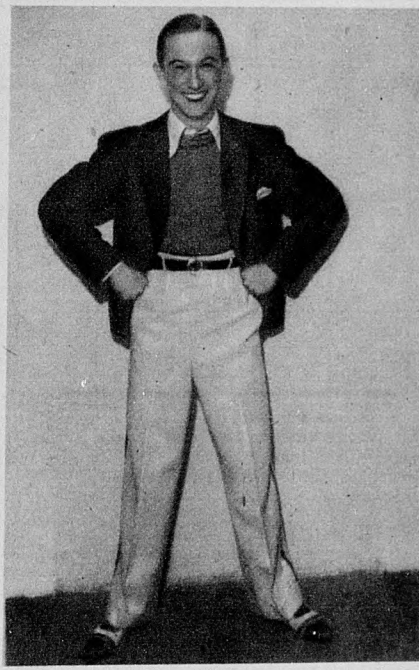
igazán megrázó élményei még nem is voltak. Jó formaérzéke van. Kicsit feltűlésségre, léhaságra hajló. — **Önkéntes.** Intelligens, gyors észjárású. Kicsit túlsok megértést vár az emberektől és nincs türelme semmit megmagyarázni, megindokolni. Ideges. Jó fellépésű. — **Hőbortos** Kata. Még nagyon sok a gyerekesség benne. Igen fejlődésképes. Nagy lehetőségek vannak benne, könnyen tanul és alkalmazkodik. Valami nagyobb vonalúság, egész lényét jobban kitöltő és elfoglaló életmód felelne meg egyéniségének. Nagy kár, ha rossz társaságba került, mert úgy látom, befolyásolható. — **Mary Moulton.** Muzikális. Életének súlypontja és egész érdeklődése szellemi életén van. Az emberekkel való viszonya jelentéktelen ehhez képest s vagy szórakozás, vagy kényelem és kényeszer. Igen esztétikus. Befolyásolhatatlan. — **Károlyom.** Igazságszerető, kiegyensúlyozott egyéniség. Nagy tevékenységhez szokott. Alapos. Igen sok jóindulat és szeretet van benne, mindenkor igyekszik megértő lenni. — **Terézia 1900.** Nehezen illeszkedik bele környezetébe, belső nyugtalansága és elégedetlenségére való hajlama mindenkor talál valamit okot a kesergésre. Van érzéke a művészetek iránt. Kicsit komor, nehéz természet. — **Fatime.** Könnyen elhagyja magát. Csak azt csinálja, ami kellemes. Élénk fantáziája van. Nagyon kedves, tapintatos és a legnagyobb erőfeszítésébe kerül, ha más valakinek kellemetlen perceket kell szereznie. Több realitás volna kívánatos. — **Kék nefejeles virágzik a tó partján.** Úgyes, fejlődésképes, kár, hogy nem fordít több gondot az önképzésre. Sokat ad az emberek véle-

ményére és akkor boldog, ha látja, hogy sikerült egy-egy szívet meghódítania. Jólelkű. — **Stryx.** Jókora adag cinizmus van benne. Nevetségesnek érez minden idealizmust és hangoztatja elveit. Különös az, hogy ezzel önmaga körül sok rombolást végez s magában mégsem pusztulnak ki az ideálok. Soha be nem vallja, de hisz bennük és küzd értük. Bizalmatlan, takarékos, modora nem közvetlen. — **Anlka.** Intelligens, fejlett intellektusú egyéniség. Igen kényes izlése van. Differenciált, kifinomodott s ennek következtében kissé passzív. Ha külső életkörülményei rászorítanak, hogy maximális erőfeszítéseket tegyen, meglepően sokat és értékeset produkálna. — **Cérna.** Igen tevékeny. Kicsit el is túlozza a dolgot, mert azzal szeret imponálni, hogy semmire sem ér rá. Gyors felfogású. Idegenekhez udvarias, de intimitásban inkább kellemetlenebb, mint kellemesebb partnerré válik. — **Múmia.** Szeret feltűnni, ha másképp nem megy, hát kicsit vad és meglepő kijelentésekkel. Ötletes. Nagyon hiú. Nincsenek határozott életcéljai. Úgyes. — **Fata morgana, női** Irás. Nagyon fiatalon megismerkedett az élet komoly oldalával s ennek a nehéz gyermekornak a nyomasztó hatása alól sohasem tudott egészen felszabadulni. Ma is ezért hajlamos kicsit tragikusabban venni a dolgokat a szükségesnél. Bizalma megrendült. A gyerekeket nagyon szereti. — **1915 február.** Határozott egyéniség. Takarékos, következetes, józan gondolkodású. Fontos számára, hogy társadalmi karriert csináljon. A katonai pályára igen alkalmasnak tartanám.

S. Sz. V.

Zoltán Irén, a prágai Nemzeti Színház művésznője augusztus 13-án szerepel a pesti Stúdió mikrofónja előtt

Nagy Sándor, a Budai Szinkör táncoskomikusa augusztusban Dél-Amerikába utazik, ahol a „Csodabár”-ban fog vendégszerepelni, amelyet Szabolcs Ernő rendez. A darab premiéréje Buenos-Ayresban lesz. (Áldor felv.)

Kis fejtörő – nagyoknak

1	g	2	n	3	p	4	l	5	e	e	6	r	7	e	8	r	9	e	10	s
11	o	r	r	a	s															
13	e	i																		
17	a	e	l																	
22		l	l																	
26																				
32																				
36																				
41																				
45																				

Vízszintes sorok: 1. Boross Géza is az. 11. Nagytermetű. 12. Nem az alá. 13. Ezzel kezdődik a cinege. 14. Mássalhangzó fonetikusan. 15. A mult idő ragja. 16. Megszólítás. 17. Vissza: A vadász búvóhelye. 19. A nap. 21. Idegen kötőszó. 22. Ilyen olaj is van. 24. Férfinév. 25. Kipusztult nagy állat fonetikusan. 26. Tűzhányó. 29. Férfinév. 32. Nem, idegen nyelven. 33. Kettős mássalhangzó fonetikusan. 35. Levegő, idegen nyelven. 36. Vissza: Nem szűk. 37. Tagadás. 38. Táncoskomikus monogramja. 40. Pénz eleje és vége. 41. Kolumbus spanyol neve. 43. Külföldre távozott magyar színész vezetékneve. 45. Az Operaház egyik művészeinek vezetékneve (i=y).

Függőleges sorok: 1. Ezzel kenik be a

nyikorgó kereket. 2. Az egyik arkangyal neve a zsidóknál. 3. A keresztretjvények gyakori görög betűje. 4. Hőemelkedés. 5. Ugyanaz a kötőszó kétszer. 6. Csinos, idegen eredetű szóval. 7. Nem azt. 8. Kicsinyítő rag. 9. A folyó teszi, ha megárad. 10. Az Operaház művésznőjének teljes neve. 18. Egyforma mássalhangzók. 20. Jófajta bor. 21. Mind Rómába vezet. 23. Alma falusiasan. 24. Egy közintézmény nevének rövidítése. 27. A fenyőfélék termése. 28. Az ismeretlen aláírása. 30. Minden nap van. 31. Hasonlít a hasad igéhez. 33. Muzsika. 34. Magyar arceológus vezetékneve (1796–1871). 37. Több mint elég. 39. Szorgalmas rovar. 42. Folyadék. 44. Igevégződés, de mutatószó is.

Szeplők és májfoltok

A nyári napfény jobban érvényre juttatja mindazon kisebb-nagyobb szépséghibákat, melyeket a ködös téli szürkületben, vagy esti villanyfény mellett az arc megfelelő sminkelésével eltakarhatunk. Ha figyelmesen megvizsgáljuk az arcbőrt, úgy szinte kivétel nélkül minden arcon találhatunk apróbb elváltozásokat (foltok, szeplők, májfoltok stb.), melyek a teint szépségét sokszor nagymértékben lerontják. Az arcbőr ezen elváltozásait természetesen csak ideig-óráig lehet kendőzőszerekkel eltüntetni, mert a különböző festék- és pudertakaró hamarosan lekopik; a szeplő, májfolt és a többi bőrhiba azonban változatlanul tovább „pompázik” az arcon.

Fontos, hogy ezen bőrelváltozások idejekorán kerüljenek megfelelő kezelés alá, mert modern kozmetikai eljárásokkal ma már az arc alaki rendellenességei is tökéletesen korrigálhatók, az apróbb bőrhibák pedig egyszerű beavatkozással nyom nélkül távolíthatók el.

Köztudomású, hogy testünk egyes helyein (szem, bőr, haj) színes festékanyagok (pigment) vannak felhalmozva, melyek az illető szerv jellemző színét adják. A szem színét például a szivárványhártyában levő színes anyag mennyisége és minősége szabályozza és ezen pigmentfesték változása szerint mondjuk a szemet szürkének, kéknek stb. A bőr egyes rétegeiben hasonlóképpen finom festékrögöket találunk, melyek a bőrt jellegzetes színűre festik.

A bőrben lévő festékanyag azonban a bőrtakaró egyes helyein túlságos módon felszaporodhatik. Így jönnek létre a bőr körülírt elszíneződései: a szeplők és májfoltok.

EMILE GABORIAU híres regénye

A bűn forgatagában

Ará bérmentve 1 pengő 10 fillér. Megrendelhető a „DÉLIBÁB” kiadóhivatalában, Budapest, VII. kerület, Dohány ucca 12 sz.

A napfény ultraviolettsugarai ezen festékszavarak keletkezését nagymértékben elősegítik. Különösen sokat szenvednek a napfény sugaraitól a fehérbőrű és színtelenebb hajú (szőke, vörös) egyének, kiknél a szeplő nemcsak az arcon, hanem a nyakon és karon, esetleg a háton is fellép.

Megelőzésében megfelelő fényvédő kenőcsök és puderek használata játszik szerepet. Régebben kenőcsös hámlasztó kúrával próbáltak ezen a kellemetlen szépséghibán segíteni, azonban a lehamlasztás után, kellő elővigyázat híján a szeplő sok esetben újra kijön. A régebben használt hámlasztószerek mellőzésével a bőrfesték ezen zavarait ma már elektromos platinatűvel egyenként távolítjuk el. Az ily módon elroncsolt festékszemszék helyén többé új szeplő nem jelentkezik.

Sok esetben jó szolgálatot tesznek a szeplőt halványító krémek és arcvizek is.

A májfoltok létrejöhetnek — a szeplőkhöz hasonlóan — fénybehatásra, valamint belső betegségek következményeképpen, azonban a máj megbetegedéséhez semmi közük sincsen. Nőknél, főleg méhbántalmaknál látunk nagyszámban fellépő májfoltokat.

Gyógyításuk mindenkor az előidéző alapokhoz igazodik és egyenként változó, mert csak az orvos hivatott annak eldöntésére, hogy melyik eljárás vezet a mielőbbi gyógyuláshoz.

Dr. Heks Imre

Kozmetikus orvosunk megcímzett és bélyeggel ellátott válaszkártyák ellenében a hozzáintéztet kozmetikai kérdésekre levélben is válaszol. Levelek címére a szerkesztőségbe küldendők.

H AJFESTÉS!

KOMOL párizsi hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld: Vezérkép viselet.
Teréz körút 40-42
ILLATSZERTÁR

FILM

Marian Marsh amerikai filmszínésznő

rai ezen
agymér-
sokat
raitól a
(szőke,
lő nem-
akon és
ép.

ényvédő
a játszik
mlasztó
emetlen
n a le-
vigyázat
a kijön.
tőszerek
zavarait
egyen-
don el-
n többé

esznek a
vizek is.
a szep-
natásra,
vetkez-
negbete-
n. Nők-
látunk
okát.
előidéző
menként
nivatott
yik el-
iláshoz.
ks Imre

s bélyeg-
a hozzá-
en is vá-
gbe kül-

ÉS!

estékkel
termé-
eredeti.
nyelmes
dmény.
st küld:
elet,
-42
TÁR

Ismeretlen

Az amerikai filmváros különeci — Remetek konkurencijája — A süketnéma újságárús — Egy öreg, aki tejbé áztatja a szakállát — A 102 éves tanuló — Veszedelmes nevetés — Pedro és a többiek

Hollywood, 1931 augusztus.

Ne beszélünk most már az ismert film-nagyságokról, a Clara Bowokról, John Barrymoreokról és a többiekről, akik az egész világ mozikközönségén uralkodnak, hanem szóljunk azokról a hollywoodi nagyságokról, akiket csak az amerikai filmvárosban ismernek. Ott azután jól.

Hollywood, amely éveken keresztül magához vonzotta az ambíciózus embereket és a kíváncsiakat, valósággal kitermelte a tömegből a különöket. Sehol a világban nincs annyi különös csodabogár, mint itt, ahol máról-holnapra ismeretlen emberekből világhírű csillagok, népszerű filmsztárokból pedig névtelen emberek lesznek. Azok, akik a filmmel érvényesülni akarnak, mindent elkövetnek, hogy magukra vonják az illetékesek, a rendezők és igazgatók figyelmét. Ebben az igyekezetükben aztán néha sok különös dolgot cselekednek.

Vegyük sorra ezeket a különöket. Mindnyájan évek óta futkosnak, ácsorognak a filmvárosban, sok reménytelen kísérlet, kudarc van mögöttük, de még ma is reménykeenek, hogy egyszer majd rájuk süt a nap és belőlük is híres csillagok lesznek.

Itt van például Péter, a remete. Péter fehér kámszában jár az uccán, lábán szandált visel, kezében pedig görösös hotot szorongat. Eddig büszke volt arra, hogy ő Hollywood egyetlen remetéje, nemrégiben azonban keserű percekert szerzett neki egy Hermann nevű férfi, aki őt utánozva, szintén kámszát öltött és úgy járja a filmgyárakat — munkáért. Mind a ketten statisztálnak és nemcsak a statisztálásban konkurrensek, hanem a remeteskedésben is. Csak abban különböznek egymástól, hogy Péter fehér, Hermann pedig vörös kámszát visel. Elkéseredett ellenségek. Legutóbb az egyik filmgyár kapuja előtt formálisan összeverekedtek és egymás kámszáját tépték. Péter azt mondta a vörös kámszának, hogy utálatos, piszkos plagizátor, Hermann erre azzal felelt, hogy ő az eredeti remete. Erre szó szót követett, végül pedig alaposan helybenhagyták egymást.

A többiek persze nevetnek rajtuk. Jól tudják, hogy hiába viselnek kámszát, hiába adják a remetéket, úgy sem fognak nagy filmszerepet kapni.

Nagyon ismert személyiség Hollywoodban Dummy, a süketnéma újságárús fiú, akinek standja az egyik nagy kávéház előtt van. Dummyval csak egyetlen filmszínész tud

nagyságok

beszélni, Jack Oackie. Néha félórakig is integetnek egymásnak és a körülöttük állók jól mulatnak rajtuk. Egy másik rikkancs, Memphis Ward, szintén nevezetes alakja a filmvárosnak. Ujságárúsítás közben verseket farag és rímeket szavalva adja el lapjait. Nemrégiben egy hangosfilmben is szerepet kapott.

Pedro, a mexikói, ugyancsak közismert alak a filmvárosban. Állandóan nemzeti viseletben jár és girhes paripáján lovagol a filmgyárba. Ugy viselkedik, mint egy gógös spanyol grand. Mindenki nevet rajta, de mindig foglalkoztatják.

Big Boy egy hatalmas óriás. Szakálla a derekig ér és a filmgyárak előtt ácsorgó statisztasereget azzal szórakoztatja, hogy hatalmas bicepszeit ugráztatja és kidagasztja a mellét.

Van egy ember Hollywoodban, akinek nevét senkisé is tudja, de aki éppen olyan ismert, mint a leghíresebb sztár. Egyszerűen így nevezik: *a nevelő rém!* . . .

Ez az ember semmit sem tesz, csak nevet. Idegtépően, leirhatatlanul, háborzongatóan nevet. Kacag. Ha meglátják, már messziről kikerülnek. Semilyen foglalkozása nincs és mégis nagyszerűen megél *a neveléséből*. Egyszerűen elmegy a nagy premiérszínházakba és a legdrámaibb jeleneteknél elkezd idegtépően nevetni. A közönség először vele nevet, aztán pedig mindenki elmenekül . . .

Mindenütt ismerik, jegyet nem kap a pénztáraknál, a jegyszedők úgy lesik őt az ajtónál, mint egy gonosztevőt a detektívek és mégis majdnem minden premiéren ott van . . . Ott van és nevet! . . .

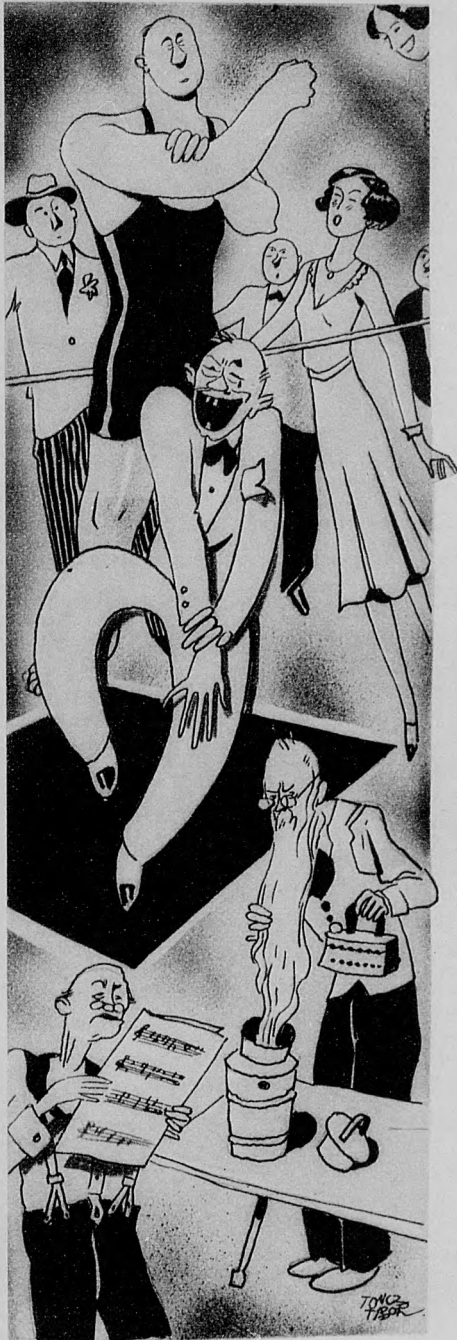
Ezzel a nevetéssel nagyon sok kárt okoz a filmgyáraknak, mert nem egyszer megtörtént, hogy egyik-másik film a hollywoodi bemutatón azért bukott meg, mert a *nevelő rém* nevetett a nézőtérben . . .

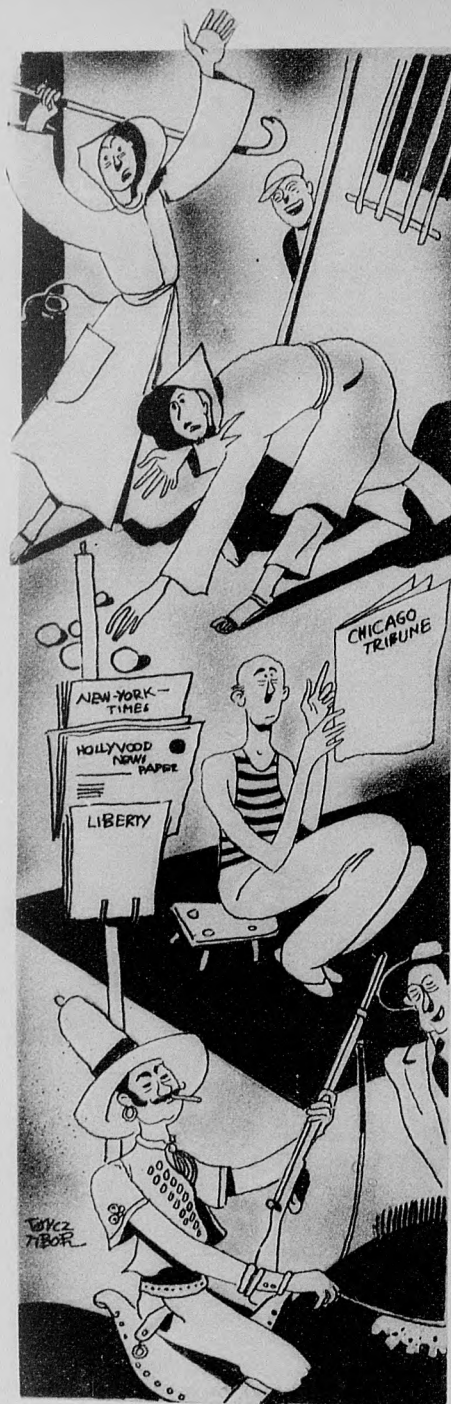
A rossz nyelvek azt mondják, hogy a *nevelő rém* néhány híres filmesillag alkalmazottja és ezek a filmesillagok azért fizetik őt búsán, hogy a rivális filmesillagok film-drámáinak premiérjén nevetésével botrányt okozzon.

Angust Tellen német filmstatiszta. Legalább hetvenéves. Hatalmas fehér szakáll van és szakállá miatt szerepeltetik a filmekben. Az *öreg minden reggel tejbé áztatja a szakállát, hogy fehér maradjon, utána pedig kivásalja, hogy síma legyen* . . .

William Taylor jóval öregebb. 102 éves. Eddig néma filmekben statisztált, de újabban szorgalmasan tanul énekelni, hogy beszélőfilmekben is foglalkoztassák . . .

Végül megemlítjük *Oscart*, a cipőtisztító fiút, aki azzal szerzett népszerűséget magának, hogy a filmsztároknak cipőtisztítás közben vicceket mesél. Ezek a viccek olyan jók, hogy néha hetekig közzájón forognak a filmvilágban.

Ismeretlen

Az amerikai filmváros különégei — Remeték konkurenciája — A süketnéma újságárús — Egy öreg, aki tejbe áztatja a szakállát — A 102 éves tanuló — Veszedelmes nevetés — Pedro és a többiek

Hollywood, 1931 augusztus.

Ne beszéljünk most már az ismert film-nagyságokról, a Clara Bowokról, John Barrymoreokról és a többiekről, akik az egész világ mozikközönségén uralkodnak, hanem szóljunk azokról a hollywoodi nagyságokról, akiket csak az amerikai filmvárosban ismernek. Ott azután jól.

Hollywood, amely éveken keresztül magához vonzotta az ambiciózus embereket és a kíváncsiakat, valóságos kitermelte a tömegből a különöket. Sehol a világon nincs annyi különös csodabogár, mint itt, ahol máról-holnapra ismeretlen emberekből világ-hírű csillagok, népszerű filmsztárokból pedig névtelen emberek lesznek. Azok, akik a filmnél érvényesülni akarnak, mindent elkövetnek, hogy magukra vonják az illetékesek, a rendezők és igazgatók figyelmét. Ebben az igyekezetükben aztán néha sok különös dolgot cselekednek.

Vegyünk sorra ezeket a különöket. Mindnyájan évek óta futkosnak, ácsorognak a filmvárosban, sok reménytelen kísérlet, kudarc van mögöttük, de még ma is reménykeenek, hogy egyszer majd rájuk süt a nap és belőlük is híres csillagok lesznek.

Itt van például *Péter, a remete*. Péter fehér kámszában jár az uccán, lábán szandált visel, kezében pedig göröcsös hotót szorongat. Eddig büszke volt arra, hogy ő *Hollywood egyetlen remetéje*, nemrégiben azonban keserű percekert szerzett neki egy *Hermann* nevű férfi, aki őt utánozva, szintén kámszát öltött és úgy járja a filmgyárakat — munkáért. Mind a ketten statisztálnak és nemcsak a statisztálásban konkurencsek, hanem a remetéskedésben is. Csak abban különböznek egymástól, hogy Péter *fehér*, Hermann pedig *vörös kámszát* visel. Elkeseredett ellenségek. Legutóbb az egyik filmgyár kapuja előtt formálisan összeverekedtek és egymás kámszáját tépték. Péter azt mondta a vörös kámszásnak, hogy utálatos, piszkos plagizátor, Hermann erre azzal felelt, hogy ő az *eredeti remete*. Erre szó szót követett, végül pedig alaposan helybenhagyták egymást.

A többiek persze nevetnek rajtuk. Jól tudják, hogy hiába viselnek kámszát, hiába adják a remetét, úgy sem fognak nagy filmszerepet kapni.

Nagyon ismert személyiség Hollywoodban *Dummy, a süketnéma újságárús* fiú, akinek standja az egyik nagy kávéház előtt van. Dummyval csak egyetlen filmszínész tud

nagyságok

beszélni, Jack Oackie. Néha félórakig is integetnek egymásnak és a körülöttük állók jót mulatnak rajtuk. Egy másik rikkanos, Memphis Ward, szintén nevezetes alakja a filmvárosnak. Ujságárusítás közben verseket farag és rimeket szavalva adja el lapjait. Nemrégiben egy hangosfilmben is szerepet kapott.

Pedro, a mexikói, ugyancsak közismert alak a filmvárosban. Állandóan nemzeti viseletben jár és girhes paripáján lovagol a filmgyárba. Ugy viselkedik, mint egy gógós spanyol grand. Mindenki nevet rajta, de mindig foglalkoztatják.

Big Boy egy hatalmas óriás. Szakála a derekig ér és a filmgyárak előtt ácsorgó statisztasereget azzal szórakoztatja, hogy hatalmas bicepszeit ugráltatja és kidagasztja a mellét. Van egy ember Hollywoodban, akinek nevét senkisésem cudja, de aki éppen olyan ismert, mint a leghíresebb sztár. Egyszerűen így nevezzük: *a nevelő rém!*...

Ez az ember semmit sem tesz, csak nevet. Idegképően, leirhatatlanul, háborzongatóan nevet. Kacag. Ha meglátják, már messziről kikerülnek. Semilyen foglalkozása nincs és mégis egyszerűen *megel a nevetéséből*. Egyszerűen elmegy a nagy premiérszínházakba és a legdrámaibb jeleneteknél elkezd idegképően nevetni. A közönség először vele nevet, aztán pedig mindenki elmenekül... Mindenütt ismerik, jegyet nem kap a pénztáraknál, a jegyszedők úgy lesik őt az ajtónál, mint egy gonosztevőt a detektívek és mégis majdnem minden premiéren ott van... Ott van és nevet!... Ezzel a nevetéssel nagyon sok kárt okoz a filmgyáraknak, mert nem egyszer megtörtént, hogy egyik-másik film a hollywoodi bemutatón azért bukott meg, mert a *nevelő rém* nevetett a nézőtérén...

A rossz nyelvek azt mondják, hogy a *nevelő rém* néhány híres filmesillag alkalmazzotta és ezek a filmesillagok azért fizetik őt busásan, hogy a rivális filmesillagok film-drámáinak premiérjén nevetésével botrányt okozzon.

August Tellen német filmstatiszta. Legalább hetvenéves. Hatalmas fehér szakála van és szakála miatt szerepeltetik a filmekben. Az öreg minden reggel tejbé áztatja a szakállát, hogy fehér maradjon, utána pedig kivasalja, hogy sima legyen...

William Taylor jóval öregebb. 102 éves. Eddig néma filmekben statisztált, de újabban szorgalmasan tanul énekelni, hogy beszélőfilmekben is foglalkoztassák...

Végül megemlítjük *Oscart*, a cipőtisztító fiút, aki azzal szerzett népszerűséget magának, hogy a filmsztároknak cipőtisztítás közben vicceket mesél. Ezek a viccek olyan jók, hogy néha hetekig közszájon forognak a filmvilágban.

Fay Webb és Rudy Vallee

Egy érdekes házasság

Amerika legnépszerűbb rádióénekes-e feleségül vette Fay Webb filmszínésznőt

New-York, 1931 július.

Rudy Valleeról majdnem mindennap irnak az amerikai lapok. Nemesak azért, mert Amerika legnépszerűbb rádióénekes-e, hanem azért is, mert mindig történik vele valami kellemetlen. Hol egy fiatal leány üldözi szerelemével, hol egy öreg hölgy, hol pedig záptojással dobálják meg akkor, amikor hangversenypódiumra lép. Ujabban senmi botrány sem történt vele, ellenben megnősült. Elvette Fay Webb filmszínésznőt.

A házasság a legnagyobb titokban történt. de ennek ellenére másnap már mindenki tudomást szerzett róla. Az amerikai Weigand Tibornak volt is mit szenvednie. Ugy megostromolták a rajongók, hogy majdnem belebetegedett. A dologban az volt a legnagyobb baj, hogy Rudy mézesheiteit kénytelen otthon tölteni, mert a rádiótársaságtól nem kapott szabadságot és mindennap fel kell lépnie.

Fay Webb rendkívül érdekes arcú filmszínésznő. Fekete nő, ideális filmvampir. Sok szerepet játszott, de az utóbbi időben már nem filmezett. A fiatal nő azért lett filmszínésznő, mert Kaliforniában lakott.

Apja egy kaliforniai város, Santa Monica rendőrfőnöke. Minden rokona rendőrtiszt és bűrő. Egyszer kíváncsiságból elment az egyik hollywoodi filmgyárba, egy kicsit körülnézett és mire kikerült a kapun, már retiküljében volt a filmszerződés.

A fiatal pár Kaliforniában ismerkedett meg. A férfi és a nő anyja régi barátnök voltak és a két anya ismertette össze a fiatalokat, anélkül, hogy házasságra gondoltak volna. Ők voltak a legjobban meglepve, amikor a titokban kötött házasságról tudomást szereztek.

Rudy Vallee most másodszor kötött házasságot. Először egy Leone Caochois McCoy nevű hölgyet vett el feleségül, akinek az volt a legszebb tulajdonsága, hogy egy roppant gazdag kávéültetvényes leánya, akinek viszont nem Vallee volt az első férje.

Az amerikai közönség főleg arra volt kíváncsi, hogy Rudy Vallee miért vette feleségül Fay Webbet. Erre a rádióénekes maga adta meg a választ.

— Fay rendkívül házias — mondta Vallee — amit kevés filmszínésznőről lehet elmondani... Egyébként abban a pillanatban amikor megláttam, beleszerettem...

Willy Fritsch élete

Beteg gyerek és rossz tanuló volt — Négyévi inaskodás egy gépgyárban — Nem szeretett dolgozni, de a billiárdozásért rajongott — Lámpaláz a színpadon — Tíz évvel ezelőtt játszott a első filmszerepét

Berlin, 1931 augusztus.

Berlin egyik szép külvárosában különös ház áll. Valósággal kiűt a többi közül. A kapun névjegytábla, amelyen csupán ennyi olvasható: „Fritsch”. Berlinben legalább ötven Fritsch található, de Lothar Fritsch csak egy van... A ház csendes, ritkán jönnek ide látogatók, csak néha hangzik fel a kapunál vidám kacagás és hangos szó. Akkor, ha a fiú hazajön látogatóba a szülőkhöz... A fiú!... A Willy!...

Tízennyolc esztendeje él ebben a házban Lothar Fritsch, feleségével, Annieval. Polgári ház, de a falakon rengeteg fotográfia... Egytől-egyig mind Willy Fritschet, a híres filmszínészt ábrázolják. Az egyik frakkban, a másik overallban, a harmadik egyenruhában, a negyedik hegedűvel a kezében, aztán az egyikén, minc — betörő... Látszik, hogy a ház lakói minden gondolatukkal ezen a mosolygós fiún csüggnék.

— Hát kire hasonlít Willy? Rám vagy a feleségemre? — kérdezi Lothar Fritsch.

Azonnal megállapítható, hogy mosolyát és jókedvét apjától örökölte, de arcát édesanyjától, aki még ma is szép asszony.

A Fritschek generációkon keresztül hegyi kunyhólakók voltak. Lothar Fritschnek egy kis gépgyára volt Kattovicban, amikor felesége fiúval ajándékozta meg. A fiút Wilhelm Egon Fritzre keresztelték... Ebből a névből később egyszerűen Willy lett...

A fiú nem sok örömet szerzett szüleinek. Tizenhat éves koráig folyton beteges volt és a gyenge fiú egy súlyosabb betegség után annyira rövidlátó lett, hogy szemüveggel is alig tudott olvasni... Aztán egy napon mintha hirtelen megfordult volna az élete. Erősödni kezdett és ennek következtében beiratták a főreáliskolába... Nagyon rossz tanuló volt... Minden idejét a tükör előtt töltötte, ahol folyton nyakkendőivel bibelődött...

1912-ben a család Berlinbe költözött és a fiú ott folytatta tovább tanulmányait, jobban mondva azelett volna folytatnia, mert rövidesen az iskola igazgatója arra kérte

Willy Fritsch hegedűl (Fotó Ufa)

az anyját, hogy vegye ki az intézetből. Nem tanul és úgy látszik, hogy nem is akar tanulni... Anyja kétségbeesett és nagyon a lelkére beszélt a fiúnak. Ennek következtében Willy egy kicsit megemberelte magát és még két évet kihúzott az iskolapadban. Ennél tovább aztán nem bírta. Apja, akinek minden álma az volt, hogy fiát a műegyetemre küldje, keserű szavakkal illette, aztán elvitte egy nagy gépgyárba és beadta inasnak. Itt aztán semmi baj sem történt. A fiú nagyon jól viselte magát és négy évi inaskodása alatt egyetlen panasz sem érkezett ellene... Négy év leteltével apja értesítést kapott a gyárból: „Fia tizenhat nap óta nem jelentkezik munkahelyén...!”

Lothar Fritsch elővette Willyt és kivallotta.

— Egy barátom két héttel ezelőtt arra kert — mesélte a fiú, — hogy kísérem el egy törvénytörési tárgyalásra. Elmentem, végighallgattam a vád- és védőbeszédeket és anyyira megtetszett az egész, hogy attól kezdve mindennap elmentem a törvénytörésekre.

Willy nem ment vissza a gyárba, hanem egy ideig otthon maradt. Anyja nem tartott eselédet és ezért ebben az időben Willy segített neki otthon. Cipőt tisztított, törölgött, sikált és a rézedényeket fényesítette. Csendes hétek voltak ezek, de ebben az időben már jelentkeztek a nők Willy életében... Anyjának ez nagyon sok bosszúságot okozott. Többször szemrehányást is tett fiának.

— Nem tehetek róla anyám — mente-

Willy Fritsch

Willy Fritsch

getőzött Willy. — Folyton utánam szaladnak!...

Szabad idejében folyton billiárdozott és táncolt. Több sportklub tagja volt és egy napon elhívták őt Reinhardt iskolájába, ahol sportra kellett oktatnia néhány növendéket... Ez döntötte el sorsát is. Az iskola révén statisztaszerepeket kapott egyes színházakban. Beiratkozott egy színészközlőbe és ettől kezdve a lakás hangos volt a versszavalástól... Közben operettszínész szeretett volna lenni és ezért énekelni is tanult...

Aztán egyszer filmszerepet is kapott... Nagyon kicsit. Napi nyolc márká gázt fizettek neki. Ez anyyira fellelkesítette őt, hogy otthagya a színházat. Amikor azonban a felvételeket befejezték, nem kapott több szerepet. Visszament a színházhoz, ott azonban nem akarták visszavenni. Erre majdnem sírva fakadt... Megkönyörültek rajta és újra alkalmazták... Végre egy napon előléptették. Kikerült a tömegeből és egy kis szerepet kapott a Don Carlosban... A színpadon aztán olyan izgatott volt, hogy néhányszavas szerepét elfelejtette és ezért csak dadogni tudott... A botrányt csak úgy tudták elkerülni, hogy a többi színészek egyszerűen kizuszkolták a színpadról... Willy nem várta meg az előadás végét, hanem kisorsrant a színházból és haza rohant...

Néhány hónap múlva kiheverte bánatát és Reinhardt színházához került. Négy éven át szerepelt itt, anélkül, hogy feltűnt volna...

Ezután szerződött a gyár a 1921-ben... partner... mint őt... milyen moziba... egyik... filmje... lyesen... Magyar...

Willy mekkora mindenn... például... tennisz... den regg... pályára... kon ker... Gyűl... lovon k... lógott a... nem tud... nem tu... filmsze... gis elme... Ma elég... ha nagy... batikus... legközele...

Willy Fritsch

Nagynnyák,
anyák, leányunokák
szépségének ellismert varázsere a hírneves
KRAJCSOVICS-tele

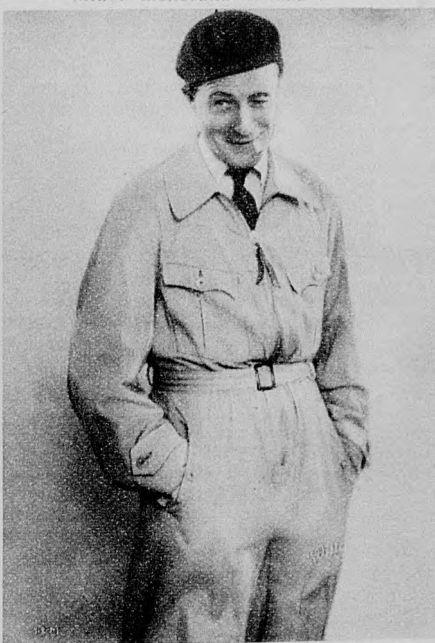
Vukovári arctisztító
kenőcs, szappan, púder.

Elsimítja a ráncokat, a bőrt ruganyossá és
finommá teszi, elmulasztja a szeplőt, májfolt-
tot, pörsenést, sömört, pattanást és minden-
féle arctisztatlanságot. Kapható: drogériák-
ban, illatszertárakban és gyógyszertárakban.

tanulni... Ki tudja, talán egyszer erre is
nagy szüksége lesz...

Van valami, amiért nagyon rajong és ez
az autó. E tekintetben visszaút arra a fiúra,
aki négy éven keresztül tanonc volt egy gép-
gyárban. Szenvédélyesen autózik és ha új
kocsit vesz magának, akkor nagy túrát
tesz. Egyszer egyik barátjával bálra ment.
Új autója volt, amely az úton defektet
kapott. Willy leszállt, letette cilinderét és
úgy frakkban nekiállt a javításnak. A barát
türelmetlenkedett, meg fázott is, de azért
nem mert szólni. Egy óra múlva aztán mégis
megkérdezte:

— Mikor mehetünk tovább?

Willy Fritsch (Foto Ufa)

Ezután a brémai színház igazgatója kitérő
szerződést kínált neki, de ő mégis egy film-
gyár ajánlatát fogadta el. Tíz évvel ezelőtt,
1921-ben játszotta el első komoly filmszere-
pét. Ebben a filmben Lil Dagover volt a
partnernője... Az elmúlt évtized alatt több
mint ötven film főszerepét játszotta. Hogy
milyen sikerrel, azt mindenki tudja, aki
moziba jár... Willy Fritsch ma már a világ
egyik legnépszerűbb filmszínésze, akinek
filmjei mindenhová eljutnak, de aki szemé-
lyesen is sok országban megfordult...
Magyarországon is többször volt...

Willy Fritsch lusia férfi. Ilyen volt gyer-
mekkorában és később is. A filmért azonban
mindenre képes. Szeret későn kelni, de ha
például arról van szó, hogy új filmjében egy
tenniszbajnok szerepét alakítsa, akkor min-
den reggel ötkor felkel és elmege a tennisz-
pályára, hogy egy tréner társaságában órá-
kon keresztül verejtékezzon...

Gyűlöli a lovakat. Több filmszerepében
lovon kellett szerepelnie, de ilyenkor inkább
lógott a lovakon, mint állt... A lovakat
nem tudja megszokni és megszeretni. Uszni
nem tudott és nemrégiben, amikor egyik
filmszerepében úsznia kellett, kinyáiban mé-
gis elment egy uszodába, ahol leckéket vett...
Ma elég jól úszik. Mindent csak akkor tesz,
ha nagyon kell... Sanzonokat énekel, akro-
baticus táncokat tanul és — mint mondja —
legközelebb már a kézenjárást fogja meg-

Willy Fritsch a „Betörők” című filmben

— Majd ha újra megindul ez a gép.

Ujabb óra telt el, mire a barát elbúcsúzott Willytől, beült egy taxiba és elment a bálba. Willy csupa olaj és piszok volt, de türelmesen javította a gépet. Több sofőr segíteni akart neki, de ő nem engedte.

— Majd csak megcsinálom magam! — háritotta el a segítséget.

A barát nagyon jól mulatott a bálon és másnap reggel fél nyolckor ment haza. Az úton kinézett taxijából és az egyik sarkon legnagyobb megrökönyödésére látta, hogy Willy Fritsch még mindig autóját javítja.

Végre barátja kérésére abbahagyta a javítást.

— Ezért tanultam én négy évig szerelest! — mondta keserűen a filmszínész. — Még szerencse, hogy színész lettem!...

Ha valaki megkérdezi tőle, hogy mit szeret a legjobban, akkor azt feleli, hogy a horgászást, ha pedig arra kíváncsiak, hogy hol szokott ennek a filozófusoknak való sportnak hódolni, akkor nevetve mondja, hogy Lillian Harvey szalonjában.

— Tudniillik van ott egy nagy medence, amelyben aranyhalak uszkálnak... Valahányszor meglátogatom partnernőmet, folyton ezekkel a halakkal foglalkozom...

Willy Fritsch csak a mozivásznon sztár. Az életben nem az, hanem egyszerű, örökké

jókedvű és nevető fiatalember. — Egyetlen dologra feltennem egész vagyonomat és fogadást merek ajánlani — mondta nemrégiben egy ismert filmszínész. — Willyt még soha senki sem látta rosszkedvűnek!

Nincsenek ellenségei, csak barátai. Kollégái éppen úgy szeretik, mint a filmgyári munkások.

Legfeljebb a rendezők haragusznak rá, néha-néha, ha nem akar komoly lenni.

— Igazán megjöhetne egyszer az eszed! — mondogatják neki néha, de közben jól nevetnek kitérő tréfáin.

És komolyan nem is haragszanak rá, mert a filmműteremben, ahol rengeteg ideges ember dolgozik, ahol állandóan izgatott atmoszféra uralkodik, megfizethetetlen egy jókedvű ember, aki remek modorával a legsúlyosabb incidenseknek is elejét veszi.

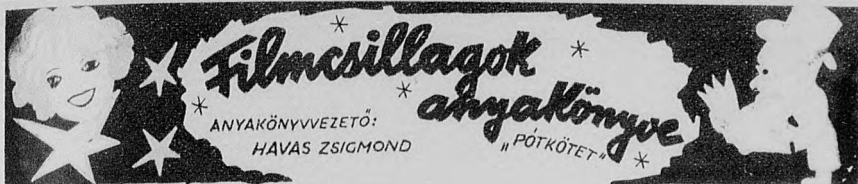
Ha két filmszínész összevész és amikor már majdnem hajbakapnak, akkor Willy Fritsch hirtelen közbelép és mind a két nőnek ság valamit. Mind a ketten nevetni kezdenek és a következő pillanatban Willy már ki is bekíti őket...

A szülői házban két öreg várja haza a fiát, aki minden héten betoppan hozzájuk. Ilyenkor Willy megint az a kisfiú lesz, aki régen volt. Odaül anyja mellé, átöleli és vidám történetet mesél neki... Apjának pedig szívtart hoz...

Mindenütt jó fiú, de a legjobb otthon.

Willy Fritsch az „Asszony a holdban” című filmben (Fotó Ufa)

Johannes Riemann

Német filmszínész, 1888 május 31-én, Berlinben született. Gimnáziumi tanulmányainak elvégzése után Strakoschnál színjátszást tanul, majd különböző német színpadokon szerepel nagy siker-

Johannes Riemann

rel. 1912-ben Henny Porten feljegyezte a film számára. Beszélőfilmje: „Ma éjszaka — talán.” 1930-ban Hollywoodba szerződtek, de csakhamar visszalért Berlinbe, ahol ismét filmezni kezdett. Nemrégiben Maria Paudlerrel szerepelt együtt a „Der falsche Ehemann” című beszélőfilmben. Nagy sikerrel szerepelt még a „Király parancsol” című filmben is. Címe: Berlin W. 16, Joachimthalerstrasse 24.

William Collier senior

Amerikai filmszínész, 1884-ben, New-York Cityben született. Tizenegy éves korában már egy operatársulat tagja volt és amíg felnőtt jó lett, lársulatával bejárta az Egyesült-Államokat. Tehetsége csakhamar az elsők közé segítette és a Broadwayn egy idő-

ben sztár szerepet játszott. „A mexikói ember”, „Semmit, csak az igazságot” című darabokban aratta legnagyobb sikereit. Revükben, zenés komédiákban szerepelt és nagy színpadi sikerei végül is felkeltették a filmproducerek figyelmét. Már a némafilm korában is szerepelt, de később visszalért régi szerelméhez, a színpadhoz. Nemrégiben azután az egyik amerikai filmgyárral ismét szerződést kötött. Beszélőfilmjei: „Boldog otthon, a boldog napok”, „A hid jelell”, „A perc embere”. Nős, egy hasonló nevű fia van, aki szintén filmszínész. Címe: Fox Studios, 1401 No. Western Ave, Hollywood, California.

Ralph Arthur Roberts

Német színész és filmszínész. Egyike Németország legjobb karakterszínészeinek. Negyvenkét éves. Filmjei: „Érzékeny rokon”, „Gyere velem rendez-vousra”, „A cég házasodik”, „Ófel-sege a szerelem”, „Két nyak-

Ralph Arthur Roberts

kendő”, „Betörök”. Címe: Berlin N. W. 40. in den Zelten 3.

Sidney Fox

Amerikai színész és filmszínész. Mint annyi sokan, ő is a Broadwayről került Hollywoodba, ahol a népszerű görli mingyárt nagy szerepet kapott. New-Yorkban, 1910-ben született, 47

Sidney Fox

kiló súlyú, 151 centiméter magas, barna haja és sötét-szürke szeme van. Az egyik nagy gyár szerződötetett tagja. Címe: Universal Studio, Universal City, Hollywood, California.

Yvonne Pelletier

Amerikai filmszínész, 1912-ben, Port Henryben született. Szülei ebben az időben elvesztették vagyonukat és ezért az egész család Hollywoodba költözött, hogy új existenciát teremtsenek. A kislány temperamentuma és színészi készsége már négyéves korában megnyilatkozott, első színpadi sikereit is ekkor aratta egy San-Diegó-i színházban. Egy évvel később már Sid Graumann színházában szerepelt, majd filmezni kezdett. A némafilm egyik legkedveltebb gyermekszereplője

lett, majd amikor felnőtt, szülei láneg iskolába íratkák be, ahol csakhamar kitűnt tehetségével. Közben megszakítás nélkül filmezett és természetes, hogy a hangos filmszerepekre is alkalmazták. Enehangja, lánc tudása miatt csakhamar népszerű lett. Haja szőke, szeme kék, 160 cm. magas, 52 kiló súlyú. Címe: Fox Studio, 1401 No. Western Ave, Hollywood, California.

Clark Gable

Amerikai filmszínész. 1901 február 1-én, Cadizban, Ohio államban született. A német-

Clark Gable

film korában többször megkísérelte a filmnél való elhelyezkedést, ez azonban nem sikerült neki. Egy beszélőfilm-rendező nemrégiben jellegzetesen, akiktől végül szerepet kapott egy nagy filmben. Szürke szeme, barna haja van, 180 cm. magas és 85 kiló súlyú.

Allan Dinehart

Amerikai filmszínész, 1898-ban, Misoulában született. Tanulmányainak elvégzése után színpadra lépett és csakhamar a Broadway kedvelt színésze lett. Nevéhez több színdarab sikere fűződik. Ezek: „Cigányok útja“, „Egy nagyon jó fiatalember“, „Tűzvérű“. Mint a legtöbb Broadway színész, a filmgyárosok őt is elhalmazták szerződéses ajánlatokkal, de egyideig minden ajánlatot visszautasított. Nemrégiben mégis elfogadta az egyik nagy gyár ajánlatát.

Főképpen bűnügyi filmekben szerepel. Haja világosbarna, szeme sötétbarna, 171 cm. magas, 65 kiló súlyú. Címe: Fox Studio, 1401 No. Western Ave, Hollywood, California.

Edward Woods

Amerikai filmszínész, Los-Angelesben, 1907-ben született és az amerikai filmváros lőszomszédságában nőtt fel.

Edward Woods

Jómódú szülei beiratták az egyik kaliforniai egyetemre, de azonban két évi tanulás után kijelentette, hogy nem lesz ügyvéd. Színésziskolába iratkozott, majd elment Hollywoodba filmstatisztnak. Sehol sem akarták szerepeltetni, mire egy pándor színészársulathoz csatlakozott. Nagy sikereket aratott a színpadon és ennek köszönheti filmszerződését is.

Douglas Kent

Amerikai filmszínész, 1907 október 29-én született. „Az okos gyerek“ című filmben

Douglas Kent

tűnt fel és miután első filmje nagy sikert aratott, hosszú lejáratú szerződést kötött az egyik nagy hollywoodi filmgyárral. Szürke szeme, szőke haja van, 178 cm. magas és 65 kiló súlyú.

Heinz Rühmann

Német színész. A filmnél nagyszerűen érvényesül és egyik szerepet a másik után kapja. Első filmje: „Mese a benzinkúttról“ nagy sikert

Heinz Rühmann

aratott, ezt követték a „Betörők“, majd „Az ember, aki a gyilkosát keresi“ című filmjei. Címe: Universum Film A.-G. Berlin S. W. 68. Kochstrasse 6/8.

Ernst Rückert

Német filmszínész, 1892 december 20-án született. Reálgimnáziumot végzett majd Reinhardt színésziskolájának növendéke lett. Színpadra került, majd filmszínész lett. Misu rendező fedezte fel. Némafilmjei: „Hamvazószerda“, „A gárdadiva“ stb. Első beszélőfilmje: „A szerelem vására“. Címe: Berlin Halle-schestrasse 15.

Barrymore megtanította beszélni a feleségét

John Barrymore, a híres amerikai színész — mint ismeretes, — két évvel ezelőtt megvált és feleségül vette szőke partnernőjét, Dolores Costellot. A szőke asszony nemsokára abbahagyta a filmezést és hónapokkal ezelőtt egy kisleánynak adott életet. Eddig folyton azt hajtogatta, hogy azért nem filmezett két esztendőn keresztül, mert nem tudott egyúttal jó feleség, anya és jó filmszínésznő lenni. Az utóbbiról tehát inkább lemondott. Nemrégiben aztán Dolores Costello újra filmezni kezdett és szép sikerrel mutatták be új filmjét. Ezzel a bemutatóval kapcsolatban aztán kiderül, hogy mi volt Dolores visszavonulásának igazi oka. A filmszínésznő nem kapott szerepet beszélő-filmekben, egyszerűen azért, mert *nem tudott beszélni* úgy, ahogyan egy beszélőfilmben szereplő színésznőnek kell. Mielőtt tehát megbukott volna, hamar visszavonult. Ebbe azonban John Barrymore nem akart beletenyugodni, mer, egyrészt bántotta a niúságát, hogy az ő felesége nem játszhat, másrészt — annak ellenére, hogy gazdag ember, — fájt neki az asszony gázsijának elmaradása. Hosszabb töprengés után aztán elhatározta, hogy megtanítja Dolores Costellot beszélni... Közel egy éven keresztül taníttatta a feleségét, míg most végül a nyilvánosság elé merete vinni...

Dolores Costello sikeresen vizsgázott le a film mikrofonja előtt, amit kizárólag annak köszönhet, hogy olyan tehetséges tanító-mestere van, mint amilyen a férje...

Dolores Costello és férje, John Barrymore
(Fotó Warner Bros)

Joan Bennett film-színésznő felvétel közben életveszélyesen megsérült

Joan Bennett.

A felvétel a szerencsétlenség előtt néhány perccel készült

Tarka filmhíradó

Börtönbe került egy híres amerikai filmkomikus

Kellemetlen meglepetés ért egy ismert amerikai filmkomikust, Lloyd Hamiltont. A kövér filmszínész még régebben elvált feleségétől és akkor a bíróság magas tartásdíj fizetésére kötelezte, Lloyd Hamilton tudomásul vette a bíróság ítéletét, de nem fizetett... Hogy miért, nem indokolta... Az asszony fejjelentést tett volt ura ellen, mire a bíróság határidőt tűzött ki a hátralékos tartásdíj fizetésére... Lloyd Hamilton a határidőig nem fizetett, mire letartóztatták és börtönbe szállították... A filmszínész tizenötezer dollárral tartozik feleségének.

Charlotte Ander filmszínésznőt autóbaleset érte

Charlotte Ander német filmszínésznőt nemrégiben súlyos autóbaleset érte és komoly sérülésekkel kórházba került. A filmszínésznőt most megoperálták és állapota máris javulóban van.

Reinhardt felesége filmszínésznő lett

Else Heims, Max Reinhardt felesége, aki neves színpadi színésznő, filmszerepet vállalt egy beszélőfilmben. Else Heims az utóbbi időben nem jácszott Berlinben, hanem külföldön vendégszerepelt. Először Richard Oswald fedezte fel a film számára, de akkoriban abbahagyta a szereplést, mert a némafilm korában nem tudott eléggé érvényesülni.

Charlotte Ander (Fotó Ufa)

Lloyd Hamilton két filmszerepében

Lily Damita visszajött

Lily Damita, az ismert francia származású filmszínésznő hosszabb ideig Hollywoodban filmezett, de mivel megunta az amerikai filmvárost, nemrégiben felbontotta hollywoodi szerződését és hazajött Európába. Egy berlini filmgyárban fog játszani.

Az elefánt nem tud fizetni...

Egy Lila McComas nevű hollywoodi filmszínésznő még régebben súlyosan megsérült egy filmgyárban. Egy elefánttal szerepelt együtt és a felvételek alatt az ormányos hirtelen megvadult és a filmszínésznőt súlyosan megsebesítette. Lila McComas hónapokig kórházban feküdt, majd pert indított az elefánt gazdája, egy Stonehouse nevű úr

ellen.
meg a
meg.
Kijelen
egyik
tátni é
Lila M
most a
egyide
szíroz

Egy ú

Az
fel H
Sleep
vel is

Else J

Else
aki m
yorki,
színpa
vállalt

Filmsz

Egy
Lone,
filmüg
fél. L

Gilda Gray

ellen. A bíróság 5500 dollár kártérítést ítelt meg a filmszínésznőnek, de pénzt nem kapta meg, mert Stonehouse nem tud fizetni. Kijelentette, hogy a baleset óta elefántját egyik filmgyárban sem akarják foglalkoztatni és ezért minden kereset nélkül van... Lila McComas tovább folytatja a pert és most azt az embert állítja bíróság elé, aki egyideig az elefánt filmszereplését finanszírozta.

Egy új hollywoodi film égboltján

Az egyik filmgyár új komikust fedezett fel Hollywoodban. Az új színészt Eaton Sleepnek hívják és már pusztán megjelenésével is megnevetteti a moziközönséget.

Else Jansen filmszínésznő

Else Jansen, az ismert német színésznő, aki már hosszabb ideje vendég szerepel new-yorki, csikágói, sanfranciscói és losangelesi színpadokon, Hollywoodban filmszerepet vállalt.

Filmszínésznők kerestetnek...

Egy amerikai távirat jelenti, hogy Leon Lance, aki egy nagy hollywoodi nemzetközi filmügynökség vezetője, elindult Európa felé. Leon Lance azért jön Európába, hogy

új filmszínésznőket és kéziratokat keressen... Utjának célja: London, Párizs, Berlin, Bécs és Budapest... Aztán szét ne tépjék a filmsztár-jelöltek ezt a szegény amerikai urat.

Lil Dagover és Ruth Chatterton

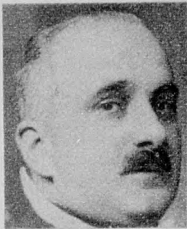
Ruth Chatterton nemrégiben összevezett gyarával és miután nem tudott megegyezni, bosszúból a konkurenciához ment ajánlkozni. A másik gyár hajlandó lett volna őt leszerződtetni, de ebben az időben érkezett Hollywoodba Lil Dagover, a híres német filmszínésznő, akinek hamar szerepet adtak és Ruth Chattertonnak pedig tudomására adták, hogy nincs rá szükség. Az amerikai filmszínésznő nagyon dühös lett és bánatában és dühében visszament ahhoz a vállalatához, amelyhez hűtlen lett... Most mindenki arra kíváncsi a filmvárosban, hogy Ruth hogyan fog bosszút állni a német filmcsillagon...

Gilda Gray halálos beteg

A némafilm korában nagy sikereket aratott a mozivászonon Gilda Gray, Amerika legnépszerűbb táncosnője, aki több mint tíz évvel ezelőtt ment ki szülőhazájából, Lengyelországból Amerikába. Eredetileg Marianna Michalskának hívták és csak akkor vette fel a Gilda Gray nevet, amikor a new-yorki Broadwayen fellépett. A színpadról került a filmhez és a filmvárosból később visszatért a new-yorki színpadokra. Az utóbbi időben keveset szerepelt, mert már hosszabb idő óta szervi szívbaj gyötéri. Néhány nappal ezelőtt hirtelen rosszul let., a lakására szállították, ahol állapota rosszra fordult. A new-yorki Hotel Warwickban levő lakásáról súlyos állapota miatt nem is lehetett kórházba szállítani... Orvosai nem bíznak felépülésében.

Ruth Chatterton (Fotó Paramount)

Farkas Imre
(Halmi felv.)

"MÓKUCI" színiigazgató lett

A budapesti író- és művészcivilizáció egyik legkedveltebb alakja Farkas Imre, akit azt hisszük még a leglaikusabb közönség előtt sem kell bemutatni, mert egy színpadi szerző sem tud annyi sikert felmutatni, mint ő. Farkas Imrét egyébként a kuliszák világában „Mókuci”-nak hívják és jóbarátai, ismerősei már évek hosszú sora óta nem hívták őt sem Farkasnak, sem Imrének. Mókuci alacsony termetű, gyorsbeszédű ember és talán ennek köszönheti, hogy rajtamaradt ez a becenév, amely tulajdonképpen mókust jelent.

A nagy sikerek mellett még arról is vezetetes, hogy nincs ellensége, amely olyan ritkaság a világot jelentő deszkák környékén, amelyre talán nincs is példa. Mókuci mint író sohasem bukott meg, mint ember pedig inkább megérdemelné a bárány, mint a farkas nevet. Talán éppen ezért mindig megelégedett, mosolygós és hiába múlnak az évek, nem öregszik.

— Ja barátom — mondja, — az én fiatalágomnak a külső és belső harmónia a titka. Edzeni kell a lelket és a testet egyformán. A testi sport nálam abban nyilvánul meg, hogy télenyáron kabát, kalap nélkül járok. A lelki viszont, hogy sohasem lepődök meg semmin. Egyformán fogadom. akár a jót, akár a rosszat és ha olykor olykor mégis valamitől meglepődöm, az a jó, mert ez a mai világban igazán ritkaság.

— Hogy történt akkor, ha ilyen harmónikus életet akar továbbra is élni, mégis elvállalta a Magyar Színház igazgatását? A ma színiigazgatójának

élete azt hiszem, maga is tudja, nem mondható harmónikusnak.

— A ma színiigazgatójává nem. Az enyém azonban továbbra is harmónikus lesz. Azt hiszem, ezt érezte Löbl János, a Magyar Színház pénzüembere is, aki tudta, hogy a ma színházának élére író és újságíró kell helyezni. A mult tapasztalata is azt bizonyítja, hogyha nagy baj van, mindig ezek segítenek ki mindenkit a csávából. — Tehát felkérték engem a Magyar Színház igazgatására és én vállaltam e megbízatást.

— Szóval a jövő szezonban a Magyar Színház fogja bemutatni az új Farkas Imre-operettet?

— Nem tudom, de lehet. Két darabtémám is van, de egyelőre ezekre nem is merek gondolni, mert az író most háttérbe szorítja a színiigazgatót. Minden kellék megvan bennem ahhoz, amelyre egy színiigazgatónak szüksége van. Rajongok a színházért és nem szűkölködöm az önbizalomban és a vakmerőségben.

— Elsősorban meg szeretném javítani a hangot, amely a színházban uralkodik. A művészet szent dolog és a színház valóban a Thália temploma, amelyet tiszteletben kell tartani. Az én színházamban a megszokott rendezői durvaságok és egyebek ismeretlen fogalmak lesznek.

— És a darabok?

— Egyelőre még semmi biztosat nem tudok, csak azt, hogy a vezérelv magyar szerzők, prózai darabok, takarékoság, korrektség, itt-ott egy kis operettel. Végül pedig meg kell mondanom, boldog vagyok, hogy Vajda László lett az igazgató-főrendező, akinek a személye biztosíték arra, hogy be fogjuk tudni váltani a programunkat.

Szerkesztői üzenetek

Olvasóink napról-napra lömegesen fordulnak hozzánk kérdésekkel. Levélben csak abban az esetben adunk választ, ha a levélró egy megelmzett és felbélyegzett válaszborítékol küld. A nekünk szölo levelet így lessék megelmezni: „Déliláb“ szerkesztöségének, Budapest, VII. Dohány ucca 12. Felvilágosítást kérek.

Kéziratokat nem örizünk meg

Honfi. 1. Rákóczi út 51 szám. Forduljon közvetlenül az iskola vezetöjéhez, aki szívesen megmondja Önnek, hogy érdemes-e tanulnia. A tandíjról és a tanév kezdetéről is kaphat felvilágosítást. 2. A kérdezett cím Andrassy út 12. 11. em. — **Kedvetlen Emma.** Oh boldog ifjúság! Ninesen más gondja, mint, hogy nem veszik szemügyre, pedig nem csúnya és 16 éves! Kedves kis kedvetlen Emma, ne búsuljon, mert biztosan eljön majd egyszer — talán nem is sokára — valaki, aki szemügyre fogja venni és meglátja, hogy kedvetlensége olyan hamar el fog mulni, mint egy rossz álom. — **Mihály, Dunaszekesö.** Az új bemondónö szép fiatal asszony, többet — egyelőre — nem mondhatunk róla. — **Egy pécsi hü olvasó.** Alphons Fryland 1889 május 1-én, Grácban született. Kadett volt, késöbbs tengerésztszít, majd a bécsi Sascha-gyárnál filmezni kezdett. 1921-ben Berlinbe szerzödtették, ahol jelenleg is él. Nös. 175 cm. magas. A többi kérdezett filmszínész nemsokára sorra kerül, részint anyakönyvi adataikat még nem dolgoztuk fel. Figyelje a rovatot. — **Érdeklödd.** Verebes Ernö címe: Berlin-Wilmersdorf, Küstrienerstrasse 4. — **Nové Zámly.** Nemzetközi választalvány a póstahivatalban kapható. — **Rugályos betegség.** Nem közölhető. 16 fillér büntetésportót fizettünk, kéziratát csak úgy kaphatja vissza, ha ezt nekünk megtéríti. — **Dr. Leopold, Satumare.** Hálásan köszönjük a beküldött dolgokat, de sajnos ilyen tárgyú verseket nem közlünk, ettöl eltekintve, versekkel hosszú időre el vagyunk látva. — **Két barátnö.** A filmszínész nötlen. Haja szénfekete, szemei dióbarnák. Texasban. Rangját nem vesztette el, csakhogy most a nyári szezonban új filmjét nem mutatták be. Címe még mindig ugyanaz. A kérdezett filmszínésznöé is. — **Virágoskert.** Szép, hangulatos kis történet, de mi nem közölhetjük, mert nem színházi vonatkozású. Most a kapunyitás elöbt még nem volna értelme. Majd alkalomadtán foglalkozunk vele. Üdvözet! — **Kis Annuska.** A fiúnak van igaza! Önök még nem jegyesek, tehát virágnál egyebet nem is lenne illö

elfogadnia. Késöbbs is, ha már menyasszonyá lesz, elégedjek meg a virággal, amelyen kedvesebb ajándékot nem is lehetne venni egy fiatal leánynak. — **Orosz.** Most tűnt fel. A cári hadseregben szolgált. Amerikában szép sikert arat és reméljük, hogy filmje az új szezonban nálunk is bemutatják. A táncmüvésznö elhunyt. A müvész gyógyíthatatlan betegségben szenved! Még mindig Amerikában van és szép sikerrel szerepel. — **Biróné.** Férje pártjára kell állnunk. Magyaros szép szokás, de az állandó vendéglátást ma még a vagyonos emberek sem engedhetik meg maguknak. Hogyne tiltakozna, amikor a számlákat neki mutatják be! Csökkentse barátainak számát, annál is inkább, mert sokan csak addig barátok, amíg az eszemizom tart! — **Aggódó.** Tartsák be az orvos utasításait, mert csak így remélhetnek biztos gyógyulást. Férje betegségének ideje alatt ne menjen szórakozni. — **Kinsem.** Elvált. Férje Jack Kirkland újságíró volt. Hét esztendeig. Haja égö vörös, szemei zöldeskékek, nagyon kis termelü és kitünnön táncol. Még mindig szerzödéshen van ugyanannál a vállalatnál, amelynek címét multkor megadtuk. Kérje angol nyelven. — **Vivian.** Egyelőre még mindig nem találkozzunk nevével, de ez még nem bizonyítja azt, hogy teljesen letúnt volna. Sokan visszatérnek, legtöbbsnyire azok, akik hangjukat képeztették, vagy színpadon igyekeztek megfelelö gyakorlatra szert tenni. — **Apró gondok.** Sötétkék kosztümjéhez fehér, ekrü vagy rózsaszínü blüzt viselhet. Kalapja ugyanolyan színü legyen, mint a kosztümje. Fehér cipö kosztümhöz nem elégáns, azért sem, mert a kosztümöt csak hűvös időben viselik, ilyenkor pedig szegényesen hat egy pár fehér cipö. Kivágott lakk, vagy antilop. Reggelenként viseljen gumiharisnyát. Ha baja olyan, hogy orvosi beavatkozásra van szükség, forduljon vele sürgösen orvoshoz, mert ezt elhanyagolni nem szabad. A többire orvoskozmetikusunk levélben válaszol.

Elöfizetési ár:

¼ évre 2 pengö 50 fillér, ½ évre 5 pengö.
Ausztriában példányonként 40 Groschen.
Budapest, VII, Dohány ucca 12.

Szerkeszti: TOLNAI SÁNDOR

Kiadótulajdonos: TOLNAI NYOMDAI
MÜINTÉZET ÉS KIADÓVÁLLALAT RT.
Kiadásért és szerkesztésért felel: PAIZS GÉZA

Nyomatott Tolnai Nyomdai Müintézet és Kiadó-
vállalat Rt. mélynyomó-körforgógépeín,
Budapest, VII, Dohány ucca 12 szám
Szerkesztöség és kiadóhivatal telefonszámai:
József 423-39 és József 423-50

Párisi Divat
a legjobb
Magyar
Divatlap

Tolnai Nyomdai Műintézet és Kézművállalat R.-T. nyomása Budapest

V. ÉV
BUDA
MEGJE